Cuvânt înainte de dr. Kent Hovind

DUMNEZEU NU CREDE ÎN ATEI

Dovezi că nu există atei

RAY COMFORT

CUPRINS

Ateu: (s.) o persoană care neagă existenţa lui Dumnezeu [MF, gr. *a*- fără, + *theos*, Dumnezeu]

CUVÂNT ÎNAINTE

Un om de ştiinţă rus, aflat în vizită într-una din universităţile americane, a spus: „Fie

există Dumnezeu, fie nu există. Ambele posibilităţi sunt înspăimântătoare." Acest lucru este atât de adevărat... Dacă există Dumnezeu, trebuie să descoperim Cine este El şi ce doreşte. Iar dacă nu există, am dat de bucluc: ne năpustim prin spaţiu cu 66.000 de mile pe oră, şi nu este nimeni la volan. Ce gând înspăimântător!

În această carte, Ray Comfort face o lucrare excelentă, arătând cât de ilogică este poziţia ateilor. De ce ar susţine cineva, care are ochi cu care vede şi creier cu care gândeşte, că este ateu? Nu este oare evident că orice design necesită un designer? Dacă te-ai plimba prin pădure şi ai găsi un tablou agăţat de o ramură dintr-un copac, ai conchide automat că nu a crescut în copac. Chiar dacă tabloul este confecţionat numai din componente naturale, este foarte evident din toată experienţa umană că aceste lucruri nu se întâmplă fără un aport uman. Chiar dacă nu l-ai văzut pe pictor, este evident că el există undeva.

Cum de a fost întocmită această lume uimitoare? În cei 33 de ani de când studiez tema creaţionism *versus* ateism, nu am întâlnit niciun ateu care să respingă evoluţia ca justificare a concepţiei sale despre lume şi viaţă. Cu toate acestea, în cei 140 de ani de când Darwin a popularizat teoria evoluţiei, nu a fost găsit nici măcar un indiciu cu adevărat ştiinţific care să demonstreze că acest univers complex ar fi putut să dobândească forma prezentă fără un Designer inteligent. După cum un om trebuie să creadă în evoluţie, tot aşa altul trebuie să creadă că nu există Dumnezeu. Atât evoluţionismul cât şi ateismul sunt religii.

Scopul pe care Ray Comfort îl are în această carte este acela de a aduce ateul faţă în faţă cu datele, pentru a-l face să-şi dea seama că Însuşi Dumnezeul în care susţine că nu crede îl iubeşte şi vrea să-i ierte păcatele. Mă rog şi nădăjduiesc că această carte îl va ajuta pe fiecare ateu cu mintea deschisă să ajungă să-l cunoască pe Creatorul universului în calitate de Mântuitor personal.

Dr. Kent Hovind

Creation Science Evangelism

Pensacola, Florida (www.drdino.com)

INTRODUCERE

Am scris odată organizaţiei American Atheists, Inc., şi m-am oferit să vorbesc la

convenţia lor naţională. Le-am spus că am scrisorile de acreditare necesare pentru a face aceasta, întrucât conferenţiasem la Universitatea Yale pe subiectul ateismului şi publicasem o cărticică denumită „Testul ateului”, care se vânduse în sute de mii de exemplare. Am încheiat scrisoarea spunând că scrisesem şi o carte cu subiectul: *Dumnezeu nu crede în atei*. Am fost refuzat prompt.

Eram flatat că nu au vrut să vorbesc acolo dar, în acelaşi timp, mă simţeam puţin cam dezamăgit. Mă rugasem să mă primească; în definitiv, Biblia spune: „Cu Dumnezeu, nimic nu este imposibil”[1] (Luca 1:37). Cred că eram puţin cam naiv: ideea că sute de atei i-ar permite unui predicator să li se adreseze la convenţia naţională era ridicolă.

Mai târziu, m-am trezit că, prin e-mail, încrucişez sabia cu Ron Barrier, purtătorul de cuvânt al organizaţiei American Atheists, Inc. La un moment dat, m-a provocat la o dezbatere. Apoi a citit cartea pe care tocmai o ai în faţa ochilor şi şi-a retras oferta în mare viteză.

La scurt timp după acest incident, mai mulţi atei au început să-mi scrie şi, când unul dintre ei m-a făcut fricos, i-am scris că fricosul este Ron Barrier, care nu îndrăznise să mă invite la dezbatere. Au început să-l preseze până când el a ajuns să admită aceasta, şi-a înnoit oferta şi şi-a îndulcit tonul, ba chiar mi-a plătit biletul de avion de la Los Angeles până în Florida, pentru o dezbatere în cadrul convenţiei naţionale din 2001. Eram absolut încântat.

A fost o experienţă minunată.[2] Ron Barrier şi cu mine am semnat împreună cartea mea pe care am dăruit-o bibliotecii lor şi, după dezbatere, chiar ne-am îmbrăţişat. Împreună cu Dumnezeu, **nimic** nu este imposibil.

Capitolul întâi

CINE L-A FĂCUT PE DUMNEZEU?

[1] În limba engleză, în original. N.tr.
[2] Dezbaterea Barrier – Comfort este înregistrată audio şi video pe www.raycomfort.com sau o puteţi solicita sunând la 800 – 437 – 1893.

Odată, un tip cu un simţ al umorului sec m-a făcut să râd atunci când l-am auzit mormăind: „Barca numărul nouă, vă rog să veniţi la debarcader. Vă rog să veniţi, barca numărul nouă. Barca numărul nouă, mă auziţi? Stai aşa: de fapt, nu avem o barcă numărul nouă! Alo, barca numărul şase, **ai necazuri?”**

Mă uimeşte faptul că oamenii pot să creadă în existenţa lui Dumnezeu şi, totuşi, nu se gândesc nici măcar o clipă că ceva este total greşit în lumea noastră. Ei zâmbesc, deşi barca numărul şase este răsturnată şi se scufundă încet.

Să privim împreună o zi obişnuită de pe frumosul Pământ care aparţine lui Dumnezeu. Se revarsă zorii zilei şi descoperim că, în conformitate cu UNICEF, 20.000 de copii au murit de foame în timpul nopţii trecute. Alţi 20.000 de copii şi multe mii de adulţi vor muri astăzi de efectele severe ale malnutriţiei. Până acum, nimic nou. Mii de oameni vor muri fiind muşcaţi de şerpi veninoşi, păianjeni sau scorpioni (84 de atacuri neprovocate în lume în anul 2001), sau devoraţi de lei, de tigri şi alţi prădători, sau infectaţi de boli cauzate de ţânţari care sug sânge.

Poate astăzi vom avea o erupţie vulcanică surpriză, sau un cutremur care va zdrobi familii sub dărâmăturile caselor lor. Bolile canceroase vor continua să vămuiască suflete şi vor face ca alte mii să moară agonizând încet. Mulţimi vor pieri de maladii ucigătoare care mereu au bântuit omenirea, de la astm şi până la febră tifoidă, sau lepră, sau afecţiuni cardiace. Astăzi, oameni vor loviţi de trăznete, înecaţi în inundaţii, înţepaţi mortal de albine ucigaşe, vor muri în uragane şi tornade, chinuiţi de nenorociri, molime şi infecţii. Vor fi torturaţi, devastaţi şi aduşi la ruină.

Chestia este că pentru a explica toată această suferinţă există doar trei posibilităţi:

1. Dumnezeu nu există, lucru pus în evidenţă de acest haos;
2. Dumnezeu este absolut incompetent şi nu-Şi poate ţine creaţia sub control (sau nu vrea, şi atunci e un tiran);
3. Există o altă explicaţie, una dată de Biblie, pentru această stare de lucruri existentă la nivel mondial.

Să privim în mod raţional şi logic prima dintre aceste trei posibilităţi. Ea este baza unei filosofii denumită, în mod obişnuit, ateism.

Credinţa este pentru slăbănogi

Din propria mea experienţă, şi din câte i-am auzit pe alţii, am descoperit că subiectul credinţei este adesea ofensator pentru necredincioşi. Eu însumi am crezut că credinţa era bună pentru cei slabi de minte, pentru bătrânele şi pentru cei pe patul de moarte. Cu toate acestea, toate convingerile pe care le avem cu privire la istorie, la alte ţări, la ştiinţe, etc., există datorită credinţei. Crezi ceea ce crezi pentru că ai crezut persoana care ţi-a spus informaţia. Nu **ştii** cine a descoperit America. Pur şi simplu crezi că ceea ce ţi s-a spus este într-adevăr aşa. Nici nu **ştii** dacă generalul Custer a fost omorât de indieni, sau dacă Napoleon a existat cu adevărat.

Nu putem trăi fără credinţă. Încearcă numai să trăieşti fără ea. Spune-ţi: „Astăzi, refuz să cred în ceva." Apoi, înainte de a-ţi consuma fulgii de porumb, ia fiecare fulg în parte şi analizează-l ştiinţific. Refuză să crezi că producătorii au respectat normele de sănătate în vigoare sau că au amestecat ingredientele corect. Supune laptele aceloraşi teste, înainte de a-l turna cu credinţă peste fulgi. Nu ai cum să ştii dacă cei care au procesat laptele şi-au făcut treaba şi ţi-au oferit lapte curat, poate că au amestecat în el ceva ce ţi-ar putea dăuna sănătăţii.

Nu te încrede nici în producătorii de zahăr. Numai Dumnezeu mai ştie ce au făcut pe când procesau zahărul. Apoi, verifică-ţi microscopul şi celelalte ustensile folosite pentru analize. Cum ai putea să crezi că informaţiile pe care ţi le furnizează sunt valide? Nu te aşeza pe scaun să-ţi iei micul dejun, poate că nu te susţine. Nu crede buletinul meteo de azi, şi nici o altă informaţie de acest gen, până când nu te duci personal la faţa locului, să vezi cu ochii tăi dacă trebuie să crezi ceea ce ţi s-a spus. Chiar şi atunci va trebui să te bazezi pe propriile tale simţuri – care nu sunt întotdeauna vrednice de încredere.

Înainte de a-ţi bea cafeaua, să nu crezi că ai o cană perfect curată. Spal-o chiar tu. Nu bea apă nesupusă unor teste, aşa, cu credinţă. Nu poţi şti ce substanţe se mai găsesc în ea în zilele noastre; poate e contaminată. Şi neapărat să analizezi cafeaua. Dacă iei taxiul să mergi la serviciu, va trebui să-ţi încredinţezi viaţa în mâna taximetristului şi a autovehiculului său, şi va

trebui să crezi că ceilalţi participanţi la trafic vor conduce pe partea lor de carosabil. Va trebui să-ţi pui credinţa în lifturi, în scări, în avioane, în serviciile poştale şi în bănci. Crede-mă, fie trăim cu credinţă, fie vom cădea victimă paranoiei.

Fie trăim cu credinţă,
fie vom cădea victimă paranoiei.

Deci, dacă credinţa ne înconjoară atât de evident, de ce este atât de ofensatoare? Pur şi simplu deoarece credinţa este la fel de esenţială pentru sfera spirituală precum este oxigenul pentru sfera naturală. Ateul de profesie crede că dacă poate scăpa de orice gând legat de credinţă, poate scăpa de creştinism. Făcând acest lucru, el îşi retează craca de sub picioare. Propria sa credinţă în informaţiile eronate pe care le are îl face să creadă că are convingeri ateiste.

Argumentul decisiv

Am descoperit din experienţă că întrebării populare a ateului, „Cine L-a făcut pe Dumnezeu?" nu merită să i se ataşeze şi un semn de întrebare. De obicei, ea este prezentată ca o afirmaţie. Persoana care întreabă este ferm convinsă că unei asemenea întrebări nu i se poate da răspuns. De obicei, i se zăreşte în ochi o sclipire, atunci când la masa de joc aruncă ceea ce i se pare ca fiind atu-ul său, argumentul lui decisiv. El pune ca miză însuşi sufletul său, convins că nu există o carte mai mare: întrebării **nu** i se poate răspunde.

De fapt, explicaţia este foarte simplă. Pentru a da răspuns, tot ceea ce trebuie să fac este să fiu în stare să raţionez împreună cu tine, iar tu să fi *rezonabil*.

Are spaţiul sfârşit? Dacă are, dacă există la capătul său un zid de cărămidă pe care scrie „Sfârşit", atunci vreau să ştiu ce este în spatele zidului. Prin credinţă suntem siliţi să credem că indiferent în ce direcţie pornim, spaţiul nu se va termina niciodată. El se întinde şi se tot întinde, la nesfârşit. Nu are nici început, nici sfârşit. Este un efort colosal din partea

minţii să se gândească la o asemenea situaţie, dar nu avem de ales decât să acceptăm acest fapt prin credinţă.

Nici Dumnezeu nu are început şi sfârşit. Însă, în privinţa Sa, avem mai multe informaţii decât avem în privinţa spaţiului. Timpul este o dimensiune pe care a creat-o Dumnezeu, şi însăşi acestei dimensiuni i se subordonează omenirea. Trebuie să aşteptăm să treacă timpul. Nu putem face un salt înainte în timp, nici măcar de o secundă. Suntem înrobiţi puterii sale. Tocmai pentru că existăm în timp raţiunea solicită un început şi un sfârşit. Este un stres pentru creier să se gândească la vreo altă dimensiune.

Cu toate acestea, Dumnezeu nu este subordonat dimensiunii timpului. El sălăşluieşte în veşnicie. Biblia ne spune că pentru Dumnezeu o zi e ca o mie de ani (vezi II Petru 3:8). Poţi verifica tu însuţi acestea, studiind profeţiile Bibliei menţionate într-un capitol ulterior. Dumnezeu poate parcurge timpul la fel de uşor precum tu şi cu mine răsfoim o carte de istorie. Dacă ţi-este greu să crezi aceasta, chiar şi atunci când te confrunţi cu evidenţele profeţiilor biblice, într-o zi, vei descoperi că erau adevărate. Scripturile ne spun că Dumnezeu va scoate timpul din ecuaţie şi atunci vom trăi în veşnicie.

Creştinul înţelege *prin credinţă*. De exemplu, dacă urmează să am o operaţie majoră, mă voi încrede în chirurg chiar dacă nu înţeleg pe deplin ceea ce are el de făcut. Fie mă încred în el, fie nu mă las operat. Înţeleg că are pregătirea necesară pentru a mă vindeca, deci am încredere în el.

În acelaşi fel, mă încred şi în Dumnezeu. Mulţi au murit în mâinile chirurgilor, dar nimeni nu a pierit în mâinile lui Dumnezeu. Puterea Sa e neţărmurită şi promisiunile Sale sunt „o ancoră pentru suflet, o nădejde tare şi neclintită” (Evrei 6:19). Medicii[3] şi piloţii te vor dezamăgi, prietenii te vor lăsa baltă, lifturile-ţi vor înşela aşteptările, dar promisiunile Dumnezeului Celui Atotputernic sunt cu totul vrednice de încredere. Poate că ţi-e greu să apreciezi aceasta acum, dar te-aş încuraja să-ţi păstrezi mintea deschisă în timp ce examinăm cu atenţie subiectul ateismului.

Testul ateismului

Nu cred în atei. Acest lucru nu se întâmplă pentru că nu aş fi întâlnit oameni care îşi

[3] „În fiecare an mor 120.000 de pacienţi din cauza malpraxisului medical” *Reader's Digest,* iunie 2000.

adjudecă acest titlu, ci pentru că acest tip de oameni nu pot exista.

Să ne imaginăm că eşti un ateu care afirmă că are acest statut. Te-aş întreba două lucruri: mai întâi, ştii care este greutatea totală a nisipului de pe toate plajele din Hawaii? Cred că pot presupune cu o marjă de siguranţă totală că nu. Lucrul acesta ne aduce la a doua întrebare: ştii câte fire de păr are pe spate un yak tibetan matur? Probabil că nu. Prin urmare, mi se pare rezonabil să conchid că există unele lucruri pe care nu le cunoşti. Este important să pun aceste întrebări, pentru că există oameni care cred că le ştiu pe toate.

Să spunem că deţii incredibilul procent de 1% din toată cunoaşterea din univers. Pentru a cunoaşte 100%, ar trebui să cunoşti absolut totul. Nu ar exista nici o stâncă în univers pe care să n-o cunoşti îndeaproape şi nici un fir de nisip de care să nu fii conştient. Ai şti tot ce s-a întâmplat în istorie, de la ceea ce este cunoscut de toată lumea şi până la detaliile minore ale vieţii amoroase secrete ale purecilor pisicii negre care aparţinea străbunicii lui Napoleon. Ai şti fiecare fir de păr de pe fiecare cap şi fiecare gând din fiecare inimă. Toată istoria ar apărea desfăşurată înaintea ta, pentru că ai fi omniscient, atotcunoscător.

„Ateul” nu-L poate găsi pe Dumnezeu
din acelaşi motiv pentru care hoţul nu poate găsi un poliţist.

Ţine minte că unul dintre cei mai mari savanţi care au trăit vreodată, Thomas Edison, a spus: „Noi nu cunoaştem nici măcar o milionime din 1% dintr-un lucru oarecare.” Dă-mi voie să repet: să spunem că deţii incredibilul, un procent din toată cunoaşterea din univers. Ar fi posibil ca, printre celelalte nouăzeci şi nouă de procente din cunoaşterea pe care nu o deţii să existe dovezi solide ale existenţei lui Dumnezeu? Dacă eşti rezonabil, vei fi silit să admiţi că este posibil. Undeva, în cunoaşterea imensă pe care nu o ai, ar putea exista dovezi suficiente evidenţe pentru a demonstra că Dumnezeu există.

Să examinăm aceeaşi idee dintr-un alt unghi. Dacă aş face afirmaţia absolută: „În China nu există aur”, care sunt lucrurile de care aş avea nevoie pentru ca această afirmaţie să fie demonstrată ca fiind adevărată? Aş avea nevoie de cunoaşterea absolută sau totală. Ar trebui să ştiu că nu există aur în nici o stâncă, în nici un râu, în sol, în magazine, în inele, sau în plombele chinezilor. Dacă ar exista un singur gram de aur în China, atunci afirmaţia mea

este falsă şi eu nu am temei s-o rostesc. Înainte de a face o afirmaţie absolută, am nevoie de o o cunoaştere absolută. Dimpotrivă, pentru a afirma „Există aur în China" nu necesită să am toată cunoaşterea. Trebuie doar ca eu să fi văzut un singur gram de aur în ţara aceea şi atunci afirmaţia este adevărată.

A spune categoric „Nu există Dumnezeu" înseamnă a face o afirmaţie absolută. Pentru ca afirmaţia să fie adevărată, trebuie să ştiu cu certitudine că nu există Dumnezeu în întregul univers. Dar nici o fiinţă omenească nu are toată cunoaşterea. Prin urmare, nici unul dintre noi nu poate face această afirmaţie pe bună dreptate.

Dacă insişti cu necredinţa în Dumnezeu, atunci ceea ce trebuie să spui este: „Având cunoaşterea mărginită pe care o am în prezent, *cred* că nu există Dumnezeu." Datorită lipsei de cunoştinţe pe care le ai, nu *ştii* dacă există Dumnezeu. Deci, în sensul strict al termenului, nu poţi fi ateu. Singurul care se califică pentru acest titlu este Acela care deţine are cunoaşterea absolută... şi de ce-ar vrea Dumnezeu să-Şi nege existenţa?

Ateul care profesează această convingere este cunoscut în mod obişnuit ca fiind „agnostic", o persoană care susţine că nu ştie dacă există Dumnezeu sau nu, un om „care îşi mărturiseşte ignoranţa." Biblia ne spune că această ignoranţă este voită: „Cel rău zice cu trufie: „Nu pedepseşte Domnul! Nu există Dumnezeu!" Iată toate gândurile lui." Nu că omul *nu-L poate găsi* pe Dumnezeu, ci că *nu vrea*. S-a spus, pe bună dreptate, că ateul nu-L poate găsi pe Dumnezeu pentru acelaşi motiv pentru care hoţul nu poate găsi un poliţist. El ştie că dacă admite că există Dumnezeu, atunci admite că, în mod ultim, este răspunzător înaintea Sa. Acest gând nu este plăcut pentru unii.

Se spune că Mussolini, dictatorul italian, s-a urcat odată pe o streaşină şi a strigat: „Dumnezeule, dacă exişti, omoară-mă acum!" Când Dumnezeu nu a dat curs imediat cererii lui, Mussolini a conchis că nu există Dumnezeu. Cu toate acestea, rugăciunea lui *a primit* răspuns, dar mai târziu.

Capitolul al doilea

BANANA DIN MÂNĂ

Este posibil să demonstrezi existenţa lui Dumnezeu? Pentru a da un răspuns, permite-mi să-ţi împărtăşesc o teorie care stimulează intelectual. Este teoria mea privitoare la posibila origine a dozei de Coca-Cola®.

În urmă cu miliarde de ani a avut loc incredibilul Big-Bang. Acesta a provenit din nimic şi de nicăieri, propulsând în spaţiu (care şi el apăruse din nimic) o stâncă masivă ce se învârtea. Pe măsură ce se răcea stânca, pe suprafaţa sa se forma un lichid maroniu, dulce şi gazos.

Timpul trecea şi aluminiul s-a furişat afară din lichid, preluând forma unei doze, apoi a apărut un capac şi, pe partea lui superioară, o cheiţă.

După milioane de ani, din cer a căzut vopsea roşie şi albă şi s-a fixat pe doză, formând singură cuvintele „Coca-Cola Classic® Original Formula, 12 FL OZ."

Poate că, intelectualiceşte vorbind, te simţi insultat de asemenea idei. Aşa şi trebuie. Un asemenea iraţionalism este sub demnitatea ta academică. Ştii că dacă produsul Coca-Cola are un design, atunci *trebuie* să existe un designer. Dacă este *făcut,* atunci *trebuie* să existe un făcător. Alternativa, şi anume că toate sunt produsul unui accident, e iraţional, lipsit de logică şi absurd, ca să spun cea mai blândă opinie.

Acum, dacă vrei să ma ajuţi să extrag învăţătura finală, aş aprecia dacă ai fi atât de amabil încât să te duci să găseşti o banană. Îţi spun că va merita timpul şi efortul.

Proba A

Presupun că ai banana în mână (sau dacă nu în mână, cel puţin în minte). Următoarea demonstraţie va fi numită „Proba A". Dacă ai găsit o banană coaptă, vei observa că partea îndepărtată are trei striaţii, iar cea apropiată are două.[4] Observă cât de bine se potriveşte în mână. Simte cum a fost făcută să aibă o suprafaţă aderentă. Mai are şi alţi indicatori exteriori

[4] Unele banane au cele trei crestături pe partea interioară. Aceasta înseamnă că banana a fost concepută ca să fie ţinută cu faţa întoarsă, deci în mod evident banana e menită să fie împărţită.

ai conţinutului interior: dacă e verde, e prea timpurie; galbenă – e numai bună; înnegrită: prea târzie.

Acum uită-te la vârf şi observă cum, la fel ca şi doza de Coca-Cola, a fost făcută cu un „capac”, pentru ca să fie desfăcută uşor. Mai sesizează că atunci când tragi capacul, nu-ţi ţâşneşte în faţă. Şi mai observă că coaja este astfel gândită încât să se desfacă şi ea cu uşurinţă.

Coaja este prietenoasă cu mediul, fiind alcătuită dintr-o substanţă biodegradabilă care în timp se va descompune într-un sol din care pot creşte bananieri.

Observă faptul că banana are dimensiunea potrivită pentru gura omului. Vârful este mai suplu, tocmai pentru ca să fie introdusă în gură mai uşor. Acum bag-o în gură şi lasă ca papilele tale gustative să se delecteze. Nu numai ele vor fi încântate, ci întregul tău trup. Banana are nutrienţi necesari corpului şi stomacul o digeră cu uşurinţă. Şi chiar mai mult, Făcătorul bananei a curbat-o spre faţă pentru facilita întregul proces.

Proba B

Acum, dacă eşti amabil, pune banana jos şi ia un măr (toată demonstraţia nu are sens dacă nu iei unul). Ia-l în mâna dreaptă şi studiază-i forma. Observă cum este modelată perfect pentru mâna omenească. Miile sale de varietăţi sunt modelate similar. Pe o parte are o adâncitură mai mare, făcută pentru degetul mare al omului, iar pe cealaltă parte are o adâncitură mai mică, pentru arătător. Adâncitura pentru degetul mare are şi o codiţă flexibilă, care nu se rupe sub apăsarea degetului. Iar adâncitura pentru arătător are „perniţe” care nu deranjează degetul.

Faţă de banană, mărul are avantajul că îi poţi consuma coaja. În interior vei găsi o substanţă masticabilă, plăcută vălului palatin şi papilelor gustative şi benefică trupului. Când ajungi la miezul fructului, vei descoperi ceva ce majoritatea oamenilor acceptă ca un lucru de la sine înţeles: Făcătorul mărului a pus în mijloc, cu titlu gratuit, nişte seminţe negre şi micuţe care, băgate în pământ, vor zămisli copaci care vor produce mai multe mere. Aşa că nu te descuraja atunci când ai terminat de mâncat mărul.

Întreaga creaţie exhală bunătatea lui Dumnezeu faţă de omenire. Data viitoare când ai

în mână o felie mare de pepene într-o zi toridă, gândeşte-te la modul în care Creatorul îţi oferă un lichid răcoritor şi dulce într-un container ermetic. Chiar mai mult, containerul poate fi feliat şi pulpa fructului poate fi consumată. Strugurii suculenţi atârnă în ciorchine aşteptând să fie culeşi de mâna omului şi lăsaţi să fie ciuguliţi de gura omenească. Fisticul se crapă în lateral arătându-ne că este gata să fie mâncat. Castana şade în coaja sa protectoare, ca un creieraş omenesc, până este crăpată de un amator de castane. Boabele dulci de mazăre sunt aliniate în păstaia lor în ordinea mărimii, aşteptând o mână care apasă învelişul friabil. Caisele picură un lichid savuros care face să-ţi lase gura apă numai când te gândeşti la ele. Piersicile, ca obrăjorii unui bebeluş, se rumenesc pe pom arătând crescătorului că sunt gata de consum. Căldura soarelui transformă lămâia din verde în galben pentru a arăta celor dornici de acru că e coaptă. Portocalele le întâlneşti din abundenţă în magazine, ca pe nişte containere ermetice, mari cât mâna, conţinând un lichid dulce şi sănătos. Chiar şi atunci când sunt decojite, fiecare dintre feliuţele consumabile ale unui fruct este sigilat şi poate fi mâncat dintr-o îmbucătură.

Albert Einstein avea dreptate atunci când spune că în viaţă poţi, fie să nu consideri nimic ca fiind un miracol, fie să priveşti totul ca pe un miracol. Ateistul mărturisitor are şanse mult mai mari să mă convingă de faptul că nimeni nu a proiectat doza de Coca-Cola decât să mă convingă că toate lucrurile create nu au un Creator. După cum este o insultă pentru intelect să spui că vopseaua „s-a aplicat singură" pe doză, este cu infinit de mult mai absurd să nutreşti chiar şi în treacăt gândurile cele mai firave că tot ceea ce există nu are un Făcător.

Ce şansă am să te conving că această carte nu are autor, nici editor, nici publicist? Totul a apărut din nimic: cerneala pur şi simplu s-a ivit, s-a modelat în cuvinte lizibile care au alcătuit propoziţii coerente care au căzut la locul lor pe pagina care a apărut din nimic. Apoi paginile s-au legat şi s-au tăiat singure în dimensiunea potrivită. Cum să te conving că designul de pe copertă nu este întocmit de un designer?

O chestiune de credinţă

Am auzit odată un predicator faimos spunând: „Nu poţi să demonstrezi că Dumnezeu există. Nu poţi nici să demonstrezi că El nu există. Totul se reduce aici la credinţă." Eu nu sunt

de acord cu asta. Existenţa lui Dumnezeu nu are nimic de-a face cu „credinţa". Am să spun şi de ce.

Când privesc o clădire, cum pot şti că există un constructor? Nu-l văd, nu-l aud, nu-l ating, nu-l gust şi nici nu-l miros. Desigur, clădirea este dovada faptului că există un constructor. Nici nu am nevoie de vreo dovadă mai bună că există un constructor decât clădirea din faţa mea. Nu am nevoie de „credinţă" pentru a şti că există un constructor. Tot ceea ce am nevoie este ochi care să vadă şi creier care să gândească.

Acelaşi principiu intelectual profund se aplică şi în cazul tablourilor şi al pictorilor. Când văd un tablou, cum pot şti că există un pictor? Păi tabloul e dovada perfectă a faptului că a existat un pictor. De fapt, nici nu am nevoie de o dovadă ştiinţifică mai bună a existenţei unui pictor decât tabloul dinaintea ochilor mei. Nu-i aşa? Nu am nevoie de „credinţă" pentru a crede în existenţa unui pictor, ci am nevoie doar de ochi care să vadă şi creier care să gândească. Lucrul acesta este atât de simplu că şi un copil îl poate înţelege. Singurii care au probleme sunt cei care afirmă că sunt intelectuali. Nu-i de mirare că cineva a spus odată că dovada sigură că în Univers există undeva viaţă inteligentă se vede în faptul că nu s-a deranjat să ia legătura cu noi. Cu toate acestea, sunt mulţumit să spun că am văzut atei convinşi căzând de la credinţa lor când au făcut o pauză şi s-au gândit mai bine. Parcă ceva le-a trecut prin minte ca fulgerul. Să luăm, de exemplu, acest mesaj postat de American Atheists, Inc.:

> Am vizionat recent o bandă video pe care mi-a împrumutat-o un prieten creştin. Era înregistrarea dezbaterii cu privire la existenţa unui Dumnezeu, dezbatere avută loc între Ron Barrier şi un neozeelandez la convenţia AA din primăvara trecută. Am fost intrigat de dezbatere şi cam zguduit... Argumentele neozeelandezului vizavi de existenţa unui design[5] erau constrângătoare.

Acelaşi principiu clădire/constructor, tablou/pictor se aplică şi în cazul existenţei lui Dumnezeu. Nimic de pe acest Pământ care a fost făcut nu are un făcător. Când mă uit la creaţie, cum pot şti că există un creator? Nu-L pot vedea, auzi, atinge, gusta sau mirosi. Cum aş putea şti că El există? Păi asta o demonstrează fără nici cea mai mică umbră de îndoială însăşi creaţia: nu poate exista o creaţie fără un Creator. Dicţionarul Webster defineşte „creaţie"

[5] Se referă la Teoria designului inteligent. N. tr.

ca fiind: „actul de a crea; în special actul de a aduce lumea la o existenţă ordonată”. Nu am nevoie de o dovadă ştiinţifică mai bună a faptului că există un Creator decât creaţia în faţa ochilor mei. Nu am nevoie de „credinţă” pentru a şti că există un Creator. Tot ceea ce am nevoie este ochi care să vadă şi creier care să gândească.

> În adevăr, însuşirile nevăzute ale Lui, puterea Lui veşnică şi dumnezeirea Lui, se văd lămurit, de la facerea lumii, când te uiţi cu băgare de seamă la ele în lucrurile făcute de El. Aşa că nu se pot dezvinovăţi. (Romani 1:20.)

Cu toate acestea, dacă vreau ca respectivul constructor să facă ceva pentru mine, *atunci* am nevoie de credinţă în el. Aici apare credinţa, sub formă de încredere.

> Şi fără credinţă este cu neputinţă să fim plăcuţi Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu, trebuie să creadă că El este, şi că răsplăteşte pe cei ce-L caută. (Evrei 11:6.)

Să reformulez: cine se apropie de Dumnezeu nu trebuie să creadă că El nu este, căci numai fără îndoială este cu putinţă să-i fi plăcut Lui!

Cum rămâne cu ştiinţa?

Atei convinşi adesea indică spre ştiinţă ca şi cum ea ar oferi dovezi în favoarea cauzei *lor*. De exemplu, Madalyn Murray O’Hair[6], preşedinta fondatoare a American Atheists, Inc., a spus odată:

> Fundamentul indestructibil al întregului edificiu al ateismului este filosofia sa: materialismul, sau naturalismul, după cum mai este el cunoscut. Această filosofie consideră lumea aşa cum este ea realmente, o priveşte în lumina datelor furnizate de ştiinţa progresivă şi de experienţa socială. Materialismul ateu este rezultatul logic al cunoaşterii ştiinţifice dobândite în decursul veacurilor.

---

[6] Madalyn Murray O’Hair a fost ucisă în mod tragic de un alt ateu, David R. Waters. El şi-a recunoscut rolul sau în răpirea şi uciderea doamnei O’Hair, a fiului ei şi a nepoatei în 1995.

Cu toate acestea, ştiai că termenul „ştiinţă” înseamnă „cunoaştere”? Raţionamentul clădire/constructor este ştiinţific, aşa, simplu cum e el. Louis Pasteur a zis: „Puţină ştiinţă înstrăinează omul de Dumnezeu, dar multă ştiinţă îl aduce înapoi la El.” Sir Isaac Newton, poate cel mai mare dintre oamenii de ştiinţă, a spus: „Acest preafrumos sistem al soarelui, planetelor şi cometelor poate purcede numai din sfatul şi de sub stăpânirea unei Fiinţe inteligente şi pline de putere.”

Într-un articol publicat recent de American Atheists, Inc., inima ateismului american a fost expusă public şi diagnosticată ca având o boală terminală. Articolul era scris de un ateu deosebit de zelos (dar întrucâtva descurajat), absolvent al Universităţii din Texas, preşedintele organizaţiei. El a relatat despre cele cinci boli coronariene de bază care-i bântuie pe ateii contemporani din SUA.

Prima dilemă pe care o citează cu privire la comunitatea bolnavă a necredincioşilor este lipsa lor de unitate. El porneşte prin a observa cât de uniţi par să fie creştinii în poziţia lor anti-avort şi la decizia de a nu se critica în public unii pe alţii. Apoi el spune că istoria a arătat că atitudinile ateilor unii faţă de alţii au constat din „ostilitate făţişă...Ateii (el foloseşte majuscule) îi urăsc pe agnostici, care-i urăsc pe umanişti, care nu-i pot răbda pe raţionalişti, care se ţin la distanţă de realişti, care nu vorbesc cu unitarienii, şi asta continuă tot aşa...Toţi aceştia nu pot cădea de-acord nici măcar conceptului simplu că „nu există dumnezeu.” (După cum e practica normală a ateilor mărturisitori, pentru Dumnezeu el foloseşte minuscule.)

Al doilea simptom al inimii bolnave a ateismului din America este lipsa de zel. Autorul spune: „Ateii pur şi simplu nu se implică în promovarea stilului de viaţă pe care l-au ales. Nu ştiu să existe un grup mai greu de motivat decât ei...Ateii par să simtă că poziţia lor privitoare la religie este un lucru profund personal, care nu are nevoie de a a fi împărtăşit cu alţii.”

Cum poate un ateu să împărtăşească cu alţii ceva ce nu are el însuşi? Cred că e greu să fi un ateu entuziast când termenul „entuziasm” provine din două cuvinte greceşti, *en* şi *theos*, însemnând „în Dumnezeu”.

A treia dilemă pe care o menţionează este lipsa de credinţă. El admite: „Am întâlnit mulţi atei care nu pot depăşi stadiul întrebării: „Dar dacă mă înşel?’” Ei se îndoiesc de propriile lor îndoieli.

A patra maladie a societăţii ateilor este lipsa de îndrăzneală. Autorul remarcă un incident care a avut loc cu ocazia unui articol, când un reporter l-a abordat, iar el, preşedintele, a contactat mulţi atei şi a găsit în ei doar „frica de oameni”. A scris că a telefonat „de la om la om” şi a întâlnit „o frică atât de înrădăcinată încât mi-a venit greu să cred ceea ce descopeream... Pe scurt, mulţi atei pe care i-am contactat erau pietrificaţi de teama de a fi descoperiţi... Era un climat de frică totală.”

În final, a descoperit că ateul mediu era înrobit de o lipsă de dărnicie. El vorbeşte despre creştini generoşi, ca mai apoi să protesteze: „Ştiu cu certitudine că există persoane înstărite care sunt atei, dar ei pur şi simplu nu vor asista în lupta împotriva religiei...Şi eu ştiu că tu, ateul bogat, eşti prezent pe undeva...” Autorului nu-i convine să nege existenţa lor.

Se pare că inima ateismului din Statele Unite se mai ţinea într-o bătaie şi o rugăciune. Acum pulsul său a încetat. Trist pentru liderul lor, dacă nu are loc o revigorare, eforturile lor de la CPR vor fi inutile.

Capitolul al treilea

A VEDEA ÎNSEAMNĂ A CREDE

Existenţa lui Dumnezeu este ceea ce este cunoscut sub termenul de „axiomă”, un adevăr existent prin sine însuşi. Faptul că dreptele paralele nu se intersectează niciodată este cunoscut ca axiomă. Dacă mi-aş dedica întreaga viaţă încercării de a demonstra sau contesta că dreptele paralele nu se intersectează niciodată, mi-ar lipsi simţul comun. Dacă dreptele sunt paralele nu se vor întâlni niciodată, iar dacă se vor întâlni nu au fost paralele. Acest lucru este atât de evident încât nu are nevoie să fie nici aprobat, nici dezaprobat. Este evident prin sine însuşi, este o axiomă.

Existenţa lui Dumnezeu este o axiomă. E evident că dacă există o creaţie, atunci trebuie să existe şi un Creator. Pentru ca lucrurile să fie „făcute” logica, raţiunea, intelectul şi raţionalismul revendică existenţa unui Făcător. Aceasta nu ar trebui să fie nici aprobat, nici dezaprobat.

Să presupunem că nu crezi pentru că nu-L vezi pentru Dumnezeu. Filosofia ta este „a vedea înseamnă a crede”. Dacă aşa stau lucrurile, data viitoare când vezi apă licărind pe un drum fierbinte, opreşte-te şi bea ceva. Sau data viitoare când vezi răsăritul soarelui, şi traseul său pe cer, adu-ţi aminte că ochii te mint. Soarele nu răsare, nu se mişcă, nu pune. El staţionează, şi Pământul e cel care se învârte. Data viitoare când admiri un cer albastru senin, spune ochilor tăi că nu văd bine: cerul nu are culoare, întreabă un astronaut. E o iluzie. Magicieni iuţi de mână îşi câştigă existenţa pe baza faptului că a vedea nu înseamnă a crede.

Credem în multe lucruri pe care nu le vedem. De exemplu, în spatele tău, lângă tine şi chiar în faţa ta sunt mase de semnale TV invizibile. Cowboy, indieni, titluri de ştiri, personaje din seriale, etc. trec prin faţa ochilor tăi. Nu-i poţi vedea, sunt cu desăvârşire invizibili. Dacă aş nega existenţa lor doar pentru că nu-i văd, ar schimba aceasta realitatea existenţei lor? Desigur că nu.

Întoarcerea la Da Vinci

De ce crezi că un tablou are un pictor? Nu-i aşa că pur şi simplu datorită existenţei tabloului? Insişti să-l *vezi* pe da Vinci înainte să crezi că Mona Lisa a fost pictată? Se poate

argumenta raţional că pictorul tabloului a fost altul, dar nu că nu a fost *nici un* pictor!

Insişti să-l vezi pe constructor înainte de a crede că el a construit casa în care te afli? Acesta este criteriul tău de credinţă? Mă îndoiesc. Din nou, clădirea este dovada grăitoare a faptului că există un constructor.

Oare supersonicul nu are constructori decât atunci când îi observi pe cei care au confecţionat şi asamblat părţile sale componente? Gândeşte-te puţin la aspectele mecanice ale avionului. Gândeşte-te la minţile strălucite, vorbind din punctul de vedere tehnic, ale celor care le-au făcut. Cu toate acestea, pe lângă ochiul uman, cele mai complexe creaţii omeneşti sunt doar tehnologii primitive. Cele mai strălucite minţi omeneşti de pe Pământ nu pot începe să re-creeze un ochi. Dacă-ţi pierzi unul, înalta ştiinţa modernă îţi poate da o bucată de marmură şlefuită să ţi-o vâri în orbită. Habar nu avem încă despre incredibilele sale funcţii. Ştii că fiecare dintre ochii tăi are 40 de milioane de terminaţii nervoase? Dacă ai descoperit modul în care poţi să fabrici o terminaţie nervoasă, anunţă ştiinţa modernă, ca să purceadă la confecţionarea primului ochi.

Faptul este că nu putem face *ceva* din nimic. Găseşte-l pe cel mai strălucit savant de pe Pământul acesta, bagă-l într-un laborator şi cere-i să facă ceva din nimic. Nu va putea să facă aceasta. Nu ştie cum s-o facă. Putem *re-crea*, dar nu putem crea. Nu putem face nici măcar un fir de nisip din nimic. Dacă aşa stau lucrurile, atunci cum putem să ne gândim pentru o clipă că toată creaţia, trupul omenesc, animalele, florile, păsările, copacii, roadele, anotimpurile, soarele, luna, stelele, etc., s-au creat pe ele însele din nimic printr-o pură întâmplare?

Albert ştia

Meditează o clipă la succesiunea anotimpurilor: primăvară, vară, toamnă, iarnă. An de an ele revin în aceeaşi ordine. Savanţii pot prezice răsăritul soarelui de-acum şi până peste 100 de ani, cu o acurateţe incredibilă, *cu precizie de o secundă*. Gândeşte-te la Pământ, la modul în care se învârte în jurul axei sale, precum şi în jurul Soarelui, în timp ce Luna se învârte în jurul Pământului. Gândeşte-te la Lună şi la relaţia cu fluxul şi refluxul mărilor de pe tot Pământul, sau la plantele care preiau dioxidul de carbon din atmosferă şi eliberează oxigen, pe care-l respirăm noi. Meditează la soarele care face ca apa mărilor să se evapore, la formarea norilor,

suflaţi de vânturi invizibile, ridicându-se peste munţi, picurând ploaie pentru a da viaţă pe Pământ, curăţând aerul de impurităţi. Gândeşte-te la modul în care munţii conţin multă apă în formă de zăpadă, până ce căldura verii o topeşte. Aceasta alimentează râurile, care udă pământul şi se varsă în mare; şi tot aşa, ciclul incredibil şi predictibil al vieţi continuă.

Sunt uimit de marele număr de oameni înşelaţi să creadă că, dacă ei nu cred în existenţa unui lucru, acel lucru nu există. Dacă un orb nu crede în existenţa culorilor, înseamnă, pentru aceasta, că nu există culori? Credinţa sa nu are relevanţă pentru realitate: culorile există, fie că el crede, fie că nu.

Dacă nu crezi în lucruri pe care nu le-ai văzut vreodată, cum poţi fi sigur că ai creier? Doar nu l-ai văzut. Dacă te poţi uita la această creaţie miraculoasă, insistând că nu există un Creator, atunci va trebui să spui că nu există dovezi că ai avea creier. Biblia nu încearcă niciunde să demonstreze existenţa lui Dumnezeu. Ea afirmă făţiş ceea ce e evident: „Nebunul zice în inima lui: ‚Nu există Dumnezeu!'" (Psalmul 14:1). De asta am un autocolant pe care scrie: „1 Aprilie: Ziua naţională a ateilor".

Nu am intenţia de a te ofensa, dar aş vrea să-ţi arăt faptul că ateismul este exact opusul a ceea ce susţine a fi. Ce coeficient de inteligenţă ai? 100, sau 120? Sau ai un nivel de inteligenţă chiar mai ridicat? Pe undeva pe la 140? Te califici pentru a fi angajat la NASA? Sau poate te apropii de nivelul de inteligenţă al lui Albert Einstein? Ascultă ce a spus acest savant, una dintre cele mai măreţe minţi care au existat vreodată: „Oricine este cu-adevărat interesat de cercetarea ştiinţifică se va convinge că există un spirit manifestat în legile Universului, un spirit de departe superior celui omenesc, şi în faţa căruia modestele noastre puteri trebuie să se simtă umile."

În cartea *O scurtă istorie a timpului*, foarte apreciatul om de ştiinţă evoluţionist Stephen Hawking a scris: „Ar fi foarte dificil să explicăm de ce Universul ar fi trebuit să înceapă exact în felul acesta, cu excepţia unui act al lui Dumnezeu care a intenţionat să creeze fiinţe ca noi." El a mai spus: „Atunci vom fi în stare să luăm parte la discutarea întrebării: de ce existăm noi şi Universul? Dacă am afla răspunsul la această întrebare, ar fi triumful suprem al raţiunii umane, căci atunci am cunoaşte gândul lui Dumnezeu."

Poate că titlul „Dumnezeu" te ofensează. Ei, hai să renunţăm la el pentru o clipă şi să-L numim o forţă, o putere superioară sau, ca şi Einsten, „un spirit". Nu-i aşa că acel Cineva sau

Ceva ce a făcut Universul acesta trebuie să fie măreţ, ca să nu spunem mai mult? Ce fel de forţă creatoare supremă ar putea face un lucru atât de incredibil ca Soarele? Raza acestei stele este de peste 695.088.000 kilometri, de 109 ori mai mare decât raza Pământului. Dacă Soarele ar fi gol în interior, înăuntrul său ar putea intra un milion de Pământuri. Temperatura sa la suprafaţa vizibilă este de 5780 K.

Distanţa medie până la Pământ este de $1{,}496 \times 10^8$ km, cu toate acestea lumina sa ajunge la noi în 8 minute. Pământul nu ar avea viaţă pe el dacă nu ar fi energia solară, care ne dă căldură şi lumină care ne încălzesc zilele şi ne luminează lumea. Întreaga viaţă a plantelor şi animalelor se bazează pe prezenţa sa. Forţa creatoare despre care vorbeam a plasat Soarele la $1{,}496 \times 10^8$ km de noi, şi este doar atât de cald încât să permită existenţa vieţii. Dacă am fi mai aproape, am muri de cald. De fapt, dacă banchizele de gheaţă de la Poli s-ar topi, apa mărilor s-ar ridica atât de mult încât ar ajunge până la etajul 20 al clădirii Empire State Building. Iar dacă Soarele ar fi numai puţintel mai departe, am muri cu toţii de frig. Se spune că energia eliberată de Soare într-o secundă este de aproximativ 13 milioane de ori mai mare decât cantitatea medie de electricitate folosită în fiecare an în Statele Unite. Ce forţă creatoare ar putea crea Soarele, apoi îl susţine în spaţiu şi-i dă strălucire? Fă-ţi timp câteva clipe să meditezi la această întrebare.

Cum ar putea această putere face inima şi sângele omenesc, sau plăsmui coastele unui făt încă nenăscut, sau face un ochi omenesc, sau crea carnea care ne înveşmântează trupul? Cum ar putea ea să creeze creierul omenesc, cu nesfârşitele şi complexele sale coridoare, cu adâncile sale gânduri şi dorinţe? Creierul este absolut incredibil. Te face să te gândeşti, nu-i aşa?

Capitolul al patrulea

CĂPŞUNI ŞI USTUROI

Îţi dai seama că strănuţi cu 200 km pe oră? Ştiai că ai fost programat să-ţi închizi ochii de fiecare dată când strănuţi? De unde-ţi creşte părul? Cum poate stratul subţire de piele de pe cap să crească pe scalp un anumit tip de păr, diferit de cel de pe corp? A primit instrucţiuni de la genele tale să genereze un anumit tip de păr pentru scalp, diferit de cel care-ţi creşte pe mâini sau picioare, pe pleoape sau frunte. Imaginează-ţi că ai avea gene sau sprâncene care cresc până la lungimea părului capilar. Gândeşte-te la şirul fin de peri care alcătuiesc geana sau la perii îndreptaţi în aceeaşi direcţie care formează sprânceana.

Ai studiat vreodată melcul obişnuit de grădină, întrebându-te cum de cochilia sa creşte o dată cu trupul său? Când e pui de melc, are o cochilie potrivită pentru un pui de melc. Pe când creşte, nu se descotoroseşte de cochilie, ci creşte şi ea. Acorzi tu melcului creditul că are o minte suficient de strălucită pentru a-şi face propria sa cochilie? Sau cum poate o omidă micuţă să scape de toate picioarele sale încă pe când este în gogoaşă, să-i crească alte două picioare noi-nouţe, pentru ca apoi să se metamorfozeze într.un fluture cu corp suplu şi aripi minunate. Poate-ţi vine să mormăi „evoluţia”, şi să crezi că asta se întâmplă în milioane de ani, dar se întâmplă în câteva săptămâni.

Crezi că un bebeluş are capacitatea de a-şi creşte dinţii singur? Cum ţi-ai crescut tu dantura? Dacă vei decide vreodată să ai dentiţie falsă, vei alege ca altcineva să ţi-o facă, sau vei aştepta ca ea să-ţi crească de la sine? Examinează-ţi unghiile: de unde cresc ele? Ce constituie substanţa lor? Uită-te la felul în care mâinile tale ţin această carte. Uită-te cum degetele o cuprind, în timp ce degetul mare ţine paginile. Unul dintre degetele mari vine din dreapta, celălalt din stânga. Ambele degete se îndoaie în faţă. Dacă s-ar îndoi altfel, nu ai putea ţine cartea. Mâinile au fost întocmite cu scopul de a prinde şi ţine. Sir Isaac Newton a spus: „În absenţa oricărui alte dovezi, fie şi numai degetul meu mare m-ar putea convinge de existenţa lui Dumnezeu.”

Cum se face că plămânii tăi continuă să respire, indiferent de voinţa ta? Respirai fără să te gândeşti, în timp ce te uitai la degetele tale. De fapt, dacă începi să te gândeşti la modul în care respiri, s-ar putea chiar să stânjeneşti procesul respectiv. Se pare că plămânii lucrează cel mai bine *fără* ca să te gândeşti la ei în mod conştient. Cum de gândirea ta subconştientă continuă să te alimenteze cu gânduri chiar şi atunci când dormi? Ascultă cum îţi vorbeşte şi-ţi ţine companie. Nu se opreşte niciodată. Încearcă s-o opreşti tu însuţi. Lasă cartea deoparte şi

încearcă să nu te gândeşti la nimic timp de 5 minute. Pariez că n-o poţi face. Gândirea ta subconştientă este activă şi are puţine în comun cu voinţa ta.

Chiar în acest moment ficatul tău, rinichii, inima, pancreasul, glandele salivare, etc., toate lucrează împreună pentru a-şi păstra organismul în stare de funcţionare optimă. Nici măcar nu ai puterea de a le opri şi porni din nou. În timpul somnului nocturn, în fiecare oră, inima ta va pompa 75 de galoane de sânge prin tot corpul tău.

Contrar opiniei generale, plămânii sunt mai mult decât saci în care poţi inhala fum. Ei sunt întocmiţi pentru a filtra oxigenul din aerul pe care-l respiri. Aceste organe conţin 300 de miliarde de vinişoare de sânge, denumite capilare. Celulele roşii din sângele aflat în aceste capilare eliberează oxigenul, care trece prin peretele capilar în ţesutul înconjurător. Ţesutul elimină reziduuri, cum ar fi dioxidul de carbon, care trec prin perete în celulele roşii. Sângele spală reziduurile acestea o dată pe minut.

Evoluţia şi sângele

Trombocitele din sânge joacă un rol important în prevenirea pierderii de sânge, iniţiind o reacţie în lanţ care rezultă în coagulare. Când sângele începe să curgă dintr-o tăietură sau zgârietură, trombocitele răspund ajutând sângele să se coaguleze şi oprind sângerarea după un scurt timp.

Trombocitele promovează procesul de coagulare adunându-se laolaltă şi formând un dop la locul rănii, pentru ca mai apoi să elibereze proteine denumite „factori de coagulare”. Ele demarează o serie de reacţii chimice extrem de complexe. Dacă e necesar să se formeze un cheag de sânge, fiecare pas al coagulării este trebuie să aibă loc foarte precis. Dacă vreunul din factorii de coagulare lipseşte sau este defect, coagularea nu se va produce. O tulburare genetică serioasă, denumită hemofilie, rezultă din defectul sau defectele existente în genele factorilor de coagulare. Întrucât hemofililor le lipseşte unul din factorii de coagulare, ei pot sângera incontrolabil chiar şi de la tăieturi sau zgârieturi mici.

Pentru formarea unui cheag de sânge e nevoie de douăsprezece reacţii chimice individuale în sânge. Dacă evoluţia ar fi adevărată, şi dacă acest proces de doisprezece paşi nu ar fi avut loc în prima generaţie (adică, dacă vreuna din aceste reacţii nu ar fi avut loc la

momentul şi în ordinea potrivită), atunci nicio creatură nu ar fi supravieţuit, toate ar fi sângerat până ar fi murit!

În cartea sa *Darwin's Black Box*, profesorul de biochimie Michael J. Behe, un evoluţionist, recunoaşte „o puternică provocare aruncată evoluţiei darwiniste", un lucru pe care-l denumeşte „o complexitate ireductibilă". El dă un singur exemplu simplu: banala cursă de şoareci. Pentru a funcţiona, această cursă are cinci componente majore. Dacă vreunul din aceste componente lipseşte, cursa nu funcţionează; devine inutilă. Charles Darwin admitea: „Dacă s-ar demonstra că există vreun organ care s-ar fi putut forma fără modificări uşoare, succesive şi numeroase, atunci teoria mea s-ar prăbuşi în întregime (*The Theory of Species*). Dacă am lua doar ochiul omenesc, o părticică doar dintr-o creaţie incredibil de complexă, am descoperi acest principiu al complexităţii ireductibilă. Ochiul nu poate fi redus la ceva mai puţin decât este. Ca să funcţioneze aşa cum o face, are mii de funcţii co-egale. Dacă înlăturăm doar una dintre ele, restul ochiului este inutil. Şi atunci, cum a putut ochiul evolua în aşa fel încât toate funcţiile sale au trebuit să fie prezente toate deodată, ca să funcţioneze?...

O monstruozitate statistică

Poate că cea mai mare dovadă a existenţei Creatorului se vede atunci când te uiţi în oglindă. Ochii au muşchi necesari concentrării care se mişcă de aproximativ 100.000 de ori zilnic. Fiecare ochi are retină care are mai puţin de 2 cm pătraţi şi conţine 137 de milioane de celule fotosensibile. Chiar şi „vizionarul" Charles Darwin a spus: „A presupune că ochiul s-ar fi putut forma prin selecţie naturală pare, şi o recunosc singur, o absurditate de cel mai înalt grad."[7]

Creierul conţine 10 miliarde de neuroni sau de celule nervoase microscopice. Stomacul, care produce doi litri de suc gastric în fiecare zi, are 35 de milioane de glande. Următoarea dată când iei o masă gustoasă, fii recunoscător pentru cele 8000 de papile gustative pe care le ai în gură. Imaginează-ţi cât de plictisitor ar fi să mănânci dacă nu le-ai

[7] Darwin a mărturisit apoi că a crezut într-o astfel de absurditate.

avea.

Faimosul statistician George Gallup a zis: „Aş putea să demonstrez existenţa lui Dumnezeu în mod statistic. Să luăm numai corpul omenesc: şansa ca toate funcţiile individului să apară pur şi simplu este o monstruozitate statistică.” Sir Fred Hoyle, profesor de astronomie la Cambridge University, a făcut o descoperire similară: „Şansa ca o formă superioară de viaţă să fi apărut in felul acesta este comparabilă cu şansa ca o tornadă care mătură un depozit de fier vechi să lase în urmă un Boeing 747 asamblat din materialele din depozit.” El a conchis: „Probabilitatea ca viaţa să fi apărut din materie nevie este de 1 la 10 la puterea 40.000... Este suficient de mare încât să-l îngropăm pe Darwin şi întreaga lui teorie evolutivă. Nu a existat nici o „supă primordială”, nici pe planeta asta nici pe oricare alta, iar dacă începuturile vieţii nu au avut loc la întâmplare, atunci ele trebuie să fi fost produsul unei inteligenţe care a vrut apariţia sa.”

A fost oare un accident fiecare urechile tale au fost proiectate să capteze sunete? Canelurile, protuberanţele şi şanţurile urechii sunt făcute să prindă din zbor sunete şi să le canalizeze spre timpan. Iară, mâinile tale au fost făcute să prindă şi să pipăie. Limba a fost făcută pentru a gusta mâncarea şi a rosti cuvinte. Nasul a fost făcut să miroasă. Cum ar fi fost dacă urechile ţi-ar fi fost plasate spre spate au nasul cu susul în jos (o ploaie abundentă ar fi fost un coşmar!), sau ai fi avut două limbi? Vorbesc serios. Dacă umanitatea a apărut ca produs al unei întâmplări, fără vreun design intenţionat, de ce nu vedem asemenea creaturi? De fapt, vedem chiar opusul. De la dinţii unui câine la picioarele unui greiere, se poate distinge un design practic în tot ceea ce a fost făcut. În pofida unui design inteligent existent în jurul nostru, cei ce se presupune că ar fi intelectuali ne arată că, într-un fel, le lipseşte simţul comun: „Noi revelaţii ştiinţifice despre supernove, găuri negre, quarci şi chiar despre Big Bang sugerează unor oameni de ştiinţă faptul că în Univers există ‚un design grandios” (*U.S. News & World Report*, 31 martie, 1997). Păi chiar *un copil* poate observa că în creaţie există „un design grandios”.

Acum, dacă o „forţă” creatoare incredibil de inteligentă a făcut toate lucrurile, atunci ea nu este doar infinit mai inteligentă decât omul pe care l-a făcut, dar în mod sigur şi cunoaşte intim ceea ce a făcut. Nu numai că a creat fiecare dintre cele 100.000 de fire de păr de pe capul unui om obişnuit, neatins de calviţie, dar şi cunoaşte îndeaproape fiecare fir de păr. Iar dacă

forţa poate crea un ochi, atunci nu este oarbă ea însăşi.

Creaţia reflectă geniul mâinii Forţei creatoare. Să ne uităm la o banală vacă. Cineva a întrebat odată: „Oare cum de o vacă maronie paşte iarbă verde, care se transformă în lapte alb, procesat ulterior în unt gălbui şi brânză bătând spre portocaliu, consumate de un roşcovan cu ochi albaştri?” Imaginează-ţi cum iarba cosită devine lapte, brânză şi unt, toate din nişte fire obişnuite. Cum ar fi dacă ai inventa o maşinărie care transformă iarba în lapte?... Vaca face tocmai acest lucru. Rămâne să-mi spui şi cum o face. Dacă este atât de simplu, inventează tu maşinăria aia şi câştigă milioane. Denumeşte-o „Cositoare care face „mu’”. Vaca face aceste lucruri cu foarte puţin efort implicat. Să fie ea mai isteaţă decât tine?

Sau explică-mi cum de o vrabie ştie că e vrabie şi se adună cu alte vrăbii, sau cum ştie un bebeluş cum să se uite în ochii mamei sale, când nimeni nu l-a învăţat să facă aceasta. Explică modul în care un copac care creşte pe o pantă abruptă creşte totuşi în sus, şi nu perpendicular solului. Sau cum căpşunile pot creşte în preajma usturoiului şi, cu toate acestea, din acelaşi sol şi din aceeaşi apă, fiecare îşi extrage un gust specific. Cum a fost făcută o viespe astfel încât dă din aripi de 100 de ori în fiecare secundă, sau musca, ale cărei aripi bat de 190 de ori pe secundă, sau ţânţarul, care dă din aripi de 500 de ori pe secundă?

Persoana cea mai departe de Dumnezeu ar trebui să încerce un sentiment de umilinţă atunci când stă lângă puterea uluitoare ale cascadei Niagara, sau priveşte în Marele Canyon sau la imensitatea spaţiului. Şi atunci, cu cât mai umili ar trebui să fim gândindu-ne la Dumnezeu, Făcătorul acestor lucruri?

Capitolul al cincilea

MAI PUTERNIC DECÂT INSTINCTUL SEXUAL

În urmă cu ani de zile, am cunoscut un necreştin în vârstă de 20 şi ceva de ani, căruia medicii îi spuseseră că mai avea de trăit şase luni. Prietenii i-au zis să meargă la prostituate şi să se bucure de ultimele şase luni de viaţă. Dar pe el nu l-a interesat ideea. A descoperit că în adâncul inimii lui, exista ceva mult mai puternic decât instinctul sexual: era voinţa de a trăi. Din străfundurile făpturii sale ţâşnea un strigăt: „Nu vreau să mor!" Sunt sigur că fiecare dintre noi poate înţelege asta. Nimeni întreg la cap nu vrea să moară. Acel strigăt lăuntric este pus acolo de Dumnezeu. Biblia ne spune că Dumnezeu a pus înlăuntrul nostru gândul veşniciei.

Odată, l-am dus cu maşina pe un prieten la crematoriul local. (Pe-atunci, era încă în viaţă.) Şezând în maşină, nu am putut să nu observ cât de plăcut decoraseră şi aranjaseră oamenii zona aceea. Era împrejmuit de un zid curat, iar în faţa zidului era o grădiniţă de trandafiri. În spatele zidului era o potecă ce ducea spre nişte uşi deschise. Decorul din interior era ales cu mult bun gust. Localnicii nu-i spuneau instituţiei „arzătoare", ci, cu simpatie, o denumeau „crem". Directorul de ceremonii funerare (nu i se mai zice ‚cioclu') nu era îmbrăcat în negru, ci într-un verde sobru. Dricul era denumit „trăsură". Cuvintele erau alese cu grijă pentru a nu ofensa pe nimeni. Persoana nu murise, ci decedase. Iar „coşciugul", adică „sicriul", era înconjurat elegant de zorzoane, ca un tort aniversar.

Când se apropie ziua morţii, îţi procuri un sicriu strălucitor, un loc de veci curăţel, o plachetă funerară, cu numele inscripţionat pe ea şi un tufiş de trandafiri; *te face să zici: „Abia aştept moartea", nu-i aşa?* În nici un caz! De o mie de ori NU! Nu contează cât de frumos înveşmântată este moartea, nimeni zdravăn la cap nu vrea s-o încerce pe pielea lui.

Ne va suna ceasul

Recent am avut o conversaţie cu un surfer arătos din Australia. După ce am făcut cunoştinţă, am întors discuţia spre teme creştine. Era foarte deschis. Mi-a împărtăşit chiar

lucruri pe care nu le mai spusese nimănui. Era pe placa de surf şi un prieten a zis nonşalant: „Vezi tu stânca aceea? La o mie de ani după ce tu şi cu mine vom fi murit, ea încă va mai fi aici.” Tânărul a fost atât de zguduit de gravitatea gândului încât a vâslit spre ea şi a stat pe ea timp de 20 de minute, într-o atmosferă sobră. Oare cum poate un obiect lipsit de viaţă şi gândire, neviu, ca o stâncă, să mai existe la mii de ani după ce el va fi murit?

Asemenea gânduri solemne sunt doar începutul trezirii minţii. Primele gânduri în sensul acesta le-am avut pe când aveam şapte ani. Fratele meu m-a dus la un film despre Revoluţia Franceză. Bogaţii erau luaţi din temniţă, iar ţărani însetaţi de sânge şi ucigaşi le legau mâinile şi picioarele şi-i duceau pe străzile Parisului, ca într-o paradă. Erau batjocoriţi cu cruzime, împinşi spre ghilotină şi descăpăţânaţi.

Lângă „tăietoare” stăteau cele mai urâte baborniţe pe care le-am văzut. Ma uitam cu ochii larg deschişi cum, de fiecare dată când se rostogolea un cap, ele zbierau cuprinse de o desfătare vizibilă, trăgeau un zâmbet ştirb, apoi mai croşetau încă un rând la fulare, ca să nu piardă socoteala. Fularele aveau 3-5 m lungime.

M-a făcut să mă gândesc cât de oribil poate să fie să stai în temniţă, aşteptând să mori. O dată cu trecerea timpului, am văzut că şi eu eram înscris pe lista de aşteptare a morţii. Împreună cu toată omenirea, aşteptam execuţia. Celula noastră e mare, are tavan albastru, ventilare bună şi lumină strălucitoare. Ne putem mişca pe Pământul acesta vast şi putem gusta din plăcerile lui, dacă vrem, dar tot aşteptăm să cadă „tăietoarea”. Andy Williams avea dreptate când cânta: „Nu-i aşa că-i adevărat, că indiferent ce faci, vei fi îngropat în pământul rece. Mic sau mare, tânăr sau bătrân, slab sau gras, ne va ajunge pe toţi.” Biblia ne spune şi motivul: Dumnezeu, Judecătorul drept al Universului, a proclamat condamnarea la moarte a întregii omeniri: „Sufletul care păcătuieşte, acela va muri” (Ezechiel 18:20). Dovada păcătoşeniei noastre este moartea noastră.

De dragul găinilor

Asociatul meu, Mark Spencer, şi cu mine, călătoream odată pe un drum de ţară, spre aeroport, chiar în sudul oraşului Grand Rapids din Michigan. Am luat curba cu 100 de km pe

oră şi brusc, de pe un drum fără prioritate, o femeie s-a năpustit cu maşina spre noi. Am fost atât de aproape de ea încât am văzut în ochii ei groaza morţii. Mark nu a avut timp de gândire şi, în mod reflex, a virat stânga, intrând pe contrasens. Pneurile au scârţâit teribil. Avuse la dispoziţie mai puţin de o secundă să aleagă între a intra cu maşina în femeie, omorând-o, sau a intra pe contrasens, în faţa maşinilor care veneau din sens opus. A găsit o breşă prin care s-a strecurat, apoi a rotit volanul spre dreapta şi a reintrat pe sensul corespunzător.

Iar dacă incidentul ar fi avut loc un moment mai târziu, am fi putut fi omorâţi amândoi şi nu am fi ajuns la timp la aeroport...iar mie-mi displace să scap avioanele. Amândoi am realizat cât de aproape am fost de moarte şi am mulţumit lui Dumnezeu că am evitat un accident oribil.

În timp ce le spun de multe ori mulţimilor că e o normalitate că unii dintre noi ar putea fi morţi mâine, nu credem cu adevărat acest lucru. Moartea este ceva ce se întâmplă altor oameni. În 1971, Jerome Rodale, autorul cărţilor despre viaţa sănătoasă, a spus: „ Am de gând să trăiesc până la 100 de ani." A murit a doua zi la vârsta de 51 de ani. Sunt convins că a fost surprins de faptul că a murit. Dacă fiecare din noi ar putea înţelege cu adevărat că mâine putem păşi în eternitate, am lua mult mai în serios afirmaţiile Bibliei.

Un oraş avea o porţiune de drum pe care tot timpul aveau loc accidente. În ciuda semnalelor de avertizare, conducătorii auto accelerau viteza în timp ce luau curba, se accidentau şi mureau. Într-un final, unul din consilierii locali a avut o idee strălucită. A sugerat să fie pus un cârd de puişori pe o parte a drumului şi au procedat în consecinţă, iar numărul accidentelor a scăzut considerabil – conducătorii micşorau viteza de dragul puilor.

MULŢI OAMENI EVITĂ PLATA TAXELOR; NIMENI ÎNSĂ NU POATE EVITA MOARTEA.

Se pare că vitezomanii vedeau pericolul vitezei doar pentru pui, nu şi în cazul vieţii lor. De ce? Pentru că în fiecare din noi este inerentă ideea că „mie nu mi se poate întâmpla". Întotdeauna celălalt tip este omorât, întotdeauna celălalt tip are cancer. Însă eu sunt sigur că fiecare persoană care a murit înaintea noastră a avut atitudinea „Nu m-am gândit că mi se poate întâmpla şi mie."

Un prieten a refuzat la un moment dat să-şi pună centura de siguranţă în timp ce conducea, spunând: „Nu intenţionez să am un accident.” I-am spus că este cea mai stupidă afirmaţie: nu a avut loc niciodată un accident planificat. Dacă e un accident, atunci e neplanificat. Dacă e planificat, atunci nu mai este accident. Dicţionarul ne spune că „accidentul are loc pe neaşteptate”. Din păcate, în acest fel vine moartea pentru mulţi dintre noi.

În timp ce predicam în aer liber, am fost hărţuit timp de mulţi ani de un bărbat pe nume Willie. Aproape zilnic îmi spunea: „Când Îl voi vedea pe Dumnezeu, îi voi scuipa în faţă! Apoi Îi voi spune: ce părere ai de acest !#¤! de Ray Comfort!” Într-o zi Willie a căzut mort – avusese un atac de cord, fiind încă tânăr. Ştiu că şi el avea atitudinea că nu i se poate întâmpla niciodată lui. Spre şocul lui (şi al meu) Willie este acum în veşnicie.

Cineva a spus: „Sunt doar două lucruri în viaţă care sunt sigure – moartea şi taxele.” Acest lucru nu este adevărat căci sunt o mulţime de oameni care evita plata taxelor, a impozitelor, însă nimeni nu poate evita moartea. Suntem cu toţii parte a ultimelor statistici: zece oameni din zece mor. Un actor principal dintr-un serial TV a spus-o în felul următor: „Moartea este garanţia din clipa în care te-ai născut, însă cred că nu ne gândim la ea pentru că considerăm că nu se va întâmpla niciodată.” Cât de multă dreptate avea.

Scos din priză

Un lucru incredibil despre promisiunea lui Dumnezeu cu privire la viaţa veşnică este faptul că El o întăreşte cu Duhul Sfânt pentru a ne arăta adevărul celor promise. După cum poţi dovedi realitatea electricităţii experimentând un şoc electric, tot aşa şi promisiunile lui Dumnezeu au în ele putere. Dacă refuzi să crezi în electricitate, pune o furculiţă în priză şi dintr-odată vei deveni credincios, deoarece ai experimentat puterea.

Biblia ne spune că atunci când Evanghelia este propovăduită, ea vine „cu putere, cu Duhul Sfânt şi cu o mare îndrăzneală” (I Tesaloniceni 1:5). Motivul pentru care poţi păşi pe Pământul lui Dumnezeu, poţi respira aerul lui Dumnezeu, poţi vedea florile lui Dumnezeu, păsările, copacii şi soarele Lui – şi totuşi să nu fii conştient de El – este că eşti mort din punctul de vedere spiritual. Eşti asemeni unui dispozitiv scos din priză.

Suntem constituiţi din trei părţi mari: trupul, sufletul şi duhul. Trupul este maşina cu ajutorul căreia mergem, construit într-un mod minunat. Sufletul nostru este o parte conştientă de sine – domeniul emoţiilor, al voinţei şi conştiinţei. Duhul nostru este partea conştientă de Dumnezeu. Dacă nu eşti conştient de Dumnezeu este din cauza faptului că destinatarul este mort. Iată de ce am trăit 22 de ani fără a mă gândi în mod serios la Dumnezeu măcar timp de două secunde. Raţionamentul meu despre eternitate făcea parte din domeniul firesc; eram lipsit de orice cunoştinţă. Totuşi, din momentul în care m-am conectat, în data de 25 aprilie 1972, am fost conştient că „în El avem viaţa, mişcarea şi fiinţa" (Fapte 17:28).

Nici o insultă mai mare

Cheia care descuie uşa mântuirii este credinţa. Biblia ne spune că fără credinţă este cu neputinţă să fim plăcuţi lui Dumnezeu (vezi Evrei 11:6). Încearcă să ai o relaţie cu cineva şi să vezi dacă poţi stabili o relaţie de prietenie fără încredere. Du-te şi fă cunoştinţă cu o doamnă, iar atunci când îţi spune numele, spune-i: „Nu te cred." Urmăreşte-i reacţia. Atunci când îţi spune unde stă, spune-i că nu crezi nici acest lucru. Continuă să te comporţi în acest fel o vreme şi vei observa reacţiile ei – lipsa ta de încredere e dovada că insinuezi că ar fi mincinoasă. Porunca Bibliei este „Aveţi credinţă în Dumnezeu" (Marcu 11:22). Dacă o relaţie importantă dintre oameni nu se poate stabili fără încredere, ce fel de relaţie te aştepţi să ai cu Dumnezeu, căci prin necredinţa ta continui să-L faci mincinos? Martin Luther a declarat: „Ce insultă mai mare ar putea fi adusă lui Dumnezeu...decât necredinţa în promisiunile Sale?"

Cum intră El?

Imaginează-ţi că nu ai văzut niciodată un televizor. În timp ce priveşti pentru prima dată un televizor, mâinile ating ecranul neted. Îţi spun cu aer de mândrie a tehnologiei moderne: „Apasă butonul şi vei vedea un om citind ştirile". Îmi zâmbeşti şi mă întrebi:

- Cum a ajuns acolo?
- Ei bine, el nu e literalmente în cutie.
- E în interior sau nu? - mă întrebi cu zâmbetul pierind de pe faţă.

- Ceea ce se întâmplă este că semnale de televiziune nevăzute sunt transmise prin aer, preluate de antenă sau transmiţător şi trimise prin sârme prin impulsuri electrice în priză, prin cablu, în televizor.
- Şi te aştepţi ca eu, un om raţional, o fiinţă umană logică, să cred că acel cititor de ştiri pluteşte invizibil prin aer, antenă, coboară prin sârme, cablu în această cutie pentru a citi ştiri? Haida de, mă iei drept nebun? – îmi răspunzi cu tonul vocii schimbat.
- Ştiu că sună absurd, însă tot ce ai de făcut pentru a dovedi ceea ce-ţi spun este să apeşi pe buton. Televizorul se va deschide automat. - îţi spun zâmbind.

În ciuda faptului că logica ta mă face să par nebun, e o undă de încredere în vocea mea pentru că ceea ce am spus poate fi dovedit.

FĂRĂ ÎNDOIALĂ – PRETENŢIILE CREŞTINISMULUI SUNT CU ADEVĂRAT FANTASTICE.

Pretenţiile creştinismului sunt cu adevărat fantastice, fără îndoială, căci susţine că invizibilul Dumnezeu al creaţiei ţi se poate descoperi într-un mod supranatural. În ciuda faptului că este ilogic, am mai mult decât un aer de încredere deoarece ceea ce spun *este* demonstrabil. Aş putea spune, cu tot respectul, să încetezi a atinge ecranul cu scepticism, doar apasă butonul... dacă îndrăzneşti. Ştiu că îmi poţi oferi mii de motive din pricina cărora n-ar trebui să funcţioneze, însă apasă butonul. Sau ai vreun motiv ascuns? Poate că motivul invocat nu este că *nu poţi* să-L găseşti pe Dumnezeu, ci că *nu vrei*. Dacă refuzi să depăşeşti prejudecăţile şi să apeşi butonul „pocăinţei faţă de Dumnezeu şi a credinţei în Domnul Isus Hristos”, atunci alegi să rămâi într-o ignoranţă conştientă cu privire la adevăr.

Capitolul al şaselea

OBSTACOLE ATEISTE

Un argument preferat al ateilor este că existenţa lui Dumnezeu nu poate fi *demonstrată ca fiind falsă*. Acest lucru este adevărat. După cum am menţionat mai devreme, pentru a putea demonstra falsitatea existenţei lui Dumnezeu, trebuie să fi *omniscient*. În orice caz, ar trebui să fi şi omniprezent (fiind pretutindeni în acelaşi timp) pentru a fi absolut sigur de inexistenţa lui Dumnezeu (deşi se poate argumenta că cineva care e în totalitate omniscient nu poate fi omniprezent).

Din pricina faptului că ateul nu este nici omniscient, nici omniprezent, el face un salt ilogic trăgând concluzia că Dumnezeu nu există, *deoarece nu se poate dovedi că El nu există*. Un asemenea argument este absurd. De ce ar încerca cineva să dovedească că Dumnezeu *nu există* atunci când este demonstrat că El *există*? Creaţia demonstrează ştiinţific şi în mod absolut pentru fiecare om cu mintea limpede că există un Creator. Existenţa Lui derivă în mod axiomatic.

Ateul mai are o problemă cu rugăciunea căreia i se răspunde sau nu. Acesta este un scenariu care, fără îndoială, are loc zilnic în lume. Un băiat se îmbolnăveşte de o boală incurabilă şi întreaga familie se adună pentru rugăciune. Totuşi, în ciuda rugăciunilor sincere şi fierbinţi, copilul moare în chip tragic. Explicaţia lor pentru moartea copilului este că Dumnezeu l-a luat la Cer din cauză că El l-a dorit acolo. Această situaţie este văzută de un ateu ca fiind „o rugăciune fără răspuns". În cazul în care are loc o vindecare miraculoasă, familia întâmpină vestea ca pe o minune, căci în mod evident Dumnezeu a răspuns rugăciunilor familiei salvând copilul de la moarte. Ateul susţine că acesta nu este rezultatul rugăciunilor, ci vindecarea se datorează faptului că trupul a biruit boala de unul singur.

Era vindecarea o minune? Posibil că da sau posibil că nu; doar Dumnezeu ştie. Cert e că nu avem idee ce s-a întâmplat. Totuşi, un lucru ştim sigur – că rugăciunile cu sau fără răspuns nu au nimic de-a face cu existenţa lui Dumnezeu. Să vă explic: am o maşină Dodge Caravan şi să presupunem că are o problemă. Care ar fi capacitatea mea intelectuală dacă aş conchide că nu are producător doar din pricina faptului că nu l-am putut contacta? Existenţa sa nu are nimic de-a face cu faptul că îmi răspunde la telefon sau nu.

Existenţa lui Dumnezeu nu are de-a face cu faptul că sunt unii care au experimentat minuni, au avut viziuni sau au auzit vocea Lui. Soarele nu există pentru că noi îi vedem

lumina sau pentru că noi îi simţim căldura. Existenţa lui nu are nimic de-a face cu cu mărturiile omeneşti. El nu încetează a exista din pricina faptului că un orb nu este conştient de realitatea lui sau din pricina cerului înnorat sau a căderii nopţii. Soarele există, şi punct.

Existenţa lui Dumnezeu nu este dependentă de Biblie sau de autenticitatea ei, de existenţa Bisericii, a profeţilor sau chiar a creaţiei. Dumnezeu a existat înainte de scrierea Scripturilor, înainte ca creaţia să fi luat fiinţă. Chiar dacă Biblia ar fi dovedită ca fiind făcută prin înşelăciune, Dumnezeu tot ar exista.

Un ateu de neclintit, April Pedersen a scris: „Trăsătura umană de a căuta confort prin rugăciune este foarte puternică."[8] Şi acest lucru este adevărat. Totuşi, April nu reuşeşte să vadă faptul că însăşi natura umană este foarte previzibilă. Dacă oamenii nu ar îmbrăţişa descoperirea biblică a lui Dumnezeu, natura lor i-ar conduce la idolatrie. „Idolatria" este acţiunea creării unui dumnezeu după chipul nostru, fie că este modelat de mâna omului (un idol fizic), fie că e modelat de mintea umană prin imaginaţie – aceia care îşi creează propriul dumnezeu, îl folosesc pe post de aducător de noroc pentru a le satisface poftele. Idolatrul îşi foloseşte dumnezeul pentru propriile lui scopuri: îşi invocă dumnezeul pentru a câştiga meciul de fotbal, de box, pentru a câştiga la loterie şi, desigur, pentru a câştiga un război. Idolatria este pe cât de previzibilă, pe atât de lipsită de logică.

Idolatrii de care e plină lumea, fiind de ordinul miliardelor, sunt înşelaţi pentru a crede că dumnezeul lor imaginar chiar există. Ei presupun că Dumnezeul cel Atotputernic se schimbă asemeni unui chit modelabil pentru orice mod în care Îl vizualizează ei. Un asemenea gând este grotesc. E ca şi cum ai sta în faţa compresor de aburi imaginându-ţi că e o bomboană de bumbac. Imaginaţia noastră nu schimbă realitatea doar din pricina schimbărilor de percepţie despre Dumnezeu. Biblia ne spune: „Căci Eu sunt Domnul, Eu nu Mă schimb" (Maleahi 3:6). Totuşi, există ceva ce e mai ridicol decât imaginaţia idolatrilor – e acea trăsătură a naturii umane care e atât de previzibilă – sinuciderea intelectuală a ateului.

---

[8] Am trimis lui April Pedersen "Atheist's Obstacles", să mai mediteze asupra materialului. Răspunsul ei a fost: „Mulţumesc pentru ceea ce mi-ai trimis! Materialul e străbătut de o logică impecabilă… E aproape imposibil să găsesc lacune în premisele tale, căci pentru a pretinde că nu există nici un Dumnezeu, trebuie să fii omniscient. Este imposibil ca cineva să fie omniscient. De asemenea, şi problema rugăciunilor 'neascultate', în care se vorbeşte de existenţa lui Dumnezeu, independentă de felul în care vedem noi rugăciunile sau Biblia, a fost bine tratată... *Aceasta* explică la ce se roagă oamenii, atunci când joacă un meci şi altele asemenea… Ei au creat un dumnezeu fals aşa cum vor să-l vadă ei, fără să se gândească că au căzut în această capcană centrată pe eu… un idol…"

CHIAR DACĂ S-AR DEMONSTRA FAPTUL CĂ BIBLIA ESTE ÎNTEMEIATĂ PE NEADEVĂRURI, DUMNEZEU TOT AR EXISTA.

Se ridică întrebarea cu privire la legitimitatea obstacolelor ateilor. Aş vrea să împărtăşesc o analogie pentru a clarifica acest aspect. Într-o noapte fără lună, fapt necunoscut pasagerilor unui avion, nişte terorişti au luat cu asalt cabina pilotului, preluând controlul în mod violent, contactând turnul de comandă şi cerând Casei Albe eliberarea unui număr mare de deţinuţi politici. Atunci când autorităţile au refuzat să le satisfacă cererile, teroriştii au ameninţat că vor da foc pasagerilor şi îi vor arunca de la înălţimea de 6.500 de metri.

În timpul negocierilor, căpitanul a putut scrie câteva rânduri pe o hârtie oficială, avertizând pasagerii despre ameninţarea teroriştilor şi spunând fiecărui pasager să caute sub scaun unde vor găsi o paraşută pe care au fost instruiţi să o utilizeze.

În timp ce scrisoarea trecea din mână în mână, aceştia aveau reacţii diferite: unii au văzut că hârtia era autentică pentru că era scrisă pe o hârtie oficială. În plus, şi-au amintit zdruncinătura stranie atunci când teroriştii au preluat controlul avionului, astfel încât şi-au pus imediat paraşuta, dându-şi seama că, dacă înscrisul nu era adevărat, nu aveau nimic de pierdut decât mândria, dar dacă totul era adevărat, aveau doar de câştigat.

Un cuplu a respins înscrisul deoarece au văzut un pasager care doar se prefăcea a–şi lua paraşuta, observând că nu s-a obosit să strângă curelele.

Unii au râs, părându-li-se o glumă, în timp ce alţii nu s-au obosit să citească pentru că vizionau un film.

Unii pasageri au ignorat evidenţa hârtiei oficiale şi zdruncinătura avionului, susţinând că aveau impresia că avionul nu avea pilot şi nu exista nici un producător de avioane. În ce-i privea pe ei, avionul a apărut accidental după milioane de ani.

Dintr-odată, teroriştii au dat buzna în cabina întunecoasă, au deschis uşile de ieşire şi au deschis foc de arme asupra pasagerilor, forţându-i să sară în întuneric de la înălţimea de 6.500 de metri. Majoritatea au murit în acel salt, însă acel care au avut bunul simţ să creadă şi să se supună căpitanului au fost salvaţi de la o asemenea moarte.

Aici e analogia: nu e nimic greşit în a pune sub semnul întrebării misterul unei rugăciuni, autenticitatea Bibliei, existenţa lui Dumnezeu şi faptul ipocriziei. Totuşi, este înţelept să-ţi iei „paraşuta" întâi. Caut-o şi înhamă-te. Fă ceea ce îţi spun „notiţele"– „Îmbracă-te cu Domnul Isus Hristos" (Romani 13:14). Paraşuta este acolo; după ce-ţi vei fi asigurat mântuirea veşnică, te poţi îngrijora de credinţa celui prefăcut. Dacă tu consideri că este important, poţi încerca să calculezi vârsta Pământului şi alte lucruri.

Aceasta este învăţătura biblică: „Căutaţi mai întâi Împărăţia lui Dumnezeu şi neprihănirea Lui, şi toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra" (Matei 6:33). O dată ce vei fi făcut acest lucru, nădejdea mea este că îţi vei petrece timpul asigurându-te că cei din jurul tău au văzut bileţelul şi s-au supus instrucţiunilor serioase ce le conţine. Te-ai îmbrăcat cu Domnul Isus Hristos? S-ar putea să fii nevoit să sari prin uşa morţii într-o veşnicie neagră şi îngrozitoare în orice moment. Este o Lege fără milă, aşteptându-te – o Lege mult mai aspră decât legea gravitaţiei. Ai nevoie disperată de Mântuitor. Te rog, nu amâna mântuirea veşnică pentru o dată viitoare.

Capitolul al şaptelea

VIERMI TRANSFORMAŢI

Îmi imaginez reacţia ta în timp ce deschizi televizorul şi auzi următoarea informaţie:

> Oamenii de ştiinţă au inventat o maşinărie capabilă să transforme deşeurile din bucătărie într-un pacheţel mic de mâncare. Este acoperit de un strat protector alb, igienic. După ce deschizi pachetul, conţinutul poate fi mâncat în variate moduri delicioase. Nu contează ce fel de deşeuri sunt puse în acea maşină noaptea, în dimineaţa următoare întotdeauna va ieşi aceeaşi masă de o culoare alb-gălbuie. Dacă sunt puse grăsimi, spanac, coji de pâine, cotoare de mere, grâu sau chiar larve vii şi viermi, toate sunt transformate în mod miraculos peste noapte într-o mâncare delicioasă în dimineaţa următoare.
>
> Oamenii de ştiinţă declară entuziasmaţi că incredibila maşină va avea capacitatea de a se reproduce. Fie că o credeţi sau nu, poate face un pachet special igienic care produce (aţi ghicit) o altă maşină de făcut mâncare. La orice oră, oricare din aceste maşini pot fi uşor demontate, gătite şi mâncate. Se spune că sunt gustoase „de te lingi pe degete".

Sunt convins că cei mai mulţi dintre noi care ar vedea astfel de ştiri le-ar privi cu scepticism; cu toate acestea, aceste lucruri se întâmplă în fiecare zi cu puiul obişnuit. În fiecare zi mai mult de 4 miliarde de pui fac ceea ce creierul modern al omului nu poate proiecta – fac ouă şi pui. E oare puiul mai inteligent decât omul? Probabil că nu; totuşi, Cineva mult superior omului trebuie să fi făcut puiul. Doar „accidentul" este alternativa acestui fapt.

Aristotel a spus: „Dumnezeu, devenind de nevăzut oricărei fiinţe, este văzut prin lucrările Sale." Platon a spus: „Lumea trebuie să aibă o cauză, şi această cauză este Creatorul Etern." Cicero a retransmis mesajul în felul său: „Ceea ce este atât de clar atunci când privim cerul şi corpurile cereşti este că există o Divinitate cu o minte excepţională de care toate acestea sunt guvernate."

Făcuţi unul pentru celălalt

Fără a deschide o discuţie care să ne îmbujoreze, gândeşte-te la modul în care în

aproape întreaga creaţie masculul şi femela sunt făcuţi unul pentru celălalt. De la câini şi elefanţi la păsări şi albine la oameni, fiecare este creat pentru reproducere. Asemeni unei nuci şi unei coji care sunt făcute pentru a se îmbina perfect. Pentru un câine, a fi făcut fără ajutorul vreunui Creator înseamnă a crede în „şansa” că picioarele, creierul, muşchii, inima, plămânii, ficatul, blana, ochii şi urechile, fără a mai menţiona organele de reproducere, fapt care este de necrezut. Dar a adăuga acestui gând că dintr-un accident s-a întâmplat şi ca o căţea să apară cu picioare, creier, muşchi, inimă, etc. – şi s-a întâmplat pur şi simplu să apară şi organele reproducătoare complementare – e nici mai mult, nici mai puţin decât nebunie. Este o sinucidere intelectuală, o liposucţie a creierului. Totuşi, ateii convinşi susţin aceste credinţe.

MASCULUL ŞI FEMELA AU FOST CREAŢI
CU UN SCOP BINE DEFINIT

Adaugă la aceste gânduri şi faptul că sunt sute de specii diferite de câini, toate având şi organe mascul şi de femelă. Dacă nu ar fi avut ambele sexe, câinii nu ar mai fi alături de noi astăzi. Primul mascul ar fi fost şi ultimul. Gândeşte-te la diferitele tipuri de animale: leul, tigrul, elefantul, ursul, calul, vaca, pisica, cămila, girafa, zebra, etc. Observă faptul că fiecare din ele are doi ochi, două urechi formate în mod deosebit, un creier, o gură, o limbă, dinţi întocmiţi special, papile gustative, o inimă, rinichi, pancreas, ficat, etc., la fel şi masculii şi femelele, fiecare având organe de reproducere complementare. Gândeşte-te la diferitele tipuri de păsări: vrabia, porumbelul, puiul, canarul, pasărea kiwi, vulturul, şoimul, papagalul, etc. Observă şi în cazul lor că au doi ochi, două urechi, un creier, o inimă, etc., şi fiecare specie are şi masculi şi femele. Peştii urmează acelaşi tipar: masculul şi femela au fost gândite cu un scop bine stabilit. Această ordine incredibil de logică în viaţa creată arată inteligenţa supremă şi mintea ordonată a Creatorului. Dacă negi acest fapt, du-te şi creează o pasăre, şi nu mă refer la una de lemn, ci la una vie, care respiră, mănâncă, vede, aude, se înmulţeşte, gândeşte, fluieră şi zboară. Şi apropo, fă-o din nimic.

Coincidenţa

Imaginează-ţi că mă vezi ducând o geantă mare de portocale spre maşina mea. Mergi

mai departe pentru câteva minute, apoi mă auzi spunând: „Hei, uită-te-n jos. Geanta s-a rupt şi portocalele au căzut pe jos.” Priveşti în jos şi vezi 45 de portocale în nouă rânduri perfecte de câte cinci portocale fiecare. Care ar fi şansa ca acele portocale (45 în total) să „cadă” în nouă rânduri perfecte a câte cinci pe fiecare rând? Ar fi uimitor ca cinci portocale să cadă din geantă şi să se alinieze într-un rând, dar pentru 45 ar fi mult prea mult pentru ca o minte inteligentă să creadă acest lucru. Cineva cu o minte ordonată le-a aşezat acolo în acest fel şi acea ordine îţi spune acest lucru.

Am experimentat la un moment dat să văd cum creierul uman reacţionează la coincidenţe ordonate. Un copac de avocado imens se află între uşa din spate a casei şi biroul meu, scuturându-şi frunzele. Într-o zi am observat şapte frunze pe pământ, aşa că am mers şi le-am aşezat într-o linie dreaptă. Apoi am mers în birou, m-am aşezat şi am aşteptat-o pe soţia mea să vină şi să spună ceea ce mă gândisem că va spune. A intrat şi mi-a spus: „De ce ai aranjat frunzele acelea în felul ăsta?” Nu era nici o posibilitate raţională pentru mintea ei ca şapte frunze de avocado să cadă într-o linie dreaptă. Ştia că o minte inteligentă (a mea) le-a aşezat în acel fel.

Ar fi mult mai logic să spunem că filmul *Ben Hur* s-a întâmplat să apară decât să spunem că există Dumnezeu: nu a fost nici un regizor, nici un director, nici sponsori, nici film, nici actori, nici camere de filmat, nici artişti pentru machiaj, nici scriitori... nici carul de luptă. N-a fost nimic; doar un Big Bang real şi peste milioane de ani filmul a luat fiinţă.

Imaginează-ţi că am o maşină nouă, însă am răzuit plăcuţa cu numele producătorului. Ai crede că acea maşină nu are producător din pricina faptului că nu vedeţi producătorul şi numele său? Bineînţeles că nu; ai şti că un creier dotat cu inteligenţă a gândit maşina, deoarece a fost făcută cu un scop precis. Ia spre exemplu parbrizul – e clar că are un rol mai mult decât de ornament; este parte funcţională a maşinii, făcut pentru a proteja oamenii, permiţându-le să vadă unde se îndreaptă. A fost potrivit special cu ştergătoare pentru a-l menţine curat. Producătorul a dotat maşina chiar şi cu stropitori micuţe, astfel încât parbrizul să fie umezit pentru a fi uşor de curăţat. Maşina a fost făcută cu un scop clar în minte.

Creatorul tău ţi-a dat „parbrize” pentru a vedea, „ştergătoarele” au fost gândite cu infinit mai multă ingeniozitate decât a unui producător de maşini modern. Ele îţi curăţă parbrizele în mod simultan cu o viteză de 1/500 de secundă. Procesul care are loc independent

de voinţa ta se întâmplă atât de rapid încât nici nu vezi ce se întâmplă. Dacă eşti o persoană de vârstă mijlocie, ai curăţat parbrizele de aproximativ 60 de ori de la începerea capitolului. Ai fost dotat şi cu sifoane mai mici, numite rezervoare de lacrimi care adună lichidul pe parbrize din colţurile ambilor ochi, menţinându-i umezi, astfel încât ştergerea să fie cât mai eficientă. Fără rezervoarele de lacrimi, ochiul ar fi uscat, ceea ce ţi-ar afecta vederea. Încearcă să bei lapte zilnic şi vezi dacă lichidul ce umezeşte ochiul este alb. Într-un fel sau altul corpul tău filtrează culoarea lichidelor pe care le bei în aşa fel încât lichidul care face curăţarea este curat şi nu-ţi întunecă vederea.

Gânduri negre

Apropo de vederea înceţoşată, priveam într-o zi norii dedesubtul lor şi am avut un gând ciudat. Am început să meditez asupra faptului că atunci când îmi curăţ maşina, car adesea căldarea cu apă lângă ea. Căldarea e grea; norii sunt plini de apă, deci *ar trebui* să fie şi ei grei.

Următorul pas l-a constituit consultarea unor meteorologi pentru a vedea dacă presupunerea mea era corectă. Le-am explicat gândurile mele şi apoi i-am întrebat: „Norii sunt grei?” Şi răspunsul prompt şi ferm a fost „Da”. De fapt (cu riscul de a te face să priveşti cu frică spre nori), un nor obişnuit de ploaie în timpul verii cântăreşte sute de mii de tone. Atunci când am întrebat ce ţine norii pe cer, mi s-a explicat că norii sunt alcătuiţi din vapori de apă care sunt condensaţi în jurul unor particule foarte mici. Când apa devine picături, acestea încep să se scurgă.

Meteorologul era foarte entuziasmat în timp ce răspundea întrebărilor mele; în sfârşit, cineva era interesat de cunoştinţele lui, însă în momentul în care am menţionat ideea unui Creator al norilor, nu a mai dorit să discute – ce straniu...

Capitolul al optulea

FAŢA DE MORMÂNT

Nu ştiu dacă ai observat că aproape întotdeauna când are loc un dezastru de proporţii – se scufundă o navă sau un cutremur de pământ omoară mulţimi, Biserica tradiţională (opusă celei biblice) este chemată pentru a înmormânta morţii. Mă întristez că cei mai mulţi gândesc ca fiind echivalente cele două Biserici: cea tradiţională şi adepta creştinismului biblic.

Studiind câteva momente Scripturile ar putea fi suficient pentru a vedea diferenţa dintre ceea ce spune „religia" şi ceea ce învaţă Biblia. Totuşi, sute de milioane sunt înşelaţi să gândească că sunt acelaşi lucru.

Religia reprezintă eforturile omului de a se auto-îndreptăţi pentru a se apropia de Dumnezeu. În Isus Hristos, Dumnezeu S-a apropiat de oameni. Istoria a arătat că cel mai mare duşman al creştinismului este ceea ce e numit în mod normal „religia organizată". Isus a fost omorât de oameni care propăvăduiau dragostea lui Dumnezeu, dar care nu I-au urmat învăţăturile. În cartea Faptelor Apostolilor liderii religioşi se opuneau creştinilor, şi fără îndoială că aşa va fi şi situaţia la sfârşitul veacurilor. Apostolul Pavel a predicat despre chinurile iadului celor care propăvăduiau sfinţenia şi totuşi predicau „o altă Evanghelie" (Galateni 1:6-9).

Atunci când biserica înfiinţată (tradiţională) se confruntă cu încercări (nenorociri), membrii săi deschid Biblia în mod profetic (cu o previzibilitate neplăcută) la Psalmul 23. Pagina este acoperită de praf şi cineva citeşte cu o voce monotonă aparţinând unei feţe asemănătoare uneia de pe piatra mormântului:

> „Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morţii, nu mă tem de nici un rău..."

Se pare că ei au impresia că psalmul vorbeşte despre moarte când de fapt este vorba despre viaţă.

Dacă stau la umbra unui perete nu sunt în perete, ci sunt în apropierea lui. Dacă sunt în umbra morţii, nu sunt în moarte, ci doar în apropierea ei.

Această viaţă este umbra morţii. Moartea îşi împrăştie răceala, întunericul şi umbra peste noi în fiecare moment al vieţii noastre. Scripturile, amintind despre venirea lui Mesia, spun: „Poporul, care umbla în întuneric, vede o mare lumină; peste cei ce locuiau în ţara umbrei morţii răsare o lumină" (Isaia 9:2). Atunci când vii la Isus Hristos, Lumina lumii, nu mai „mergi în întuneric", ci ai „Lumina vieţii". Dacă cineva Îl primeşte în viaţa sa ca fiind „Calea, Adevărul şi Viaţa", persoana nu primeşte o religie, ci sursa vieţii însăşi. Aşa cum lumina izgoneşte întunericul şi viaţa pe care o primim izgoneşte moartea.

Un bănuţ pe ochi

Ce zace la rădăcina convingerilor tale? Pentru binele tău, întreabă-te ce te *reţine* de a veni la Mântuitorul? E mândria? Preferi slava oamenilor slavei lui Dumnezeu? Te temi mai mult de oameni decât de Dumnezeu? Poate că îţi este frică de prietenii tăi care te vor lua în derâdere. Poate cunoştinţele tale o vor face, însă nu şi prietenii tăi, căci ei te vor respecta în ciuda credinţelor tale.

Poate că e dragostea de bani. Vei face şi tu asemeni omului bogat care, scufundându-se, nu a renunţat la aurul din buzunare şi s-a înecat? Ai muri din pricina bogăţiilor tale? Aminteşte-ţi cum Jim Henson a murit pe neaşteptate după ce-şi vânduse imperiul Muppet Corporaţiei Disney pentru o sumă estimată la 100 de milioane de dolari. Cât a luat cu el din acea sumă? Linţoliul nu are buzunare. Un bănuţ aşezat pe ochi poate acoperi întreaga creaţie.

Cu ani în urmă, poliţia din sudul Californiei a condus o operaţiune interesantă. Aveau lista sutelor de criminali căutaţi care au evitat cumva închisoarea. În loc de a-şi risca viaţa încercând să-i prindă, le-au trimis o scrisoare în care îi anunţau că au câştigat o mare sumă de bani la loterie.

Poliţia a pus semne şi bannere pe o clădire împreună cu baloane şi chiar şi un clovn pentru a crea o atmosferă festivă pentru a întâmpina „câştigătorii". În timp ce fiecare criminal intra în clădire, auzea muzica şi sunetele celebrării, apoi era condus într-o cameră în care zâmbea, strângând mâini. Expresia feţei fiecărui se schimba de la bucurie la neîncredere, atunci când fiecăruia i se spunea: „Felicitări, tocmai aţi câştigat o excursie la închisoare!" Zeci de criminali au fost conduşi prin uşile principale, arestaţi şi scoşi pe uşa din spate.

ATUNCI CÂND VII LA ISUS HRISTOS,
PRIMEŞTI „LUMINA VIEŢII”.

E interesant de observat că mulţi criminali bănuiau că era o operaţiune falsă, însă nu s-au putut abţine din pricina lăcomiei lor. Dragostea lor de bani le-a orbit raţiunea. Gândeşte-te profund la subiectul veşniciei şi schimbă-ţi atitudinea.

Se caută: ochi

Cu mulţi ani în urmă mi-am cumpărat două vrăbii de Java pentru crescătoria mea de păsări. Sunt nişte păsări mici simpatice cu pene gri netede şi ciocuri viu colorate. Ca de obicei, cei de la magazin le-au aşezat într-o hârtie maro şi au capsat partea de sus. Era o zi de lucru şi cu ceva timp înainte de a veni acasă am făcut o mică gaură în pungă pentru aer şi am pus-o pe birou.

În decursul zilei eram uimit de tiparele reacţiilor umane. Mulţi veneau în biroul meu, întrebându-se ce pungă mişcătoare aveam pe birou. Atunci când le spuneam că e o pungă cu păsări, ridicau punga, îşi lipeau ochiul de gaură şi întrebau ce fel de păsări sunt. Acela era momentul în care le spuneam că sunt ciocănitori de ochi mexicane şi e uimitor cât de repede îndepărtau punga de la ochi.

Dacă suntem atât de rapizi pentru a ne apăra ochii, cu cât mai rapid ar trebui să ne îngrijim de sufletul nostru, însăşi viaţa care priveşte prin ochi?

DEFINIŢIA LUI DUMNEZEU PENTRU „BINE” ESTE PERFECŢIUNEA –
ÎN GÂND, VORBĂ ŞI FAPTĂ.

Imaginează-ţi că ai luat un ziar şi ai văzut următoarea reclamă: „Caut ochi, de preferinţă proaspeţi. Medic de transplante oferă 50.000 de dolari pe un ochi şi 1.000.000 de dolari pentru o pereche compatibilă.” Tot ce ai avea de făcut este să mergi să ţi se scoată ochii fără durere şi intri în posesia unui milion de dolari.” Hei, acum poţi să călătoreşti, să vezi

lumea!... Nu, nu mai poţi; dacă ţi-ai vinde ochii, ai sta în întuneric până în ziua morţii. Gândeşte-te la acest aspect. Pentru cât ai fi dispus să-ţi vinzi ochii? Sunt sigur că nu te-ai gândit la acest lucru; ochii tăi sunt nepreţuiţi. Şi totuşi, ei sunt doar ferestrele sufletului. Dacă ochii sunt nepreţuiţi, atunci cât ar trebui să valoreze sufletul? Biblia ne spune că este de nepreţuit. Dintre toate lucrurile care ar trebui să fie extrem de importante pentru tine, nu de ochii tăi ar trebui să te îngrijorezi (sau de sănătatea ta), ci de mântuirea veşnică a sufletului tău.

Oameni buni

Atunci când am devenit creştin, mă aflam într-o dilemă: Biblia îmi spunea: „Nu este nici unul care să facă binele, nici unul măcar" (Romani 3:12). Şi totuşi eu cunoşteam atât de mulţi oameni buni. Problema este că definiţia lui Dumnezeu pentru „bine" era diferită faţă de definiţia mea. Putem spune că un om e „bun" pentru că nu mai fură şi şi-a schimbat modul de a trăi; gândim că „bun" este aproape de „nu-i rău". Definiţia lui Dumnezeu pentru bine este perfecţiunea – în gând, în vorbă şi în faptă.

Milioane de oameni religioşi se luptă pentru a face binele, crezând că în acest fel vor *merita* intrarea în rai. În esenţă, încearcă să-şi agonisească intrarea în viaţa veşnică oferindu-şi faptele bune lui Dumnezeu în schimb. În Ziua Judecăţii însă aceste fapte nu vor fi văzute ca o ofertă pentru cumpărarea vieţii veşnice, ci o încercare detestabilă pentru a mitui Judecătorul ca să-ţi uite crimele împotriva Legii Sale.

Cunoşti pe cineva care a fost „bun"? Maica Tereza a fost bună? Nu, întrucât a spus că avea nevoie de Isus Hristos ca Mântuitor. Asemeni nouă, a trebuit să-şi recunoască păcatele şi să se lepede de ele (să se pocăiască). Ce-am putea spune despre Mahatma Ghandi? A fost bun? Nu, căci şi el a spus: „E o tortură constantă pentru mine faptul că sunt încă atât de departe de El, Cel pe care-L ştiu că este însăşi viaţa şi fiinţa mea. Ştiu că ticăloşia şi slăbiciunea mea mă depărtează de El." El şi-a recunoscut păcatele *sale*. Probabil singura persoană bună pe care o poţi găsi eşti tu însuţi. Într-adevăr, ceea ce facem de fapt atunci când susţinem că sunt o mulţime de oameni buni este că încercăm să ne justificăm propriile păcate. Permite-mi să vorbesc cu nevasta fiecărui om care pretinde că este perfect; sunt convins că ea îmi va spune

adevărul.

Capitolul al nouălea

O VOI ÎNVIA PENTRU TINE

Pe parcursul celor doisprezece ani în care am vorbit în „Speaker's Corner" din oraşul meu natal, această zonă a devenit una populară pentru discursurile ţinute în public. Într-o zi nu prea reuşită, aveam cel puţin 20-30 de ascultători. Într-o zi reuşită, în mod normal aveam 150 de ascultători şi 90% din ei erau necreştini. În 1986 mă aflam în Hawaii pe o cutie de săpun pe trotuar, vorbind unei mulţimi mişcătoare, că nimeni nu se oprea. Venisem cu avionul împreună cu soţia mea de la mii de mile depărtare pentru a vorbi unui grup de 90 de tineri din întreaga lume. Am vorbit toată săptămâna despre evanghelizare şi cum să o punem în practică. Le predasem principiile pescuirii de oameni şi acum eram în largul mării fără ca vreun peşte să tragă.

Atunci mi-am amintit un discurs funebru pe care l-am scris. Atunci când am ţinut discursuri la mai multe înmormântări, am observat că ochii şi urechile ascultătorilor erau deschise atunci când se aflau în preajma decedatului iubit. Deci, după puţină organizare, m-am îmbrăcat ca un preot (oamenii tind să acorde credibilitate celor care poartă uniformă), apoi am împrumutat nişte mantii negre pentru cei care purtau un cadavru acoperit pe strada principală din Honolulului.

În timp ce mergeam, am fost depăşiţi de o maşină de pompieri trăgând după ea o barcă de salvare. Dintr-odată, un membru al grupului nostru s-a apropiat şi mi-a spus cu ochii mari că cineva s-a înecat la Waikiki exact acolo unde voiam să desfăşurăm sceneta. Am decis că dacă ne continuam planul, ar fi fost de prost gust, astfel încât am mers cu „îndoliaţii" în alt loc. Necunoscut mie, un fost militar stătea la colţul străzii rugându-se: „Doamne, unde eşti?" atunci când un „preot" trecea pe lângă el. S-a grăbit să mă ajungă, m-a înşfăcat de mână şi a început să-şi mărturisească starea sufletului. Se pocăia realmente, astfel încât l-am condus în rugăciune să se dedice lui Hristos.

Nu i-am mai putut găsi pe îndoliaţi; plecaseră să ne caute, aşa că eu împreună cu noul convertit ne-am întors la locul unde-i lăsasem împreună cu cadavrul. Când am ajuns, abia am putut să mă apropii de ei din pricina mulţimii. Sute de oameni *care credeau că era cadavrul persoanei înecate la Waikiki* s-au adunat în jurul nostru. S-a aflat apoi că nimeni nu s-a înecat,

ci a fost o alarmă falsă, aşa că am predicat mulţimii până am răguşit timp de o oră.

OAMENII SUNT DISPUŞI SĂ CREADĂ TOTUL...
ATÂTA TIMP CÂT NU ESTE SCRIS ÎN BIBLIE

Atunci când am făcut acelaşi scenariu în Reno, Nevada, două maşini de poliţie au parcat dintr-o dată şi s-au îndreptat în grabă spre mine. Unul din ei arăta spre corpul acoperit, întrebând: „Ce ai sub acea hârtie?" I-am răspuns: „Un cadavru; îl voi învia pentru tine. Fetiţo, îţi spun: ‚Ridică-te'" şi adolescenta s-a ridicat şi a zâmbit. Poliţistul a izbucnit în râs, îndepărtându-se şi spunând: „Băieţi, puteţi continua..."

Atunci când am înscenat acelaşi lucru în Salt Lake City, m-am trezit predicând în faţa unui loc de întâlnire pentru rockeri şi punkişti. Am adunat o mulţime mare atunci când ambulanţa a parcat, urmată de pompieri şi maşini de poliţie. Nu am fost deloc alarmat când un poliţist m-a luat deoparte pentru că era pentru a noua oară când poliţia se alătura teatrului. Cu un ton destul de ferm m-a întrebat ce se întâmpla. După ce i-am explicat ce făceam, mi-a spus că micul meu teatru i-a costat o mie de dolari, pentru că cineva ne-a văzut ducând cadavrul şi, crezând că era real, a sunat ambulanţa.

De ce omenirea trebuie să piardă pe cineva drag înainte de a se opri pentru un moment şi a se întreba ce e cu viaţa asta? Am vorbit în numeroase universităţi aşa-numitor radicali şi aceşti pseudo-intelectuali cunosc răspunsurile la toate întrebările cu excepţia problemelor care contează cu adevărat. Îţi pot spune din ce este alcătuită Luna, însă nu au nici cea mai vagă idee de scopul cu care se află pe Pământ. Pentru ei, originea este un mister. Ştiu din ce sunt făcuţi, fără a cunoaşte pentru ce au fost făcuţi sau ce le rezervă moartea. Întrebări încurcate cum ar fi: „Cine a fost întâi: oul sau găina?" nu ar fi nevoie să fie puse dacă omenirea oarbă în mod conştient n-ar fi deschis Biblia la Genesa capitolul 1. Biblia ne spune că găina a depus oul.[9]

[9] Unul din argumentele preferate al adoptării ateismului este acela că creştinii nu pot folosi "raţionamentul circular" încercând să *dovedească* Biblia *citând* Biblia. Argumentul "raţionamentului circular" este ridicol. Aceasta e ca şi cum ai spune că nu poţi dovedi că preşedintele locuieşte la Casa Albă intrând în Casa Albă. Doar inspectând Casa Albă vei obţine dovezile necesare. Împlinirea profeţiilor, extraordinara consecvenţă şi numeroasele relatări ştiinţifice ale Bibliei dovedesc că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu. Acestea îţi furnizează mărturia faptului că ea are origini supranaturale.

Napoleon avea dreptate când a spus: „Oamenii ar crede orice atâta timp cât nu e scris în Biblie.”

Presupunerea

Fără a ne întreba prea mult, îmbrăţişăm speculaţii absurde, cum ar fi teoria evoluţionistă lui Darwin. Deşi mă umileşte acest fapt, trebuie să mărturisesc că am fost cândva adept al teoriei lui Darwin – şi eu stăteam în faţa televizorului, încuviinţând cu capul meu fără gânduri la ideea evoluţiei. Am ascultat şi eu oameni de ştiinţă cu părul vâlvoi şi lungi la vorbă care-mi expuneau „fapt” după „fapt” fără un strop de substanţă. Într-adevăr, aceşti visători cu imaginaţie bogată s-au asociat cu pictori de desene animate pentru a ne transmite visurile sub forma desenelor. Acceptă adevărul că nu există fapte pentru a sprijini povestea. Ascultă-le limbajul special: „Noi credem, presupunem, suspectăm, ne gândim, bănuim, poate, probabil, posibil...” Chiar şi Darwin, a cărui teorie a evoluat în ceva ce el nu a spus vreodată, cu greu ar putea crede cum lumea s-a blocat pe speculaţiile lui. Darwin a scris: „Eram un tânăr cu idei neformate. Am aruncat cu îndoieli, nedumeriri, sugestii, punând totul sub semnul întrebării; şi spre mirarea mea ideile parcă ar fi luat foc. Oamenii şi-au făcut o religie din ele!” Bună alegere a cuvintelor. Ai nevoie doar de credinţă oarbă pentru a fi credinciosul religiei evoluţioniste. Ia tot despre ce ai fost învăţat cu privire la teorie ca fiind adevăr al Evangheliei. H. S. Lipson (profesor de fizică la Universitatea din Manchester, Marea Britanie) a pus: „De fapt, evoluţionismul a devenit, într-un sens, o religie ştiinţifică; aproape toţi oamenii de ştiinţă au acceptat-o şi mulţi sunt pregătiţi să-şi ajusteze observaţiile pentru a se potrivi cu această teorie.”

Citeşte acest articol din presă:

> Studiul originilor omului a ajuns într-o frământare în urma descoperirii faptului că fiinţele umane sunt din punct de vedere genetic aproape identice cu cimpanzeii şi gorilele. Descoperirea i-a făcut pe biologi să răstoarne ideea acceptată că omenirea s-a dezvoltat separat de maimuţe cu mai mult de 20 de milioane de ani în urmă, dezvoltându-se astfel în creaturi cu totul diferite.

> Biologii spun că separarea a avut loc destul de recent – acum 5.000.000 de ani în urmă: „Strămoşii noştri sunt mult mai scunzi decât am crezut la început”, spun ei. „Obişnuiam să credem că eram veri cu maimuţele”, spune profesorul David Pilbeam, un antropolog de la Universitatea Harvard. „Acum devine tot mai clar că suntem mai degrabă fraţi şi surori.”

Suntem mai degrabă fraţi şi surori cu maimuţele? Aceasta este o insultă la adresa maimuţelor. Cercetătorii spun că violenţa nu este cunoscută altor făpturi; acestea sunt în mod normal blânde, neavând nevoie de poliţie pentru că nu omoară şi nu violează, cum procedează oamenii dezvoltaţi.

Poate credinţa ta se bazează pe „dovada ştiinţifică” de genul stabilirii datei exacte cu ajutorul carbonului. Revista *Science* declara: „Scoicile unor melci în viaţă au fost determinate de metoda carbon ca având vârsta de 27.000 de ani” (vol. 224, 1984). Un articol de ştiinţă din *Times* (11 iunie 1990) intitulat „Geologii arată că stabilirea vârstei cu metoda carbon poate fi eronată” ar trebui să-ţi arate că dovada ştiinţifică nu-şi merită încrederea.

Dacă crezi în evoluţie, atunci răspunde la această întrebare: primul peşte care s-a târât spre uscat avea branhii sau plămâni? Dacă avea plămâni (de care avea nevoie pentru a respira pe pământ), atunci în ce fel s-au dezvoltat sub apă? Dacă avea branhii (de care avea nevoie pentru a supravieţui în apă) atunci nu ar fi supravieţuit pe uscat mai mult de două minute. Ar mai fi avut şi altă problemă: ar fi avut nevoie să găsească o „ea” care ar fi dorit în acelaşi fel să se târască pe uscat în acelaşi timp. Şi ea ar fi avut nevoie de plămâni, altfel, n-ar fi supravieţuit mai mult de două minute. Dacă el ar fi fost singurul care ajungea pe uscat şi i se dezvoltau plămânii, noua specie de peşti cu plămâni ar fi murit.

PENTRU A FI UN CREDINCIOS AL RELIGIEI EVOLUŢIONISTE AI NEVOIE DOAR DE CREDINŢĂ OARBĂ.

Gâtul girafei

Teoria evoluţionistă ar putea să ne facem să credem că Dumnezeu nu a făcut girafa cu gâtul lung, ci acesta a evoluat de la un animal cu gâtul scurt, întinzându-şi gâtul pentru a ajunge frunzele din copacii înalţi. În timp ce animalul se întindea să ajungă frunzele, acel efort de întindere era cumva impregnat în genele lui şi atunci când au avut pui, genele lui de întindere s-au transmis următoarelor generaţii, aceştia născându-se cu gâtul mai lung. Şi astfel s-a născut specia girafei. În acelaşi fel se presupune că s-a întâmplat cu toată creaţia. În decursul a milioane de ani ne-am adaptat la condiţiile de trai.[10]

Permite-mi să fac o proiecţie a modului unde evoluţia ar trebui să se îndrepte cu speciile în continuă evoluţie a omului modern. De la începuturi, omul modern a folosit lingura pentru a mânca un anumit timp de mâncare. Dacă continuă să procedeze în acest fel, evoluţia va face un lucru extraordinar. Omenirea va avea într-un milion de ani „linguri" crescute din mâna dreaptă (dacă e dreptaci). Acest lucru se va întâmpla pentru că folosirea lingurii va fi imprimată genelor care vor transmite informaţia din generaţie în generaţie. Extensia lingurii din mână îi va face dificilă spălarea dinţilor, însă evoluţia va rezolva cu siguranţă problema. Dacă ar putea să se antreneze să-şi folosească mâna stângă pentru spălarea dinţilor, atunci se va spăla în mediu cam de 60.000 de ori pe dinţi în timpul vieţii, informaţie care iarăşi va fi transmisă genelor pentru următoarele generaţii şi mâna stângă va avea în timp (după milioane de ani) o periuţă de dinţi „în carne şi oase" ca extensie a mâinii. Aceasta nu e o explozie a imaginaţiei. Dacă peştelui i se pot dezvolta picioare şi plămâni, iar dinozaurului îi pot creşte aripi, totul e posibil... pentru cei care cred.

Dacă nu te pot convinge cât de lipsită de logică este teoria evoluţionistă poate că următorii oameni ar putea.

---

[10] În timp ce noi vedem varietate în cadrul speciilor – diferite tipuri de câini, etc. (microevoluţia) – nu vedem totuşi, nici o dovadă a macroevoluţiei – schimbările de la o specie la alta. Microevoluţia poate fi observată, în timp ce macroevoluţia necesită un salt mare al credinţei. Dacă creştinii ar avea la fel de multa credinţă aşa cum au ateii în teoria evoluţiei, am avea de-a face cu o trezire spirituală. Ca şi copiii mici, evoluţioniştii "cred" fără vreun crâmpei de mărturii observabile.

În anul 1980, în jur de 150 de lideri mondiali evoluţionişti s-au adunat la o conferinţă la Universitatea din Chicago, intitulată "Macroevoluţia". Sarcina lor: să ia în considerare mecanismele care stau la baza originii speciilor" (Lewin, *Science* vol. 210, pp. 883-887). Întrebarea centrală a conferinţei de la Chicago a fost dacă mecanismele care stau la baza microevoluţiei pot fi extrapolate pentru a explica fenomenele macroevoluţiei… răspunsul nu poate fi mai evident, nu se poate.

În felul acesta observaţiile ştiinţifice susţin principiul creaţiei, că orice gen de specie la bază este separat şi diferit de celelalte şi de aceea varietatea este inevitabilă, iar macroevoluţia nu există şi nici nu a avut loc.

Sir Arthur Keith (care a scris prefaţa cărţii lui Darwin *Originea speciilor*, la ediţia 100) a spus: „Evoluţia nu este dovedită şi este de nedovedit. O credem doar din pricina faptului că este singura alternativă la creaţia specială, ceea ce este de neînchipuit."

Malcolm Muggeridge, jurnalistul britanic renumit şi filosof, a spus: „Eu însumi sunt convins că teoria evoluţionistă, în special în măsura în care ea este aplicată, va fi una din glumele bune în istoria cărţilor din viitor."

Doctorul T. N. Tahmisian de la Comisia Energiei Atomice a Statelor Unite a spus: „Oamenii de ştiinţă care aderă la învăţăturile că evoluţionismul este un fapt al vieţii sunt oameni împotrivitori, iar povestea pe care o spun poate fi cea mai mare farsă făcută vreodată. Explicând această teorie, nu avem nici măcar o iotă de adevăr."

Chiar şi revista *Times* admite că „Oamenii de ştiinţă recunosc că cele mai protejate teorii ale lor sunt bazate pe ruşinos de puţine fragmente de fosile şi că există breşe imense în arhiva fosiliferă" (7 noiembrie 1977).

Scroafele fată purcei

Nu prea mulţi dintre acei care cred în teoria lui Darwin au privit îndeaproape teoria evoluţionistă. Şi dacă ar face-o, şi-ar da seama că pilonii de structură a sistemului lipsesc cu desăvârşire: omul din Nebraska a fost construit în mod „ştiinţific" de la un singur dinte care s-a dovedit a fi mai apoi dintele unui porc. Omul de Java (găsit la începuturile secolului trecut) nu era altceva decât o bucată de craniu, un fragment din osul coapsei şi trei molari, restul fiind lucrul imaginaţiei şi a gipsului.

Omul de Heidelberg a fost construit de la o falcă, de la o secţiune de bărbie şi câţiva dinţi. Majoritatea oamenilor de ştiinţă ai acelor vremuri au respins dovada, deoarece era asemănătoare cu falca omului modern. Totuşi, mulţi evoluţionişti cred că are o vârstă de 250.000 de ani. Şi nu te uita la omul de Neanderthal pentru dovezi ale evoluţiei – acesta a murit fiind demascat. Craniul lui a fost dovedit ca fiind în totalitate al unui om, nu al unei maimuţe. Poziţia sa încovoiată s-a dovedit a fi din cauza bolii; ba mai mult, acel om vorbea şi era artist şi religios. După ce omul Piltdown şi-a celebrat cea de-a 500.000 aniversare, s-a descoperit că craniul lui aparţinea unei femei de 600 de ani, iar falca aparţinând unei maimuţe

din zilele noastre. Toate dovezile omului Peking, care se presupunea a fi vecin şi prieten în aceeaşi perioadă cu omul Piltdown, au dispărut fără urmă, fiind reclasificat ca om. Omul din Noua Guineee datează din 1970, în timp ce omul Cro-Magnon este descris ca fiind „una dintre cele mai timpurii şi mai bine păstrate fosile... cel puţin egale ca fizic şi capacitate a creierului cu omul modern" (un creier mic). Cu alte cuvinte, nu există nicio diferenţă.

Ascultă acest citat dintr-un program de televiziune care are drept subiect evoluţia:

> *„Pentru a emite orice fel de judecăţi trebuie să fim conştienţi de cât de puţine dovezi există cu privire la toate ideile evoluţiei umane...Dacă ar fi să adunăm toate materialele pe care le avem a rămăşiţelor umane de la începuturi, de oriunde din lume pentru a le pune în acelaşi loc, abia dacă ar umple un sicriu. Ar mai rămâne loc liber... Golurile sunt încă imense, iar „veriga" care lipseşte este mai degrabă un lanţ, situându-se mult mai devreme decât perioada din care avem fosilele umane".*

Citeşte citatul din nou şi priveşte cu atenţie „cât de puţine dovezi", „idei", „abia dacă ar umple un sicriu". Aş spune din nou, cuvinte foarte bine alese. Pune ideea în sicriul căreia îi aparţine şi îngroapă-l pentru totdeauna. G. K. Chesterton avea dreptate când spunea: „Evoluţioniştii par să ştie totul despre veriga lipsă cu excepţia faptului că ea lipseşte."

Grant R. Jeffery a spus: „Darwin a recunoscut că milioane de „verigi lipsă", forme intermediare de viaţă, ar fi descoperite în arhiva fosiliferă pentru a demonstra acurateţea acestei teorii că toate speciile au evoluat treptat prin mutaţii în specii noi. Din nefericire pentru această teorie, în ciuda sutelor de milioane petrecându-şi timpul în căutarea fosilelor peste tot în lume mai mult de un secol, savanţii au eşuat în a localiza măcar *o verigă lipsă* dintre milioanele ce trebuie să fi existat dacă teoria evoluţiei ar putea fi justificată (*The Signature of God*[11]).

Îmi vine greu să cred că am crezut cândva aceste fabulaţii. Motivul pentru care am aprobat ideea era că nu era foarte important pentru mine. Ca şi creştin, în orice caz, subiectul originilor contează acum foarte mult, deoarece dacă teoria evoluţionistă are dreptate, atunci

[11] *Semnătura lui Dumnezeu*. N.tr.

Biblia este falsă. Teoria evoluţionistă modernă (opusă teoriei originale a lui Darwin) susţine că omul a fost cândva maimuţă, însă Biblia ne spune că sunt tipuri diferite de carne pentru om şi pentru animale (I Corinteni 15:39), susţinând şi faptul că orice animal se reproduce conform soiului său: câinii fată căţei, nu pisoiaşi, pisicile fată pisoiaşi, nu pui, caii fată mânji, nu viţei. Nu contează câte mii de ani trec, elefanţii nu vor făta girafe şi nici maimuţele oameni.

Este interesant să observăm cum valvele inimii unui porc au fost folosite pentru a înlocui valvele inimii umane. Pielea porcului a fost chiar modificată pentru a face faţă arsurilor. De fapt, ţesuturile porcilor sunt apropiate ca şi compoziţie chimică celor umane. Poate evoluţioniştii doritori ar trebui să petreacă mai mult timp în cocină.

Teoria „Big Bang”

Încearcă să-ţi aminteşti dacă vreo explozie a produs vreodată ordine. Oare o bombă teroristă creează armonie? Big Bang-urile de orice fel cauzează haos şi dezordine. Cum ar putea un big bang să producă un trandafir, meri, peşti, apusuri de soare, anotimpuri, păsări puternice, urşi polari – mii de păsări şi animale, fiecare din ele cu ochi, nas şi gură?

Să privim un experiment interesant: goleşte-ţi garajul de orice bucată de metal, lemne, cauciuc, vopsea şi plastic. Asigură-te că nu a mai rămas nimic acolo, *dar absolut nimic*. Apoi aşteaptă zece ani şi vezi dacă evoluează un Mercedes în acel loc. Dacă nu apare, mai aşteaptă 20 de ani. Dacă nici de data asta nu merge, încearcă peste 100 de ani, apoi peste 10.000 de ani.

Uite ce va produce credinţa oarbă necesară pentru a face procesul evoluţionist credibil: vino să vezi peste 250 de milioane de ani.

Profesorul Louis Bounoure, directorul Centrului Naţional de Cercetare Ştiinţifică a spus pe bună dreptate: „Teoria evoluţionistă este un basm pentru oamenii mari. Această teorie nu a ajutat cu nimic la progresul ştiinţei, fiind inutilă.”

Biblia ne spune că animalele sunt create „fără pricepere” (Psalmul 32:9). Fiinţele umane sunt diferite de animale, căci sunt făcute „după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu”. În calitate de fiinţe umane suntem conştienţi de „făptura” noastră. Dumnezeu este „Cel ce sunt” şi noi ştim că „suntem”, având priceperea faptului că existăm şi având de înfăptuit o alegere: a

fi sau a nu fi...aceasta e întrebarea.

Printre alte caracteristici unice, avem o capacitate înnăscută de a aprecia creaţia lui Dumnezeu. Ce animale privesc cu veneraţie şi înfiorare apusul de soare sau măreţia Marelui Canion? Ce animale se bucură de sunetele muzicii sau petrec timp pentru a forma o orchestră să compună muzică? Suntem de asemenea fiinţe morale – ce animal organizează sisteme de justiţie şi împarte dreptatea semenilor săi?

DACĂ TEORIA EVOLUŢIONISTĂ *ESTE* ADEVĂRATĂ,
ATUNCI BIBLIA NU ESTE REVELAŢIA CREATORULUI
PENTRU OMENIRE.

În timp ce păsările şi alte făpturi au instincte pentru a crea (cuiburi, etc.), noi avem capacitatea de a descoperi legile ascunse ale electricităţii. Putem utiliza legile aerodinamicii pentru a călători oriunde în lume. Beneficiem, de asemenea, de capacitatea dată de Dumnezeu de a aprecia valoarea creaţiei. Noi descoperim comorile ascunse de aur, argint, diamante, petrol şi le folosim pentru binele nostru. Mai mult, avem capacitatea unică de a-L aprecia pe Dumnezeu pentru creaţia Sa incredibilă şi avem un duh prin care răspundem dragostei Lui.

Pe data de 3 februarie 2002, *The [London] Observer* a publicat un articol care punea întrebarea „Evoluţia umană a ajuns în sfârşit la capăt?” Conform unui savant:

> „Dacă vrei să ştii cum arată Utopia, priveşte în jur – aceasta este”, a spus profesorul Steve Jones din Londra, University College, care vrea să-şi prezinte argumentele în dezbaterea de la Edinburgh, Royal Society cu tema „Evoluţia a luat sfârşit?” săptămâna viitoare. „Lucrurile pur şi simplu au încetat să devină mai bune sau mai rele pentru specia noastră.”

Deci, asta este, prietene. Mama Natură nu poate face nimic pentru a opri mii de boli care bântuie în omenire. În timp ce evoluţia continuă în cazul animalelor, nu vor mai fi plămâni pentru acei oameni cu emfizem şi nici creiere pentru cei cu dizabilităţi mentale. Nasurile celor care trăiesc în sudul Californiei nu vor dezvolta un sistem de filtrare a fumului

şi ceţii şi nici cei care culeg portocale şi au mâinile mai lungi nu vor supravieţui mai bine decât cei cu mâinile scurte. Oamenii nu vor avea mâna dreaptă cu o extensie de telecomandă, nici conducătorii auto nu vor avea celulare hands-free la bărbie. Se pare că cei care lucrează cu calculatorul sunt blocaţi cu mişcări neregulate ce se repetă. Cu toate defectele inimii umane şi eforturilor disperate a omului de a face pompe de sânge, Mama Natură nu prea ne ajută. Se pare că e blocată: fie că nu ştie ce să facă, fie se gândeşte că lucrurile sunt suficient de bune. A început din nimic, a făcut toată această creaţie incredibilă, însă din anumite motive nu oferă nici o îmbunătăţire rasei umane.

Oricum, nu toţi oamenii de ştiinţă sunt de acord cu ideea că teoria evoluţionistă a luat sfârşit. Unii susţin că evoluţia ne face creierele mai mici şi, bazându-mă pe ceea ce ne spun, trebuie să fiu de acord:

> Evoluţia continuă tot timpul. Nu trebuie să intervii, deoarece este foarte imprevizibilă. Spre exemplu, mărimea creierului s-a micşorat în ultimii 10.000 de ani şi o reducere similară ne-a afectat şi fizicul. Suntem dotaţi cu creiere mai mici în comparaţie cu strămoşii de acum un mileniu. Deci chiar dacă am putea fi influenţaţi de evoluţie, aceasta nu înseamnă în mod automat că este implicată vreo îmbunătăţire pentru soarta noastră.

Dacă evoluţia *este* adevărată, atunci Biblia nu este revelaţia Creatorului pentru omenire. Din perspectivă negativă, aceasta înseamnă că omul nu are nici un scop precis în viaţă. Din perspectivă pozitivă, aceasta înseamnă că nici nu este responsabil în faţa unei autorităţi superioare lui. De aceea, „Să mâncăm, să bem şi să fim veseli, căci mâine vom muri" ar fi o filosofie potrivită pentru viaţă. Tu şi cu mine ne-am putea satisface orice plăcere păcătoasă a inimii noastre fără vreo frică de consecinţe. Acest lucru înseamnă că ne putem ignora conştiinţa în totalitate şi ne putem abandona în mod nechibzuit păcatului – în mod clar filosofia eronată a acestei generaţii.

Capitolul al zecelea

CINE A SCRIS SCRISOAREA?

La câteva zile după convertirea mea, l-am tot auzit pe prietenul care m-a condus la Hristos spunând: „Ray Comfort, creştin?” Îşi scutura capul şi repeta fraza, pentru că eram ultima persoană din lume la care s-ar fi gândit să devină creştin. Eram atât de fericit încât nu puteam fi interesat de viaţa veşnică. *El ştia prea puţine lucruri*; eu aveam tot ce mi-aş fi dorit în lumea asta, însă ştiam că timpul mi le va smulge toate din mâini. Balonul meu de fericire era în aşteptarea acului ascuţit al realităţii.

În momentul în care m-am convertit, acul s-a tocit până a ajuns ineficient. Dintr-odată, Biblia mă fascina, o citeam cu fervoarea unui om împătimit de febra aurului. Era Biblia demnă de încredere? Puteam crede ceea ce citeam? S-a schimbat de-a lungul timpului sau era plină de greşeli, aşa cum se spune adesea?

Atunci când un om scrie o scrisoare, o scrie *el* sau pixul său? În mod evident, el scrie scrisoarea, iar pixul este instrumentul folosit. Declaraţia Bibliei este aceea că Dumnezeu a scris-o, iar oamenii au fost instrumentele de care El S-a folosit pentru a-Şi transmite scrisoarea omenirii (II Petru 1:21). În 1947 au fost descoperite manuscrisele de la Marea Moartă care conţin fragmente din Vechiul Testament mai vechi cu o mie de ani decât orice altă copie existentă. Studiul tuturor manuscriselor a revelat faptul că Biblia nu s-a schimbat în conţinut de-a lungul veacurilor, aşa cum presupuneau mulţi sceptici. Dacă Biblia este într-adevăr Cuvântul Creatorului nostru şi pretinde că cel mai mare duşman al nostru, moartea, a fost distrus, am fi nebuni să nu o răsfoim măcar în treacăt. Dar dacă este numai o carte istorică, conţinând scrierile unor oameni, atunci trebuie expusă ca fiind falsă, deoarece milioane de oameni au fost înşelaţi de ea.

Ironia credinţei creştine este că pare a fi o sinucidere intelectuală, însă se dovedeşte a fi provocarea intelectuală ultimă.

În acest capitol, vom trece în revistă numeroase fapte ştiinţifice conţinute în Scriptură. Ţine minte că Biblia a fost scrisă de aproape 40 de oameni într-o perioadă de peste 1600 de ani, începând cu anul 1500 înainte de Hristos. Dacă aceşti oameni au fost inspiraţi de Dumnezeu aşa cum pretinde Biblia, atunci aceasta n-ar putea fi o carte obişnuită. În lumina acestor gânduri, să privim următoarele date:

- În perioada în care ştiinţa pretindea că Pământul este aşezat pe baza unui animal mare sau a unui gigant (1500 î.Hr.), Biblia vorbea despre mişcarea liberă a Pământului în spaţiu: „El întinde miazănoaptea asupra golului, şi spânzură Pământul pe nimic" (Iov 26:7).
- „Cei mai mulţi cosmologi[12] sunt de acord că relatarea Genesei despre creaţie, vorbind despre un vid iniţial, poate fi în mod nefiresc foarte aproape de adevăr" (*Time*, decembrie 1976).
- Ştiinţa descrie universul în cinci termeni: timp, spaţiu, conţinut, putere şi mişcare. Genesa 1:1,2 descoperă asemenea adevăruri evreilor în 1450 î.Hr.: „La început *[timpul]*, Dumnezeu a făcut *[puterea]* cerurile *[spaţiul]* şi Pământul *[materia]*. Pământul era pustiu şi gol; peste faţa adâncului de ape era întuneric, şi Duhul lui Dumnezeu se mişca *[mişcarea]* pe deasupra apelor." Primul lucru pe care Dumnezeu nu-l spune este acela că El controlează orice aspect al Universului.
- Biblia ne mai spune că Pământul este rotund: „El şade deasupra cercului Pământului" (Isaia 40:22). Omul a descoperit acest lucru 2400 de ani mai târziu.
- Nu prea mulţi oameni îşi dau seama că undele radioului şi undele luminii sunt două forme ale aceluiaşi lucru. Dumnezeu ne spune acest lucru în Iov în 1500 î.Hr.: „Poţi tu să arunci fulgerele, ca să plece? Îţi zic ele: ‚Iată-ne!'?" (Iov 38:35). Cine ar fi crezut că lumina poate fi transmisă pentru ca apoi să se manifeste ca vorbire? Ştiai că undele radioului călătoresc cu viteza luminii? De aceea poţi avea comunicare instantanee fără fire cu cineva de la celălalt capăt al Pământului. Acest lucru a fost pentru prima dată realizat în 1864 atunci când „savantul britanic James Clerk Maxwell a sugerat că undele electrice şi ale luminii sunt două forme ale aceluiaşi lucru" (*Modern Century Illustrated Encyclopedia*).
- Atunci când ştiinţa bâjbâia în ceaţă cu privire la dispariţia dinozaurilor[13], Biblia părea

[12] Cosmolog: om de ştiinţă care studiază originea şi structura Universului. N. tr.

[13] Au evoluat dinozaurii? Cu siguranţă că speculaţia imaginativă a depăşit cu mult limitele realului în privinţa *Archaeoraptor Liaoningensis*, fosila asemănătoare unei păsări, care are o coadă de carnivor, care a prins viaţă în partea de nord-est a Chinei, 'descoperite' în Tucson, Arizona, la o expoziţie de pietre preţioase şi minerale şi expusă la National Geographic Society din Washington D.C. Cam 110.000 de vizitatori au văzut expoziţia care s-a închis la data de 17 ianuarie anul trecut; mai multe milioane de oameni au citit despre descoperire în *National Geographic* din noiembrie. Acum paleontologii se zgârie pe faţă: în locul unei 'adevărate verigi lipsă', care să lege dinozaurii de păsări, specimenul pare a fi un artefact: coada de carnivor este, de fapt, însăilată ca un apendice

să arunce lumină asupra subiectului. În Iov 40:15-25, Dumnezeu descrie cele mai mari creaturi pe care le-a făcut vreodată. El vorbeşte despre un animal imens ca fiind erbivor, având puterea în coapse, o coadă ca un copac mare, oase foarte tari, o locuinţă printre copaci, fiind capabil să consume mari cantităţi de apă şi fiind foarte înalt. Apoi Scriptura ne spune: „Doar Acel ce l-a făcut Îşi poate apropia sabia de el." Cu alte cuvinte, Dumnezeu a cauzat dispariţia acelei creaturi imense.

- În Genesa 6, Dumnezeu i-a dat lui Noe dimensiunile unui vas de jumătate de milion de metri cubi pe care să-l construiască. În 1609 la Hoorn, în Olanda, un vas a fost construit după acelaşi tipar, revoluţionând construcţia de vase. În 1900 un vas foarte mare se apropia de proporţiile acelei arce (fapt verificat de „Lloyds Register of Shipping" în *World Almanac*).
- Iov a declarat că Dumnezeu „a dat legi ploii, a însemnat drumul fulgerului şi tunetului" (Iov 28:26). Secole mai târziu, oamenii de ştiinţă au început să priceapă „legea ploii" – căderea ploii este parte a procesului numit „circuitul apei": soarele evaporă apa din ocean, vaporii de apă se ridică şi formează norii, apa din aceşti nori cade înapoi pe pământ sub formă de ploaie, se adună în râuri şi alte ape curgătoare, apoi ajunge din nou în ocean. Acest proces se repetă iar şi iar. Ideea unui circuit complet al apei nu a fost înţeleasă în totalitate până în secolul al XVII-lea. Totuşi, cu peste 2000 de ani înaintea descoperirilor lui Pierre Perrault, Edme Mariotte şi Edmund Halley, Biblia descria în mod clar ciclul hidrologic. Scriptura ne informează: „Când se umplu norii de ploaie, o varsă pe pământ. [...] Toate râurile se varsă în mare, şi marea tot nu se umple: ele aleargă necurmat spre locul de unde pornesc, ca iarăşi să pornească de acolo." (Ecleziastul 11:3, 1:7). Amos 9:6 ne spune că „El Şi-a zidit cămara în ceruri, Şi-a întemeiat bolta deasupra Pământului; cheamă apele mării, şi le varsă pe faţa Pământului. Domnul este Numele Lui!"
- Psalmul 19:5,6 conţine câteva fapte ştiinţifice interesante. Vorbind despre soare,

---

de către un fermier chinez... În nici un caz nu putem vorbi de evoluţie.

Cu greu se poate spune că *Archaeoraptor* este prima „verigă lipsă" care să evolueze sub scrutin. În 1912 s-au descoperit rămăşiţele unei fosile a unui vechi hominid în carierele de piatră din Piltdown, Anglia şi a fost imediat numit strămoşul asemănător maimuţei al omului. A fost nevoie de zeci de ani ca să dezvăluie această farsă. *U.S. News & World Report*, 14 februarie, 2000.

psalmistul spune că „iese din odaia lui de nuntă, se aruncă în drumul lui cu bucuria unui viteaz: răsare la un capăt al cerurilor, şi îşi isprăveşte drumul la celalt capăt; nimic nu se ascunde de căldura lui." Criticii Bibliei au luat-o în derâdere mulţi ani la rând, citând că aceste versete vorbeau despre falsa doctrină veche a geocentrismului (adică, faptul că soarele se roteşte în jurul Pământului). În ultimii ani a fost descoperit faptul că soarele se mişcă de fapt în spaţiu, nefiind nemişcat, aşa cum se credea la un moment dat. S-a estimat că acesta se mişcă aproximativ 600.000 de mile pe oră pe o orbită atât de mare încât ar fi nevoie de 200 de milioane de ani pentru a face o singură mişcare de rotaţie.

- Scriptura ne spune: „Astfel au fost sfârşite cerurile şi Pământul, şi toată oştirea lor" (Genesa 2:1). Evreii foloseau forma de trecut perfect pentru verbul „sfârşi", indicând o acţiune încheiată în trecut, imposibil de modificat mai târziu. Această creaţie a fost „sfârşită" o dată şi pentru totdeauna şi exact acelaşi lucru îl spune şi prima Lege a Termodinamicii. Această lege (adesea cunoscută ca Legea Conservării Energiei şi Masei) formulează faptul că nici materia, nici energia nu pot fi create sau distruse. Din cauza acestei Legi a fost respinsă Teoria Creaţiei Continue a lui Sir Fred Hoyle. Hoyle declara că în anumite puncte ale universului numite irtroni, materia (sau energia) se creează în mod constant. Însă Prima Lege spune exact opusul. Într-adevăr, nici o creaţie nu se mai dezvoltă în zilele noastre; creaţia a fost „sfârşită", exact aşa cum spune Biblia.
- Trei pasaje din Biblie (Isaia 5:6, Psalmul 102:26, Evrei 1:11) ne indică faptul că Pământul se degradează. Acest fapt este ceea ce A Doua Lege a Termodinamicii (Legea Entropiei în Creştere) declară: că totul se strică şi se degradează în timp ce energia devine tot mai puţină şi mai puţin disponibilă pentru a fi folosită. Aceasta înseamnă că Universul se va „uza" într-atât încât (teoretic vorbind) va fi o încălzire care va duce la moarte şi energia nu va mai fi accesibilă pentru a fi utilizată. Acest fapt a fost descoperit de curând de oameni, însă Biblia susţine acest lucru clar, în termeni succinţi.
- Dumnezeu i-a spus lui Avraham ca în a opta zi copiii de parte bărbătească să fie circumcişi (Genesa 17:12). De ce în ziua a opta? Aceasta este ziua în care factorul de

coagulare a sângelui, numit protrombină, este la cel mai ridicat nivel. Ştiinţa medicală a descoperit că atunci sistemul imunitar al corpului uman este la cel mai înalt nivel.

- Genesa 3:15 ne descoperă faptul că femeia are „sămânţa vieţii". Acest lucru nu era o informaţie prea cunoscută până acum câteva secole. Se credea că doar bărbaţii posedă „sămânţa vieţii" şi că femeia nu era nimic altceva decât un „incubator".
- Abia în ultimii ani s-a descoperit că există munţi pe fundul oceanului. Acest lucru a fost arătat în Biblie cu mii de ani în urmă atunci când din adâncul oceanului Iona a strigat: „M-am pogorât până la temeliile munţilor, zăvoarele pământului mă încuiau pe vecie" (Iona 2:6). Motivul pentru care Biblia şi adevărata ştiinţă sunt în armonie este că ambele au acelaşi autor.
- Biblia menţionează „peştii mării, tot ce străbate cărările mărilor" (Psalmul 8:8). Omul a descoperit existenţa curenţilor oceanici prin anii 1850, însă Biblia declara ceea ce ştiinţa oceanografiei va descoperi cu 2800 de ani în urmă. Matthew Maury (1806-1873) este considerat părintele oceanografiei. După ce a observat expresia „cărările mării" în Psalmul 8:8, Maury L-a crezut pe Dumnezeu pe cuvânt şi a mers să caute aceste „cărări": „Dacă Dumnezeu spune că sunt cărări în mare, eu le voi găsi." Îi suntem îndatoraţi cu privire la descoperirea curenţilor continentali calzi şi reci acestui om. Cartea lui despre oceanografie, considerată text fundamental cu privire la acest subiect, este încă folosită în universităţi. Maury a folosit Biblia ca pe un ghid în descoperirile ştiinţifice. De-ar folosi mai mulţi Biblia ca un ghid în vieţile lor personale!

Am auzit de multe ori declaraţia că Biblia este „plină de greşeli". De-a lungul timpului, am petrecut mii de ore studiind Scriptura şi n-am putut găsi măcar una. Au fost vremuri când credeam că am găsit o greşeală, însă era greşeala *mea*, nu a lui Dumnezeu. Am spus de multe ori că dacă cineva îmi poate dovedi măcar o greşeală în Cuvântul lui Dumnezeu, îi voi da 1000 de dolari. Mulţi oameni au încercat să câştige suma, însă nu vor reuşi vreodată. Şi aceasta din pricina unui lucru simplu: „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu" (II Timotei 3:16). *Orice lucru* din Scriptură este acolo pentru că Dumnezeu l-a aşezat acolo, împreună cu aşa-numitele „greşeli". De aceea nu sunt greşeli, ci în timp ne vom da seama că greşelile sunt ale

noastre.

Einstein a spus: „Toată cunoaşterea noastră este ca una a unor şcolari.” Sunt mulţi acei care, în încercarea inutilă de a demonstra că ateismul este „intelectual”, au pretins că Albert Einstein a fost ateu. Totuşi, părintele tuturor savanţilor a făcut o seamă de declaraţii care resping o asemenea idee. El a spus: „În faţa unei perspective a unui Cosmos atât de armonios pe care eu, cu mintea mea limitată, sunt capabil să o percep, încă mai sunt oameni care susţin că nu există Dumnezeu. Dar ceea ce mă înfurie cu adevărat este faptul că ei mă citează pe mine pentru a-şi sprijini viziunile.” Tot Einstein a mai declarat: „Aş vrea să ştiu cum a creat Dumnezeu lumea. Nu sunt interesat de un fenomen sau altul, de spectrul unui anumit element. Vreau să-I cunosc gândurile. Restul sunt detalii.”

BIBLIA NU E DOAR O CARTE DE ISTORIE;
EA ESTE DE ASEMENEA O CARTE *MORALĂ*.

Aceia care-şi petrec timpul citind Biblia pot cunoaşte cum a creat Dumnezeu lumea aceasta (vezi Genesa capitolul 1) şi pot citi *gândurile lui Dumnezeu* în scrisoarea Lui pentru omenire – Sfânta Scriptură. Problema este că Biblia nu e doar o carte de istorie, aşa cum susţin unii, ci este şi o carte *morală*, acesta fiind motivul din care oamenii păcătoşi refuză să deschidă paginile acesteia. Psalmistul ne spune că „Descoperirea cuvintelor Tale dă lumină” (Psalmul 119:130), iar mai apoi Biblia ne spune că oamenii iubesc întunericul mai mult decât lumina, deoarece faptele lor sunt rele. Ei refuză să vină la lumină din pricina faptului că aceasta le descoperă faptele păcătoase (vezi Ioan 3:19, 20).

În lumina acestor gânduri, este interesant că la o vârstă destul de tânără (33 de ani) Einstein s-a lăudat fără ruşine: „Am decis cu tărie că mă voi întoarce în ţărână atunci când mi-a veni ceasul, cu minimum de asistenţă medicală, iar până atunci voi păcătui după plăcerea inimii.” Totuşi, timpul are tendinţa de a-i face pe gânditori să devină oarecum filosofi. Cu două luni înainte de moartea sa din 1955, Einstein a spus: „Pentru unul încovoiat de vârstă, moartea vine ca o uşurare. Simt acest lucru foarte puternic acum că am îmbătrânit şi am ajuns să privesc moartea ca pe o datorie veche, care urmează în sfârşit să fie plătită. Totuşi, instinctiv, facem tot ce ne stă în putinţă pentru a amâna achitarea finală. Acesta este jocul pe

care îl joacă Natura cu noi."[14]

Se pare că marele geniu a vorbit adevăruri biblice fără a fi conştient de aceasta. Totuşi, nu Natura e cea care caută „achitarea finală”, ci Legea lui Dumnezeu. Asemeni unui criminal care a încălcat legea civilă, Einstein (ca şi restul omenirii) era dator Dreptăţii Eterne din pricina faptului că a încălcat Legea lui Dumnezeu. Această datorie mare despre care vorbea nu putea fi satisfăcută doar cu aur şi argint. Este o datorie care cere pedeapsa capitală, pedeapsa cu moartea pentru călcătorii de Lege...şi blestemul veşnic în iad. Este un decret teribil cerut, căci „sufletul care păcătuieşte va muri”, însă este cererea care a fost în totalitate satisfăcută (îndeplinită) de Acela care a strigat de pe Crucea Calvarului: „S-a isprăvit!” Preţul a fost plătit pe deplin de sângele scump al lui Isus.

Capitolul al unsprezecelea

JELEUL BINEVOITOR

[14] Citatele sunt preluate din *The Expanded Quotable Einstein* (Princeton University Press).

Era în august, 1972. În biroul meu se afla un Gestettner antic. Nici măcar nu ştiusem ce era acela un Gestettner până în acea zi. Ceea ce părea a fi fost o maşină de tuns iarba cu un mâner de o parte era de fapt un copiator manual. Reverendul George Densem, un slujitor presbiterian de 91 de ani, auzise despre convertirea mea şi a insistat să-mi cumpere unul. Era de neclintit, şi s-a despărţit de cei 90 de dolari cu bucurie.

Un prieten mi-a spus cum să lucrez la o maşină de copiat. Era doar o problemă de a lovi cu pumnul un şablon cu maşina de scris, aşezând matriţa pe rezervorul cu cerneală şi întorcând manivela. Am făcut ce mi se spusese şi, spre surpriza mea, a mers – la celălalt capăt al maşinii a ieşit o pagină tipărită.

Primul meu pamflet evanghelistic era despre problemele rasiste din Africa. În timpurile convertirii mele subiectul mă preocupa; lumea întreagă părea ocupată să arate cu degetul spre păcatele Africii de Sud, cu o atitudine de genul: „Noi suntem mai sfinţi ca tine”. Am compus un hit care suna ceva de genul: „Avem nevoie doar de un pahar care topeşte – suficient de mare pentru a cuprinde lumea şi orice altceva din ea. Continuă să o mesteci timp de o sută de ani şi ceva şi scoate oameni de culoarea cafelei cu sutele.” Chiar şi un creştin încă copil ar fi putut vedea că problema din Africa de Sud nu era culoarea pielii. Dacă cineva îi desparte pe albi de negri, totuşi încă mai au loc omoruri şi violuri. Dacă cineva se integrează în societate, culoarea pielii seamănă scântei de ură care se află deja în inima omului. Inima unui om este centrul problemelor lui. Liderul sovietic din anii ’60, Hruşciov, ştia acest lucru: „Principalul eşec al comunismului este incapacitatea sa de a crea un om nou.” Şi el avea dreptate. Comunismul spunea: „O haină nouă pentru fiecare om”, în timp ce Isus Hristos spunea: „Un om nou în fiecare haină.”

Dacă nu-mi plăcea felul în care trăiau porcii, aş fi putut lua un porc pentru a-l curăţa, a-i pune deodorant la subsorile sale porcine şi a-l aşeza într-o cameră curată, cu un covor gros. În câteva zile însă, locul ar fi devenit o cocină de porci. Singurul mod de a schimba un porc constă în schimbarea naturii lui şi acelaşi principiu se aplică şi omului. Politica nu poate schimba inima unui om şi istoria dovedeşte acest lucru. Singurul care poate schimba inima omului este Dumnezeul cel Atotputernic. Atunci când instalaţia nu mai funcţionează, consultaţi Cartea de Instrucţiuni. Biblia ne spune că păcatul este cauza tuturor suferinţelor

omenești; Isus Hristos este singurul medicament.

BIBLIA NE SPUNE CĂ PĂCATUL ESTE SURSA TUTUROR SUFERINŢELOR UMANE; ISUS ESTE SINGURUL REMEDIU.

Acesta a fost mesajul primului meu tractat. Un alt creştin l-a văzut şi mi-a comandat 5000 de exemplare, spre disperarea mâinii mele drepte. N-a mai durat mult până am vândut maşina manuală de copiat şi am folosit mijloace moderne pentru a tipări broşuri care, mulţumită lui Dumnezeu, au ajuns la milioane de oameni. Se pare că, pe cât de repede a crescut lucrarea noastră, pe atât de mult a crescut capacitatea omului de a învinui simptomele mai degrabă decât cauza. Nu doar că are impresia că problema este pielea (mai degrabă decât păcatul), ci mai şi insistă în a face declaraţii cum ar fi „Banii sunt rădăcina tuturor răutăţilor" atunci când nu aceasta este problema. Biblia susţine că „*Dragostea de bani* este rădăcina tuturor relelor" (I Timotei 6:10). Cum pot banii să fie răi? *Lăcomia* de bani este rea.

America nu are probleme cu drogurile, ci o problemă cu oamenii. Oamenii sunt cei care fac abuz de droguri. Foarte rar un om recunoaşte că problema este chiar el însuşi; el va învinui mereu pe altcineva. Ştiu acest lucru pentru că am consiliat timp de trei ani şi jumătate în biserică, fiind pastor şi ascultând cum soţii dădeau vina pe soţii şi soţiile îşi învinuiau bărbaţii. Dacă nu e vina altcuiva, atunci e vina lui Dumnezeu. Atunci când Dumnezeu l-a surprins pe Adam în neascultarea lui, Adam a dat vina pe „femeia care mi-ai dat-o" (Genesa 3:12). Era fie femeia, fie Dumnezeu de vină, însă în nici un caz vina lui Adam. Un om după voia lui Dumnezeu întotdeauna va apăra dreptatea lui Dumnezeu, în timp ce o persoană vinovată va încerca să se justifice. Chiar şi companiile de asigurare fac acelaşi lucru: atunci când are loc vreun dezastru şi nu au pe cine da vina, numesc acea situaţie „fapta lui Dumnezeu".[15]

Lasă câinele rău să doarmă

Gândeşte-te la modul în care câinii traversează strada. Câinele se va plimba ca un orb pe stradă nepăsător la orice pericol, dând din coadă în timp ce păşeşte printre maşini fără a se

[15] În original: *act of God*. N.tr.

gândi prea mult. Maşinile deviază, cauciucurile scrâşnesc, zgomotul te asurzeşte în timp ce maşinile se lovesc unele în altele. Câinele adormit se opreşte dând din coadă pentru un moment şi priveşte la grămada înăbuşită de maşini avariate. Expresia îi trădează gândurile: creierul lui de gropar de oase nu realizează nici pentru un moment faptul că el este responsabil pentru acel dezastru.

Atunci când omul hoinăreşte pe strada păcatului, coada îi flutură de plăcere, gândindu-se că acesta este scopul pentru care a fost făcut. Gândurile lui cu privire la repercusiuni sunt superficiale. Mintea îi rătăceşte la poftele trupeşti şi apoi, în mod previzibil, rătăceşte pe calea adulterului. Dintr-odată, un dezastru i se dezvălui în faţa ochilor: căsătoria îi este distrusă, numele defăimat, copiii săi sunt înşelaţi şi speriaţi. Însă, ca şi câinele fără prea multă minte, el nu realizează nici pentru un moment responsabilitatea lui pentru păcat. În ce-l priveşte pe el, avea motive întemeiate să procedeze în acest fel.

Probabil că vezi faptul că eşti vinovat, poate că ştii că au păcătuit, însă ai dificultăţi reale în ce priveşte creştinismul. Poate că eşti „aproape convins să devii creştin”. E posibil să fii dezinformat cu privire la Biblie din pricina cărţilor pe care le-ai citit sau din pricina lucrurilor pe care le-ai auzit. În orice caz, să trecem în revistă cele mai des întâlnite obiecţii aduse la adresa credinţei creştine şi să vedem dacă le putem clarifica din viziunea ta.

În primul rând, să examinăm viaţa privată a unuia dintre strămoşii noştri. Se pare că întreaga lume necreştină vrea să ştie detaliile cu privire la nevasta lui Cain.[16] Voi rezista tentaţiei de a spune: „Ţi-aş fi spus, dacă eram Abel.” Cain s-a însurat cu o soră îndepărtată. Dumnezeu le-a spus lui Adam şi Evei să fie roditori şi să se înmulţească şi acest lucru nu însemna că ei trebuiau să se ocupe cu grădinăritul şi matematica. Porunca Domnului era ca ei să facă copii şi fără îndoială că s-au supus cu bucurie. Nu ştim cât a durat până când Cain şi-a luat nevastă, însă dacă pui doi iepuri împreună (mascul şi femelă), fără a-i încuraja să se împerecheze, vei avea o turmă de iepuraşi înainte s-o ştii. Cei care se grăbesc să spună că Cain a comis incest ar trebui să realizeze că atunci când nu este lege, nu este nici călcare de lege. Însă după ce populaţia a fost suficient de numeroasă şi riscul apariţiei problemelor genetice a

---

[16] Am descoperit din experienţă că orice argument al pseudo-intelectualilor care cred că sunt atei este la fel de impresionant ca şi valurile făcute de ridicarea mâinilor la o Super Cupa Mondială. Argumentele dezvăluie constant faptul că ei sunt fie ignoranţi, fie înşelaţi, atunci când susţinerea că Biblia afirmă lucruri pe care ea nu le afirmă. Aceste argumente sunt privite în amănunt în *The Evidence Bible* (Bridge – Logos Publishers).

crescut din pricina blestemului păcatului, Dumnezeu a interzis căsătoria între rude.

Poate că te-ai gândit: „Nu poţi să pretinzi că un Dumnezeu iubitor va trimite aborigeni nevinovaţi în iad doar din cauza faptului că ei nu cred în Isus.” Sunt de acord cu tine – Dumnezeu nu-i va trimite în iad doar din pricina acestui fapt, ci din cauza omorului, furtului, poftei, mândriei, urii, minciunii, violului, răpirii, canibalismului, mâniei, înşelăciunii, torturii, lăcomiei, adulterului, etc. Dumnezeu nu trece cu vederea păcatul din pricina culorii pielii sau zonei geografice. Singura acoperire pentru păcat este sângele lui Isus Hristos.

Următorul tău gând poate fi: „Deci tu susţii că cei care se pocăiesc şi se încred în Isus vor fi mântuiţi, iar cei care nu o pot face din cauză că nu au auzit Evanghelia vor merge în iad?” În Ziua Judecăţii Dumnezeu va face dreptate. Biblia declară: „Dar cum vor chema pe Acela în care n-au crezut? Şi cum vor crede în Acela, despre care n-au auzit? Şi cum vor auzi despre El fără propovăduitor?” (Romani 10:14). Dacă realmente îţi pasă de păgâni, rezolvă-ţi relaţia cu Dumnezeu şi mergi să le duci vestea cea bună a iertării în Hristos. Sau e mai aproape de adevăr faptul că puţin îţi pasă de „aborigenii nevinovaţi” şi ceea ce vrei de fapt este să găseşti scuze pentru a trăi în continuare în păcat?

Cum rămâne cu toată suferinţa din lume? Sigur că aceasta e dovada faptului că Biblia este eronată spunând că Dumnezeu este dragoste. Dumnezeu nu este doar o bucată mare de jeleu binevoitor, zâmbind mereu rasei umane. De fapt, Biblia ne spune că El e plin de mânie; vine ziua când El „Îşi preface mânia într-un jăratic, şi ameninţările în flăcări de foc” (Isaia 66:15). Sunt câteva lucruri în acest pasaj pe care nu le înţeleg, însă va veni ziua când voi cunoaşte toate lucrurile. Între timp, voi avea încrederea în Dumnezeu şi-mi voi folosi priceperea pe care o am. Ceea ce înţeleg este că Scriptura ne spune că „judecăţile [lui Dumnezeu] sunt pe tot Pământul – că El reţine ploaia, trimite fulgerul şi produce cutremure. Nu ştiu cât de multe cutremure din numărul celor de un milion estimate în fiecare an sunt doar lucrări ale naturii sau sunt judecăţi reale ale lui Dumnezeu.

Un băieţel i-a spus la un moment dat mamei sale: „M-am săturat de mâncarea pe care mi-o tot dai – cartofi, morcovi şi spanac. De-acum încolo îmi aleg propria mea dietă: nu vreau nimic altceva decât tablete de ciocolată la micul dejun, prânz şi cină.” Imaginează-ţi cum ar arăta copilul dacă i-am permite să mănânce ceea ce-şi doreşte – s-ar putea îmbolnăvi foarte tare sau chiar ar putea muri din pricina mâncării necorespunzătoare. Faţa i s-ar umple de

bubiţe, arătând că nu are mâncarea necesară, deşi are un gust bun, nu este bună pentru el.

OAMENII ÎŞI DORESC CEEA CE *ARE GUST BUN*,
NU CEEA CE *ESTE BUN*.

Atitudinea omului este asemănătoare cu cea a copilului: „Doamne, de acum încolo, nu mai vreau mâncarea pe care mi-o dai Tu, mi-o voi alege eu." Şi el alege păcatul mai degrabă decât neprihănirea; el doreşte ceea ce are un gust bun nu ceea ce este bun. Ca un rezultat direct al modului de nutriţie păcătos a omenirii, bube dureroase izbucnesc pe toată faţa Pământului: boli, inundaţii, cutremure, foame, suferinţe fără sfârşit şi moarte. Toate aceste lucruri ar trebui să ne atenţioneze că ceva e greşit în nutriţia noastră. În loc de a folosi suferinţele omenirii drept scuză pentru respingerea lui Dumnezeu, priveşte-le ca pe dovezi clare pentru a-L accepta împreună cu explicaţiile date de Cuvântul Său. Sunt dovezi vii ale faptului că ceea ce Dumnezeu spune este adevărat. Dacă alungăm pilotul pentru că dorim să preluăm controlul, atunci n-ar trebui să ne plângem când avionul se îndreaptă spre dezastru.

Capitolul al doisprezecelea

LUCRUL ADEVĂRAT

Poate cel mai mare impediment pentru ca oamenii să vină la Hristos este ipocrizia strigătoare la Cer din sânul creştinismului. Poate că raţionamentul tău este asemănător cu acesta: „Biserica este plină de ipocriţi şi, pe lângă aceasta, nimic nu a cauzat mai multe războaie în istorie decât religia.” Acesta nu e un argument, însă să vedem ce înseamnă de fapt un ipocrit – cuvântul înseamnă „prefăcut”; cu alte cuvinte, ipocritul nu este un creştin, ci doar pretinde că este, se preface a fi creştin. Un astfel de „creştin” nu este de partea noastră, ci este din tabăra voastră.

Modul în care angajaţii de la bancă învaţă să deosebească bancnotele falsificate este studiul unei bancnote adevărate. Atunci când văd falsul, îl deosebesc din pricina faptului că au ochiul antrenat cu bancnota adevărată. Exemplarul adevărat în creştinism este cineva care este credincios, bun, blând, smerit, răbdător şi cumpătat, care vorbeşte în dragoste. Deci, data viitoare când te uiţi la televizor şi vezi un om cu pălăria neagră, cu barba în stilul lui Abraham Lincoln, afumat de alcool, vorbind o engleză arhaică, citând în mod ipocrit din Biblie pentru a împlânta pumnalul în spatele aproapelui „în numele Domnului”, întreabă-te: „Este acesta un creştin autentic? Îşi iubeşte el aproapele ca pe sine însuşi? E bun, blând, generos şi cumpătat? Îşi iubeşte duşmanii? Le răspunde cu bine celor care-l urăsc?” Dacă nu, atunci ai de-a face cu un alt necreştin care pretinde a fi creştin; nimic nou până acum. Necreştinii au fost cauza Primului şi celui de-al Doilea Război Mondial, al războiului din Coreea, din Vietnam şi, ceea ce-i mai rău, tot ei sunt acei care pornesc războaie în numele Domnului. Atunci când a izbucnit criza din Insulele Falkland, britanicii au spus: „Dumnezeu este cu noi.” Argentinienii au procedat la fel. Americanii sunt bine dotaţi cu versetul „Laudă pe Domnul şi dă-mi muniţia.” Naziştii aveau sloganul „*Got mitt uns*” (Dumnezeu este cu noi) gravat pe catarama curelei.

Nu trebuie să mergi la biserică pentru a vedea oameni ipocriţi. De fapt, cel mai bun loc pentru a găsi ipocrizia este oglinda: cine dintre noi poate susţine că suntem întotdeauna lipsiţi de prefăcătorie? Ipocritul este adolescentul care e curat în faţa părinţilor, însă arde de pofte înăuntrul lui. Ipocrit este omul de afaceri care e mieros şi amabil, semnându-se cu „Al dumneavoastră, sincer”, însă taie gâtul clientului pentru un dolar obţinut cu uşurinţă. Ipocritul se comportă ca un soţ virtuos, însă-şi desfată inima pofticioasă în adulterul din telenovele. Ipocrizia este sloganul „In God We Trust” pe bani, atunci când totul e o prefăcătorie. Ipocriţii

cântă „Doamne, binecuvântează America” şi totuşi folosesc Numele Lui sfânt pentru a blestema.

NU E NEVOIE SĂ MERGI LA BISERICĂ PENTRU A VEDEA IPOCRIŢI.

Ipocriţi sunt aceia ai căror părinţi pelerini au pus bazele „unei naţiuni sub autoritatea lui Dumnezeu”, însă oferă omagiu unui idol de piatră, Zeiţa libertăţii, cheltuind milioane ca să o renoveze, spunând: „Ea e o lumină în lume; ea ne-a dat libertatea.” Ipocrizia este prefăcătoria de a fi preocupat de sănătatea fumătorilor, avertizând cu privire la efectele fatale ale tutunului, însă trăgând folos de pe urma vânzărilor drogului mortal de 32 de miliarde de dolari. Sute de mii de americani mor în fiecare an din pricina fumatului. Ipocrizia este o societate care spune că îi pasă de copii, însă omoară milioane în pântece. Ipocritul poate vedea păcatul din Africa de Sud, însă niciodată propriul păcat. Dacă lumea întreagă îi urăşte pe ipocriţi, ce ar trebui să gândească Dumnezeu despre el? Toţi ipocriţii vor merge în iad. Dacă ipocritul te deranjează atât de mult, n-ai vrea să petreci veşnicia în iad alături de el, nu-i aşa?

Dacă întreaga ta viaţă ar fi făcută publică (incluzând gândurile şi faptele secrete), ai fi fără prefăcătorie în faţa lumii? Dacă presa Americii ar avea acces la orice secret al tău, ai putea candida pentru un post politic sau ai fi pe primele titluri ale ziarelor?

Trebuie să fim atenţi atunci când îi judecăm pe alţii. Putem face adesea greşeli tragice atunci când ajungem la o concluzie pripită că cineva este ipocrit. Dacă nu avem adevărul, întregul adevăr şi nimic altceva afară de adevăr, îl putem judeca pe cineva ca fiind vinovat atunci când el e nevinovat. Există doar Unul care deţine întregul adevăr despre fiecare din noi şi judecata Lui este şi va fi „potrivit cu dreptatea”.

Un ateu se poate gândi că îşi creşte credibilitatea atunci când spune că a fost creştin, însă şi-a dat seama că creştinismul este un mit şi a întors spatele credinţei. Mărturisirea lui îl aşează într-o dilemă în care sunt doar două alternative: 1. el „L-a cunoscut pe Dumnezeu” (vezi Ieremia 9:23, 24; Ioan 17:3), deci recunoscuse că Dumnezeu e real; sau 2. el credea că Îl cunoaşte pe Dumnezeu, însă (din perspectiva lui) „a fost înşelat”. Astfel el admite că nu L-a cunoscut pe Domnul şi nu a fost vreodată creştin, doar pretinzând acest lucru.

Cioc, cioc

La un moment dat, o parte a casei noastre era plină de pânze de păianjen. Indiferent de câte ori le ştergeam, în dimineaţa următoare găseam o pânză nouă în acelaşi loc. Problema era că nu puteam găsi păianjenul.

Într-o zi, înarmat cu un băţ mic într-o mână şi cu dezgustul în cealaltă, m-am furişat spre pânză şi am atins-o uşor cu băţul. Aproape că am auzit păianjenul spunând: „Bine, a venit dejunul!” Împreună cu Daniel, fiul meu mai mic, am imitat în mod isteţ o muscă neputincioasă, astfel încât păianjenul nu avea nici o şansă. A sărit din ascunzişul lui şi s-a grăbit să ajungă în mijlocul pânzei sale. Pentru o fracţiune de secundă, a privit ca un soldat surprins de atacul duşmanului. Apoi, înainte de a fi putut să se retragă, l-am lovit nemilos şi cu forţă. În loc de a trata simptomul, am mers direct la cauză.

Verifică ştirile de la televizor sau din ziarul pe care-l citeşti zilnic şi vei vedea că pânzele încurcate ale înşelăciunii, urii, divorţului, violenţei domestice, omorului, lăcomiei, violului, atacurilor, incestului, răpirii, poftei, adulterului, terorismului, invidiei, etc., sunt ţesute pe întreaga suprafaţă a Pământului. Unde o fi păianjenul? El doarme în linişte, nevăzut ochiului omului. Cum am putea să-l aducem la lumină? Răspunsul este băţul Legii lui Dumnezeu; este singurul mijloc de a-l descoperi. Dacă deschidem Legea Morală, aceasta va provoca apariţia feţei lui slute.

Mai târziu, dacă doreşti, îl vom ademeni în câmp deschis şi, cu ajutorul Domnului, îl vom stropi cu Evanghelia sângelui lui Isus Hristos.

Capitolul al treisprezecelea

SENTINŢA CU MOARTEA
DIN GREŞEALĂ

Biblia declară că dacă un profet nu a rostit o profeţie precisă în proporţie de 100%, trebuia omorât. Dacă Biblia este Cartea Creatorului, profeţiile scrise în ea trebuie să fie prezentate perfect. Ţine minte descrierea desăvârşită dată Bibliei în aceste zile în care trăim („zilele de pe urmă”) în timp ce privim „semnele timpului”. Aceste semne sunt pentru a ne avertiza de venirea zilei în care Dumnezeu cel Atotputernic Se va descoperi omenirii, atunci când Împărăţia Sa va veni pe Pământ şi voia Sa va fi împlinită pe Pământ „precum în Ceruri”.

- Învăţătorii mincinoşi ai Bibliei vor fi lacomi de bani, vorbitori iscusiţi, având mulţi ucenici şi vor defăima credinţa creştină (II Petru 2:1-3).
- Cutremurele de pământ vor fi răspândite (Matei 24:7). Ştiinţa estimează că sunt aproximativ un milion de cutremure de pământ în fiecare an; până la douăzeci de cutremure pot apărea în orice moment.
- Vor izbucni multe războaie (Matei 24:6). Au fost peste o sută de războaie din 1945 cu peste 16 milioane de morţi.
- Vor fi răspândite boli mortale (Matei 24:6). Conform American Cancer Society „aproape 552.000 de americani aşteaptă să moară de cancer în fiecare an, mai mult de 1.500 de oameni pe zi. Cancerul este a doua cauză a morţii în Statele Unite, fiind precedată doar de bolile de inimă. În Statele Unite unul din patru cazuri de moarte este din pricina cancerului. Aproape 5 milioane de vieţi au fost pierdute din cauza cancerului din 1990.” Aproximativ 16,3 milioane de oameni au murit din cauza SIDA din momentul apariţiei epidemiei; 12,7 milioane erau adulţi (incluzând 6,2 milioane femei) şi 3,6 milioane erau copii sub 15 ani.
- Oamenii vor da uitării cele Zece Porunci ca fiind codul moral, comiţând adulter, furând, minţind şi omorând (Matei 24:12). Recent au avut loc 2.300 de omoruri în decursul unui an în Los Angeles.
- Se va înfiinţa un sistem religios rece care va nega puterea lui Dumnezeu (II Timotei 3:5).
- Biblia ne avertizează că în aceste timpuri numărul adepţilor ocultismului va creşte (I

Timotei 4:1). O privire prin ziare sau la televizor demonstrează cât de mult prevalează aceste practici în societate. Doar în Statele Unite sunt 10.000 de astrologi implicaţi tot timpul în exercitarea practicilor lor şi 175.000 de astrologi care se ocupă de acestea „cu jumătate de normă".

- Oamenii vor înlocui adevărul creştin cu născociri ale minţii lor (II Timotei 4:4). Acest lucru e atât de evident la Crăciun atunci când naşterea Mântuitorului este pierdută în spatele mitului lui Moş Crăciun sau în religiile New Age.
- Faptul că Dumnezeu a inundat odată pământul (pe timpul lui Noe) va fi negat (II Petru 3:5).
- Va fi o creştere a numărului de înfometaţi (Matei 24:7).
- Instituţia căsătoriei va fi dată uitării (I Timotei 4:3).
- Va creşte interesul pentru vegetarianism (I Timotei 4:3).
- Vor fi ipocriţi în biserică (Matei 23:25-30).
- Va fi o creştere a sectelor religioase (Matei 24:11).
- Vor fi multe ameninţări între naţiuni (Matei 24:7).
- Omenirea va deveni materialistă (II Timotei 3:5).
- Evanghelia creştină va fi predicată ca avertisment pentru toate naţiunile (Matei 24:14).
- Creştinii vor fi urâţi (Luca 21:17).
- Mulţi dintre acei care-şi spun creştini vor cădea de la credinţă (Matei 24:10).
- Va fi o creştere a epidemiilor. În Statele Unite 39.000 de tone de pesticide sunt pulverizate pe recoltă în fiecare an pentru a preveni răspândirea problemelor (*U. S. News and World Report*, 16 noiembrie 1987).
- Tinerii vor deveni rebeli (II Timotei 3:2).
- Oamenii îşi vor bate joc de semnele sfârşitului spunând: „Aceste semne au fost mereu prezente." Şi acest lucru se va întâmpla din pricina neînţelegerii faptului că Dumnezeu nu e supus dimensiunii temporale (II Petru 3:4).
- Semnul culminant al acestor semne va fi redobândirea Ierusalimului de către israeliţi (Luca 21:29,30). În 1948, după 1900 de ani în care n-au avut patrie, evreii au pus piciorul în Ierusalim, împlinind cuvintele lui Isus Hristos spuse cu 2000 înainte.

Dumnezeu i-a avertizat pe evrei că dacă vor părăsi Legea, îi va împrăştia pe tot Pământul, îngăduind ca ei să fie daţi de ruşine. Apoi El îi va conduce înapoi în Israel (Ezechiel 36:24). În Isaia 66:8 (700 î. Hr.), Isaia a prorocit: „Se poate naşte oare o ţară într-o zi? Se naşte un neam aşa dintr-o dată? Abia au apucat-o muncile, şi fiica Sionului şi-a şi născut fiii!" În 1922 Liga Naţiunilor a emis un mandat pentru Marea Britanie (autoritate politică) în ce priveşte Palestina. În data de 14 mai 1948 Marea Britanie şi-a retras mandatul şi naţiunea lui Israel „s-a născut într-o zi".

- Sunt peste 25 de profeţii în Biblie privitoare la Palestina, care s-au împlinit literalmente. Probabilitatea ca aceste lucruri să se fi întâmplat accidental este de 1 la 33.000.000. Naţiunea lui Israel este lumina nopţii în ceasul profeţiilor biblice. Ocuparea Ierusalimului de către această naţiune ne arată cât de aproape suntem de „miezul nopţii". Scriptura ne informează că Ierusalimul va deveni „o piatră grea pentru toate popoarele" (Zaharia 12:3).
- În Geneza, cartea începuturilor, Dumnezeu a spus că Ismael (urmaşul neamului arab – vezi *Times*, 4 aprilie 1988) va fi „un om sălbatic; mâna lui va fi împotriva tuturor oamenilor, şi mâna tuturor oamenilor va fi împotriva lui; şi va locui în faţa tuturor fraţilor lui" (Genesa 16: 12). Cu patru mii de ani mai târziu, cine ar putea nega o prorocie împlinită cu privire la neamul arab? Arabii şi evreii sunt „fraţi", având aceeaşi strămoşi. Tot conflictul din Orientul Mijlociu este cauzat din pricina convieţuirii popoarelor.

Rusia şi Israelul

Câteva cărţi din Biblie vorbesc despre evenimente care vor avea loc în viitor. Ezechiel 38 (scris aproximativ în 600 î. Hr.) prooroceşte că în aceste timpuri („zilele de pe urmă", versetul 16) Rusia (la care se face referire ca „Gog", *Smith's Bible Dictionary*) se va alia cu Iranul, Libia (în evreieşte numit „Put") şi Etiopia comunistă (evreieşte numită „Cuş") şi va ataca Israelul (versetele 5-8). Aceasta se va întâmpla după ce iniţiativa de pace a Israelului va avea succes (versetul 11). Biblia ne dă şi motivul Rusiei şi direcţia atacului (versetele 10-15), după cum şi locul bătăliei (Armaghedon – Apocalipsa 16:16). Aceasta este în general

interpretată ca fiind „muntele Meghido”, care se află în partea de nord a câmpiilor lui Izreel. Rusia a avut un punct de sprijin în Orientul Mijlociu timp de mulţi ani: „Republicile Sovietice sunt protejate de cadrul teritoriilor din Orientul Mijlociu: Afganistan, Yemenul de Sud, Etiopia şi Libia” („Countdown in the Middle East”, *Reader's Digest*, mai 1982).

ISRAELUL ESTE LUMINA NOPŢII PE CEASUL PROOROCIILOR BIBLICE

Din descrierile biblice s-ar părea că vor fi folosite arme nucleare în această bătălie. Biblia vorbeşte de grupuri de căutare a oaselor celor omorâţi în acel război. Atunci când un os este găsit, el nu va fi atins; un „semn” va fi pus lângă el şi va fi îngropat de echipe speciale (Ezechiel 39:14,15) – pare a fi mai mult decât o referire la contaminarea radioactivă. Cartea Ioel (800 î. Hr.) de asemenea vorbeşte despre acest război, părând să confirme aspectul armelor nucleare fiind văzuţi „stâlpi de fum” în timpul luptei (Ioel 2:30). De asemenea se pare că va fi o luptă cu tancuri ce aruncă foc; neexistând cuvântul „tanc”, proorocul descrie viziunea acestor maşini de război cu următoarele cuvinte: „Arde focul înaintea lui, şi pâlpâie flacăra după el... Parcă sunt nişte cai, şi aleargă ca nişte călăreţi... Vin uruind ca nişte care pe munţi, şi pârâie ca o flacără de foc, când mistuie miriştea; par o puternică oştire, gata de luptă... Aleargă ca nişte războinici, se suie pe ziduri... Se răspândesc în cetate... Înaintea lor se cutremură pământul, se zguduie cerurile, soarele şi luna se întunecă, şi stelele îşi pierd lumina” (Ioel 2:3-10). În 1988, Rusia avea 41.000 de tancuri.

Israel nu va avea parte de pace până nu se va supune lui Dumnezeu. Dacă se va supune principiilor lui Dumnezeu şi va împlini poruncile Lui, El îi va da ţării ploaie la vreme, mâncare din abundenţă, eliberare de frică, biruinţă asupra duşmanilor şi pace pe pământuri (Levitic 26:1-13). Din nefericire, din ceea ce vedem în Scriptură, Israel Îl va căuta pe Dumnezeu doar ca pe un ultim mijloc, atunci când va vedea că nu reuşeşte să ţină piept invaziei Rusiei (Ioel 2:12-20). Deuteronom 4:30 ne avertizează că necazurile îl vor face pe Israel să se întoarcă la Dumnezeu în vremurile de pe urmă. Atunci când Israel se va întoarce la Dumnezeu cu o pocăinţă autentică, El se va îndura de poporul Lui şi-i va salva de „armata nordică” (Ioel 2:20).

Un alt semn al zilelor de pe urmă va fi o înţelegere clară a judecăţilor şi voii lui Dumnezeu. Nici o altă generaţie nu a văzut ceea ce urmărim noi în Orientul Mijlociu. Nici o generaţie nu a beneficiat de cunoştinţele ştiinţifice pentru a ajuta la înţelegerea Scripturii „ciudate” care nu avea sens până când descoperirile ştiinţifice i-a dovedit autenticitatea. Nici o altă generaţie nu a avut acces la Biblie aşa cum avem noi; putem înţelege timpurile în care trăim: „Mânia Domnului nu se va potoli, până nu va împlini şi va înfăptui planurile inimii Lui. Veţi înţelege în totul lucrul acesta în cursul vremilor” (Ieremia 23:20). Ţine-ţi un ochi aţintit asupra Orientului Mijlociu şi celălalt spre Ceruri.

Capitolul al paisprezecelea

DE LA BIZAR LA NEBUNIE

Un reporter de ştiri de la televiziune a declarat: „În zilele noastre căutăm să cumpărăm şi să vindem cea mai nepreţuită marfă a lumii: informaţia.” Şi avea dreptate: informaţia este cea mai scumpă marfă din lume. Dacă deţii informaţii despre zăcămintele de petrol, de aur sau de diamante, ai putea fi miliardar peste noapte. Informaţia îţi poate salva viaţa. Dacă eşti într-o clădire în flăcări şi cunoşti locaţia scării de incendiu, poţi ieşi din clădire. Dacă nu deţii acea informaţie, probabil că vei muri. Nu doar faptul că deţii informaţia contează, ci contează ceea ce faci cu acea informaţie. Informaţia trebuie să-ţi conducă acţiunile.

Un om din Statele Unite a dorit să vopsească acoperişul abrupt al casei sale. Pentru că scara lui era prea scurtă pentru a ajunge la vârf, a aruncat o funie grea peste vârf, a mers în faţa ei şi a legat funia de spatele maşinii sale. A mers apoi în spatele casei sale, a urcat spre acoperişul său cu funia legată bine în jurul mijlocului şi a început să vopsească.

Soţia lui, neştiind ce făcea el, a venit în faţa casei cu cheile de la maşină în mână, a urcat în maşină şi a plecat. El a fost smuls de pe acoperiş şi a fost grav rănit.

Poate că nu ţi se pare nimic greşit în a crede teoria evoluţionistă, chiar dacă nu e prea plină de substanţă, însă ţine minte că informaţia îţi ghidează acţiunile. Dacă crezi că o băutură conţine otravă, n-o vei bea. Dacă crezi că e sigură, o vei bea. Dacă crezi că teoria evoluţionistă este adevărată şi pornind de la premisa că Biblia este falsă, nu te vei pocăi. Asemeni omului care s-a asigurat legând sfoara de maşină, vei afla că beneficiezi de atâta siguranţă de câtă îţi poate oferi obiectul cu care te-ai asigurat. Dacă credinţa ta se bazează pe evoluţie şi nu pe promisiunile lui Dumnezeu, vei descoperi că obiectul de care te-ai legat îţi va aduce căderea eternă. Vei pieri din cauză că ai refuzat informaţia care ţi-ar fi salvat cea mai de preţ avere – sufletul.

Gogoaşa confortabilă

Am urmărit un documentar care pur şi simplu m-a lipit de televizor. Programul era despre un bărbat care cânta din castaniete tomatelor roşii. Subiectul s-a modificat din bizar în

nebun când domnul a pus căştile pe roşii şi le-a cântat muzică clasică stereo. Omul ăsta era nebun.

Eram pe punctul de a închide televizorul cu dezgust când am auzit ceva ce mi-a schimbat gândirea radical. Numele bărbatului era în Cartea Recordurilor, *Guinness,* pentru că avea cea mai mare roşie: 2,250 kg! Am învăţat o lecţie valoroasă în acea zi – nu respinge ceva până nu ştii rezultatele.

Data viitoare când vezi o omidă pe o frunză, studiaz-o câteva clipe şi vei observa că se răsuceşte şi se întoarce până se înfăşoară cu o pânză, închizându-se într-o gogoaşă. Are loc un miracol al naturii, căci după un timp, din acea gogoaşă va apărea un fluture minunat.

Petru cei care nu înţeleg, creştinii nu fac altceva decât să se înfăşoare cu reguli şi reglementări, ascunzându-se de lumea reală în gogoaşa creştinismului. Însă aşteaptă, nu respinge lucrurile până nu vei vedea rezultatele. Atunci când priveşti Biserica, astăzi te uiţi la o omidă. Recunosc că părem a fi reduşi în alte domenii, însă Acelaşi Creator care a făcut procesul metamorfozei este tot timpul la lucru în inimile celor care-L iubesc şi vine ziua în care vor apărea fluturii.

Uşoara alinare

Ar putea părea de neînchipuit, însă imaginează-ţi că Biblia, Isus Hristos şi Dumnezeu cel Atotputernic, Creatorul universului au dreptate şi tu eşti nedrept. Doar imaginează-ţi acest lucru. Tu, să nu ai dreptate? Priveşte lucrurile din perspectiva aceasta. Dacă ai dreptate şi nu există nici un Creator, nici viaţă după moarte, nici rai, nici iad nu vei avea vreodată şansa să spui: „Vezi, ţi-am spus eu!” Dacă ai dreptate, atunci creaţia a fost un accident, Biblia nu e altceva decât o serie de baliverne, Isus Hristos a fost un mincinos, creştinii au fost înşelaţi şi eu mi-am pierdut ore în şir vărsându-mi sufletul în această carte pentru nimica toată.

RĂMÂNE ÎNTRE NOI DOI: N-A EXISTAT NICI O SITUAŢIE ÎN CARE N-AI AVUT DREPTATE?

Dar dacă ceea ce spun eu este adevărat, la moartea sa ateul va avea parte de şocul vieţii sale. Se va trezi din morţi şi va descoperi că realmente „a trecut dincolo”. Mai întreb o dată: e posibil ca tu să nu ai dreptate? Haide, fii mai flexibil. Rămâne doar între noi doi: a fost vreo situaţie în care n-ai avut dreptate? Nu greşeşti niciodată, fiind fără cusur ca un zeu? Eşti diferit de toţi ceilalţi? Natura umană este supusă greşelii; persoana care a inventat radiera pentru creion ştia acest lucru.

Pentru a puncta corect – spre uşoara alinare – eu îndrăznesc să afirm evidenţa greşelii umane, şi nu o fac cu condescendenţă, pentru că ştiu că nimeni din noi nu este inflamabil (pardon, infailibil). Toţi greşim.

Acestea sunt declaraţii spicuite din cererile pentru ajutor primite de un Departament de Asistenţă Socială al unui oraş:

- Ataşez certificatul de căsătorie şi cei şase copii. Am şapte, însă unul a murit, cel care a fost botezat pe o jumătate de hârtie.
- Vă scriu pentru a vă spune că copilul meu s-a născut la doi ani. Când îmi voi primi banii?
- Aţi schimbat băieţelul meu cu o fetiţă. Această diferenţă va conta în vreun fel?
- Nu pot primi ajutorul bănesc pentru boală. Am şase copii. Îmi puteţi spune de ce?
- Mă bucur să declar că soţul meu care lipseşte e mort.
- Acesta este al optulea copil al meu. Ce aveţi de gând să faceţi cu privire la acest fapt?
- Vă rog să aflaţi dacă într-adevăr soţul meu este mort. Bărbatul cu care trăiesc acum nu poate mânca sau face orice altceva până nu află.
- Sunt foarte necăjită pentru că am aflat că l-aţi denumit analfabet pe fiul meu. Aceasta este o minciună grosolană, pentru că eram căsătorită de o săptămână când el s-a născut.
- Ca răspuns al scrisorii dumneavoastră, am născut un băiat care cântăreşte 3,6 kg. Sper că sunteţi satisfăcuţi.
- Ataşez certificatele de căsătorie şi cei trei copii, unul dintre ei e o greşeală din câte puteţi vedea.
- Dacă nu primesc cât mai iute banii soţului meu, voi fi nevoită să trăiesc o viaţă

nemuritoare.

- În conformitate cu instrucţiunile dumneavoastră am născut gemeni într-un plic sigilat.

Capitolul al cincisprezecelea

PE URMELE PĂIANJENULUI

S-a spus că cel mai rău lucru pe care-l poţi spune unei persoane este: „Nu ai dreptate." Este o acuzaţie tristă pentru omenire, întrucât această declaraţie pare a fi adevărată. Chiar dacă cineva nu are evident dreptate şi i-o spui fără discreţie, mai mult ca sigur că te vei înstrăina de el. A nu avea dreptate este o explozie pentru eul orgolios al omului.

Ai fi putut lua această carte pe deplin convins că nu există dovezi ale existenţei lui Dumnezeu, însă în timp ce citeşti aceste pagini, începi să vezi un alt punct de vedere. Poate că te-ai convins că Dumnezeu este o realitate şi că Biblia este cu adevărat Cuvântul lui Dumnezeu. Speranţa mea este ca această descoperire a venit la tine într-un duh de blândeţe din partea mea în aşa fel încât să nu te simţi îndepărtat de mine deoarece vreau să-ţi vorbesc din inimă.

Imaginează-ţi că suntem aşezaţi unul lângă celălalt într-un avion şi eu deţin o informaţie credibilă că suntem aproape de a ne prăbuşi. De fapt, tot avionul se zguduie şi se clatină într-atât încât pare că va cădea în bucăţi în orice moment. Totuşi, nu sunt prea îngrozit, pentru că am găsit sub scaunul meu o paraşută şi am luat-o pe mine. Ceea ce mă nelinişteşte este că tu nu conştientizezi nevoia de a-ţi lua paraşuta. Deşi ştii că trebuie să sari, ai trei argumente pentru care ar trebui să renunţi la paraşută. În primul rând, eşti ferm convins că avionul nu are un producător. În al doilea rând, ai observat că unii pasageri spun că poartă o paraşută atunci când e evident că nu o poartă. În al treilea rând, te gândeşti că ai putea să înfrunţi cumva legea gravitaţiei.

Mă simt un pic jenat că trebuie să te atenţionez că dacă avionul a fost făcut, atunci trebuie să fi existat un creator. După un timp accepţi contraargumentele pentru primul argument şi apoi pentru al doilea – că dacă ceilalţi pasageri vor să pretindă că poartă o paraşută, atunci îşi vor da seama de greşeală în timpul saltului. Sugestia mea este să o iei întâi pe a ta, apoi să vezi dacă îi poţi convinge pe ceilalţi să facă acelaşi lucru.

Cea de-a treia obiecţiune poate fi tratată cu o logică simplă. Îmi dau seama că cel mai eficient mod de a te convinge de nevoia ta este să te scot afară din avion ţinându-te de glezne şi nu o fac literal. Vorbesc despre ceea ce întâmplă unui corp omenesc la impactul cu solul cu viteza de 200 km pe oră. În sfârşit îţi dai seama că ai nevoie de paraşută. Mă simt împăcat

după ce ţi-ai pus paraşuta pe motiv de autoconservare.

Principalele obiecţii

Să facem un salt acum de la această alegorie la viaţa reală. Vom spune că primele două obiecţii pentru care nu-L acceptai pe Mântuitor erau întrebări cu privire la existenţa lui Dumnezeu şi cu privire la ipocrizia din Biserică. Totuşi, te-ai lăsat convins de realitatea lui Dumnezeu şi accepţi că El va judeca pe cei ipocriţi. Atunci când vor muri, îşi vor vedea greşelile.

Problema ta este că şi acum te gândeşti că nu ai nevoie de Mântuitor. Nu crezi că ai nevoie de cineva care să-ţi ia apărarea ca avocat înaintea Judecătorului universului. Crezi că ai putea cumva sfida Legea Morală a lui Dumnezeu.

Te rog să ai încredere în mine pentru un moment în timp ce încerc să te agăţ dincolo de uşa avionului de glezne. Va fi o experienţă îngrozitoare, însă necesară. Ar trebui să aibă efectul de a te ajuta să vezi gravitatea lucrurilor pe care încerc să ţi le spun.

Scopul meu nu constă în a te convinge de existenţa Legii Morale; tu ştii deja de existenţa sa. Biblia susţine că „lucrarea Legii” este scrisă în inima ta şi că propria conştiinţă îţi este martor (Romani 2:15). Dumnezeu a dat lumină fiecărui om: ai ştiut mereu că nu e bine să omori, să furi, să minţi, să comiţi adulter, etc. Ai ştiut în inima ta până şi faptul că Dumnezeu există. Michael Pearl a spus pe bună dreptate: „Atunci când un om îşi spune ateu, nu Îl atacă pe Dumnezeu, ci propria conştiinţă.” Conştiinţa ta a fost mereu un judecător în sala de judecată a minţii tale. Ţi-a dat cunoaşterea a ceea ce este bun şi rău. Scopul meu constă mai degrabă în a te convinge de *consecinţele* încălcării Legii. Tot ceea ce îţi cer este să mă laşi să te ţin bine de gleznele sincerităţii tale.

BIBLIA NE SPUNE CĂ „LUCRAREA LEGII” ESTE SCRISĂ ÎN INIMA TA.

Pentru a face acest lucru vom trece rapid prin cele Zece Porunci pentru a vedea dacă ai încălcat vreuna din ele. În timp ce facem acest lucru, ţine minte următoarele trei lucruri:

- Dumnezeu vede păcatele tinereţii tale ca şi cum ar fi fost ieri. După cum timpul nu iartă călcarea de lege civilă (spre exemplu un criminal este tot criminal şi după zece ani de la crimă), nici timpul nu iartă păcatul.
- Dumnezeu îţi cunoaşte gândurile vieţii. El a făcut mintea omului, astfel încât poate vedea ceea ce a făptuit; nimic nu este ascuns ochiului Său omniscient.
- El este perfect, corect, bun, sfânt şi drept în totalitate. Prin însăşi natura Sa, El trebuie să pedepsească încălcările de Lege. Dacă vede o crimă săvârşită, trebuie în cele din urmă să aducă dreptate. Acesta este un aspect în ce-L priveşte pe care trebuie să-l clarificăm şi să-l înţelegem, chiar dacă există neînţelegeri cu privire la forma pedepsei.

Legea

Este important să conştientizăm că a fi creştin nu-ţi determină existenţa eternă, ci doar defineşte locaţia – cu toţii vom exista pentru veşnicie. Un mare predicator a spus: „Moartea nu este sfârşitul existenţei; e intrarea într-o stare veşnică, de neschimbat.” Dacă mori în păcatele tale, Dumnezeu te va judeca în conformitate, căci, conform Scripturii, nu există permisiunea de a beneficia de o a doua şansă, de „Purgatoriu”.

Biblia ne descoperă faptul că fiecare dintre noi am falimentat în a-L pune pe Dumnezeu pe primul loc în vieţile noastre. Am eşuat în a-L iubi din toată inima, din tot sufletul şi cu toată puterea noastră. Ni se spune răspicat: „Nu este nici unul care să aibă pricepere. Nu este nici unul care să caute cu tot dinadinsul pe Dumnezeu” (Romani 3:11). Prima Poruncă este a-L pune pe Dumnezeu pe primul loc al afecţiunilor tale. Nu este o opţiune, ci o poruncă.

Imaginează-ţi că ai cumpăra o jucărie copilului tău şi el ar iubi mai mult jucăria decât pe tine. Şi oare nu aceasta este ceea ce am făcut cu Dumnezeu? Nu Şi-a revărsat El darul asupra fiinţei tale, dăruindu-ţi libertate, mâncare, familie, ochi, urechi şi o minte cu care să gândeşti? Totuşi, ţi-ai folosit mintea pentru a nega existenţa Celui ce ţi-a dat-o.

Nu-i aşa că te-ai făcut vinovat de nerecunoştinţă? Dacă cineva ţi-ar da o maşină în dar, i-ai mulţumi persoanei respective? I-ai mulţumit vreodată lui Dumnezeu pentru darul vieţii?

Dacă ai făcut-o, însă nu te-ai supus poruncii Sale de a te pocăi de păcatele tale, atunci „mulţumirile" tale nu sunt decât cuvinte deşarte.

Dacă iubeşti orice altceva mai mult decât pe Dumnezeu – partenerul de viaţă, cariera, maşina, sportul sau chiar viaţa ta – iubeşti mai mult darul decât Dătătorul lui. Ce lucru ai care să nu-ţi fi fost dăruit? Tot ce ai vine din bunătatea lui Dumnezeu. Isus a spus că ar trebui să-L iubim pe Dumnezeu în aşa măsură încât toate celelalte afecţiuni – pentru mamă, pentru tată, pentru soră, frate şi chiar pentru propria-ţi viaţă – ar trebui să pară ca „ură" în comparaţie cu dragostea pe care o purtăm pentru Dumnezeu, Care ni i-a dăruit pe cei dragi nouă şi însăşi viaţa. S-a spus pe bună dreptate că dacă cea mai mare poruncă este să-L iubim pe Dumnezeu cu toată inima, din tot sufletul şi cu toată puterea noastră, atunci cel mai mare păcat este eşecul împlinirii acestei porunci.

Biblia ne mai spune că Prima Poruncă implică şi dragostea pentru aproapele. Cunoşti povestea „bunului samaritean"? Cel care a îngrijit un străin bătut, vindecându-i rănile şi ducându-l la un han, suportând toate cheltuielile. Aceasta e o ilustraţie a modului în care Dumnezeu ne porunceşte să ne comportăm cu aproapele nostru. Ar trebui să-l iubim ca pe noi înşine – fie că sunt prieteni sau duşmani. De fapt, Isus nu l-a numit pe acel samaritean „bun"; căci el împlinise cerinţele fundamentale ale Legii. Iubeşti oamenii ca pe tine însuţi? Fii propriul tău judecător. Ai împlinit Legea? Acesta va fi standardul judecăţii lui Dumnezeu în Ziua Mâniei. Vei fi găsit vinovat sau nevinovat în Ziua Judecăţii? Nu te judec, te rog doar să o faci singur. Sentinţa pentru încălcarea Primei Porunci este moartea.

Cea de-a Doua Poruncă este: „Să nu-ţi faci chip cioplit." (Nu vei găsi această poruncă în învăţăturile tradiţionale ale Bisericii Catolice. A fost omisă din pricina idolatriei din cadrul Bisericii – închinarea în faţa statuilor. Au şters-o şi au împărţit cele Zece Porunci într-o altă ordine pentru ca numărul să fie acelaşi.) Această poruncă înseamnă că nu e voie să-ţi faci dumnezeu după chipul şi asemănarea ta fie cu mâinile, fie cu mintea noastră. Şi eu m-am făcut vinovat de această călcare de Lege, căci mi-am făcut un dumnezeu care să mi se potrivească, pe care nu-l deranja pofta trupească sau câteva minciuni pe ici pe colo. Dumnezeul meu *nu avea nici un fel* de legi morale; dumnezeul meu nu exista cu-adevărat – era o plăsmuire a imaginaţiei mele, născocit pentru a se potrivi păcatelor mele. Aproape toţi oamenii nemântuiţi înţeleg caracterul lui Dumnezeu într-un mod idolatru.

Aş vrea să vă ilustrez cele spuse mai sus. Deşi Biblia spune că omenirea Îl urăşte pe Dumnezeu fără temei, cei mai mulţi neagă acest fapt. S-ar putea să nu-ţi urăşti dumnezeul, însă priveşte în revelaţia biblică a Creatorului. Dumnezeu a ucis un om pentru că nu-i plăcea activitatea lui sexuală. El i-a poruncit lui Iosua să omoare pe orice bărbat, femeie şi copil cananit fără milă. El a înecat toată populaţia cu excepţia lui Noe şi a familiei lui. El a omorât un om doar pentru că a atins chivotul legământului. În Noul Testament, a omorât un bărbat şi pe soţia lui din pricina unei minciuni. Nu te poţi cuibări în braţele acelui Dumnezeu, declară omenirea.

DUMNEZEUL MEU ERA RODUL IMAGINAŢIEI MELE,
PLĂSMUIT PENTRU A SE CONFORMA PĂCATELOR MELE.

Înainte de a întreba de ce Dumnezeu a omorât un cuplu pentru că au spus o minciună, întreabă: „De ce Dumnezeu nu m-a omorât pe mine atunci când am minţit prima dată?” Dumnezeu i-a tratat conform păcatelor lor. Atunci când am făcut răul pentru prima dată şi n-am fost loviţi de fulger, am tras concluzia că Dumnezeu nu vede sau nu-i pasă de ceea ce am făcut. Prin aceasta, ne-am adâncit şi mai mult în păcatele noastre.

Dacă am avea o revelaţie reală a lui Dumnezeu, am cădea la pământ îngroziţi. Priveşte obiectiv câteva din legile naturale ale lui Dumnezeu. Dacă încalci legile electrice sau gravitaţionale, consecinţele sunt de temut, însă ele sunt palide umbre ale Legii Morale a lui Dumnezeu. Cuvintele mele lipsite de putere nu pot exprima cum este Dumnezeu, însă Legea Sa ne dă posibilitatea de a pătrunde în caracterul Lui sfânt. Legea ne descoperă sfinţenia de neimaginat, dreptatea supremă şi adevărul absolut. Dumnezeu are o pasiune intensă pentru dreptate.

Cum era viziunea ta despre Dumnezeu? Tremuri doar la gândul puterii şi sfinţeniei Sale? L-ai văzut în lumina Sfintelor Scripturi sau ţi-ai făcut un dumnezeu care să se potrivească felului de a trăi? Dacă ce-a de-a doua, atunci eşti vinovat de „idolatrie”. Sentinţa Legii pentru idolatrie este moartea şi conform Scripturilor nici un idolatru nu va intra în împărăţia cerurilor.

Cea de-a Treia Poruncă este : „Să nu iei în deşert Numele Domnului, Dumnezeului

tău.”

Mă întreb dacă te-ai gândit vreodată la originile înjurăturilor. E ciudat, pentru că cuvintele folosite la înjurături pot fi chiar o parte inofensivă a limbii engleze. Să luăm spre exemplu „drac” şi „iad”; cuvintele au sens admisibil. Totuşi, modul în care sunt folosite determină dacă se încadrează în categoria cuvintelor de înjurături.

Să privim acum câteva cuvinte obişnuite în jargon şi să vedem cum au ajuns să fie folosite ca înjurături în top. În primul rând, să luăm un cuvânt bine cunoscut (folosit adesea în Scriptură), cum e „bastard”. În ultimii ani, mulţi au privit căsătoria şi au ajuns la concluzia că este cam constrângătoare, astfel încât au decis să lase uşa deschisă oricui vrea să locuiască cu el/ea fără jurămintele căsătoriei. În consecinţă, mulţi dintre copiii zilelor noastre sunt de fapt „bastarzi” – sunt născuţi în afara căsătoriei. Totuşi, în ciuda faptului că ilegitimitatea nu mai este condamnată cum a fost cândva, cuvântul în sine încă mai poartă conotaţii puternice. A-l numi pe cineva cu acel cuvânt înseamnă a-l lovi din plin şi a-l face să se simtă în topul cuvintelor jignitoare.

Acest lucru ne aduce la categoria a doua a „înjurăturilor contextuale”. Să-l luăm drept exemplu pe Joe Average. Joe a avut un somn foarte neliniştit în noaptea trecută: s-a sucit şi s-a învârtit în pat până la primele ore ale dimineţii, adormind în sfârşit pe la ora cinci. După ce a fost trezit de deşteptător la ora şase, s-a simţit mai rău decât înainte de a merge la culcare. Şi-a ars pâinea, cafeaua s-a vărsat clocotind în cuptorul cu microunde şi în timp ce a ajuns în maşină se simţea şi el aproape de punctul de fierbere. Nici o problemă, cel puţin nu întârziase la servici. Îşi setase ceasul mai devreme, deoarece întârziase cu zece minute în ziua precedentă la servici. Şeful lui l-a mustrat atât de tare, încât a vrut să fie mai devreme azi; supărarea şefului a fost motivul pentru o asemenea noapte fără somn.

Joe s-a aşezat în maşină, s-a oprit pentru un moment, respirând adânc pentru a-şi elibera frustrările. În timp ce răsucise cheile în contact, a rămas într-o stare de şoc total. Bateria a scos un ultim sunet patetic de moarte. Ochii lui Joe s-au aprins de mânie; a apucat direcţia puternic şi a rostit printre dinţii încleştaţi înjurătura internaţională bine cunoscută ce începe cu „s”. Vroia să exprime dezgustul total şi cuvântul părea a se potrivi situaţiei din câte-şi dădea seama.

Motivul pentru care folosim astfel de cuvinte pentru a înjura o persoană sau o situaţie

este evident. Totuşi, scopul cu care îl folosim, în cercuri respectabile, adesea numit „cuvântul f” este mai mult decât obscur. (Sper că asemenea discuţii nu te ofensează. Încerc să fiu discret, pentru că vreau să ajung la un punct important.) Cei mai mulţi sunt conştienţi că acel cuvânt e jargon folosit pentru a descrie intimitatea fizică dintre soţi. Folosirea cuvântului ca pe o insultă sau înjurătură poate veni din faptul că, cu mulţi ani în urmă, o persoană prinsă în curvie a fost pedepsită fiind trimisă la origini, iar călcarea lor de lege a fost numită „For Unlawful Carnal Knowledge”[17]. Cuvintele au evoluat de-a lungul timpului însemnând mai mult decât s-a intenţionat la început. Pentru a exprima dorinţa unui om de a fi în acea stare a devenit o insultă grosolană. De fapt, termenul este încă atât de jignitor încât poţi fi arestat dacă îl foloseşti în public.

În ciuda faptului că Joe Average a venit cu douăzeci de minute mai târziu la servici, şi-a păstrat locul de muncă, însă privirea pe care a avut-o şeful lui a fost mai rea decât mustrarea verbală de care avusese parte cu o zi înainte. Joe ştia că atârna de un fir de aţă.

Nici măcar un geamăt

Insomnia părea a se ţine scai de Joe: încă o noapte i s-a părut o veşnicie zvârcolindu-se în pat înainte de a dormi câteva ore. Însă în această zi, era hotărât să ajungă la servici la timp, trebuia să se ţină de slujba lui. Pentru a se asigura a pus un acumulator nou în maşină şi şi-a setat ceasul deşteptător chiar mai devreme – vroia ca totul să meargă ca pe roate astăzi. a supravegheat şi grătarul pentru prăjit pâinea pentru a se asigura că nu i se arde pâinea. Reuşind să-şi ia dejunul fără întâmplări nefericite nu-i modifica totuşi dispoziţia în nici un fel. Lipsa somnului l-a făcut să se simtă ca o vază de cristal aşteptând să fie sfărâmată.

Aşezându-se în maşină, a închis iarăşi ochii şi a respirat adânc. Era pe punctul de a porni maşina spre jungla de şosea aglomerată. A răsucit cheia cu încredere, însă a fost nevoie de câteva secunde pentru ca realitatea să ajungă la creierul lui prostit. Nu putea să-şi creadă urechilor când şi-a dat seama că nici măcar un geamăt nu s-a auzit de la acumulatorul lui cel nou! Din anumite motive, era mort. Era mult prea mult pentru Joe. Vaza s-a spart. Cuvântul de ieri nu mai era suficient pentru a exprima ceea ce simţea. Cu dinţii încleştaţi şi cu ochii

[17] Trad, „pentru cunoaştere carnală nelegiuită”, adică în afara căsătoriei.

scăpărând, a izbucnit: „Doamne Isuse!”

Se ridică întrebarea de ce e nevoie ca Joe să folosească numele unei persoane în acea situaţie. Ar fi logic dacă ar folosi un cuvânt murdar pentru a exprima dezgustul, însă de ce să folosească numele lui Isus Hristos? De ce să nu spună: „Buddha!” sau „Napoleon!”? Ce e atât de special în numele lui Isus?

Pentru a răspunde acestei întrebări, trebuie să mergem la singura sursă de informaţie cu privire la acest subiect – Biblia. Vedem că Dumnezeu „L-a înălţat nespus de mult şi I-a dat Numele, care este mai pe sus de orice nume” (Filipeni 2:9). Potrivit Bibliei nu este alt nume pe pământ care să merite mai multă onoare şi respect decât numele lui Isus Hristos. Atunci când Joe l-a folosit în acel mod, substituia numele lui Isus cu acel cuvânt „s”. Cu alte cuvinte, Joe echivala un nume sfânt cu un gunoi, socotindu-le pe acelaşi nivel. Biblia numeşte acest lucru „blasfemie” şi avertizează că „Domnul nu va lua drept nevinovat pe cel ce Îi ia numele în deşert”. De fapt, Isus a spus: „Lumea ... mă urăşte pentru că dovedesc că lucrările ei sunt rele” (Ioan 7:7).

Am auzit la un moment dat că un comentator politic respectat a remarcat modul în care un anumit partid a dat câteva telefoane unor persoane în vârstă din Florida. Au încercat să-i alarmeze cu privire la metoda partidului referitoare la securitatea socială. Spunea că ei încercau să „Îl izgonească pe Hristos din ei”. Ce expresie verbală mai mare de ură poate exista pentru cineva care foloseşte numele unei persoane într-un asemenea context? Omenirea nu foloseşte nici măcar numele lui Hitler pentru a blestema. Numele lui nu e la fel de dispreţuit cu o ură atât de veninoasă necesară pentru a califica asemenea utilizare.

Cei mai mulţi dintre acei care folosesc numele lui Dumnezeu în blasfemii neagă că l-ar folosi în modul descris mai sus. De fapt, atunci când blestemă, susţin adesea că nu ştiau că o fac. Pentru ei e „doar un cuvânt”. Dacă aceasta este justificarea ta, atunci propria ta gură te condamnă. Consideri astfel numele lui Dumnezeu drept nimic încât iese din gura ta fără a fi înregistrat de mintea ta – chiar îl foloseşti „în deşert”. Nu realizezi ce faci? Blestemi numele Celui care ţi-a dat viaţa. Conform Legii, pedeapsa pentru blasfemie este moartea.

Cea de-a Patra Poruncă ne spune: „Aminteşte-ţi de ziua sabatului pentru a o sfinţi.” Am ignorat această poruncă timp de 22 de ani ai vieţii mele necreştine. N-am spus nici pentru o clipă: „Dumnezeu mi-a dat viaţa; ce-mi cere?” Pune-ţi deoparte o zi din cele şapte pentru a-

L slăvi în duh şi adevăr. Moartea este sentinţa pentru nerespectarea Legii Sabatului.

Cea de-a Cincea Poruncă este: „Cinsteşte pe tatăl tău şi pe mama ta." Acest lucru înseamnă că ţi se porunceşte să-i apreciezi în felul în care este plăcut în faţa lui Dumnezeu. Ţi-ai onorat părinţii întotdeauna într-un fel în care să fie plăcut vederii lui Dumnezeu? Ai avut mereu o atitudine perfectă în toate lucrurile în ce-i priveşte? Roagă-L pe Dumnezeu să-ţi amintească de unele păcate ale tinereţii; e posibil să le fi uitat, însă nu şi Dumnezeu.

BLESTEMI NUMELE CELUI CE ŢI-A DAT VIAŢA

Care este lucrul tău cel mai de preţ? Nu-i aşa că e viaţa ta? Maşina ta, ochii tăi, banii tăi şi alte lucruri sunt nefolositoare atunci când eşti mort. Dacă eşti în toate minţile vei vrea să trăieşti o viaţă lungă şi fericită şi în acest sens ai promisiunea lui Dumnezeu că dacă nu le dai cinste părinţilor tăi nu vei beneficia nici de o viaţă lungă, nici de una fericită (Efeseni 6:1-3).

Cea de-a Şasea Poruncă este: „Să nu ucizi." Însă Isus ne-a avertizat că dacă ne mâniem fără motiv, suntem sub iminenţa judecăţii. Dacă ne urâm fratele, Dumnezeu ne vede ca pe un ucigaş. Putem viola spiritul Legii prin atitudinea şi intenţia noastră.

Poate că ai sângele avortului pe mâinile tale; chiar dacă e un lucru minor faţă de războiul civil, Legea lui Dumnezeu te numeşte un criminal şi a Şasea Poruncă îţi cere moartea.

Cea de-a Şaptea Poruncă: „Să nu comiţi adulter." Cine dintre noi poate spune că este curat atunci când Isus a spus că încălcăm această poruncă poftind o altă persoană. El ne-a avertizat: „Aţi auzit că s-a zis celor din vechime: „Să nu preacurveşti." Dar Eu vă spun că orişicine se uită la o femeie, ca s-o poftească, a şi preacurvit cu ea în inima lui" (Matei 5:27, 28). Până în momentul în care îţi vei găsi pacea cu Dumnezeu vei fi asemeni unei persoane care fură un televizor. El se bucură de programele TV, însă adânc în inima lui e conştient că în orice moment poate auzi un ciocănit la uşă şi legea va aplica dreptatea.

După ce am participat la dezbaterea din cadrul întrunirii naţionale, Ateii Americani au publicat un interviu cu William B. Davis care este cunoscut ca fumătorul respingător din serialul TV „Dosarele X". Domnul Davis (un ateu convins) a vorbit despre subiectul diferenţelor dintre bărbaţi şi femei, menţionând: „Să-l luăm pe tipul ăla, Comfort, care chiar a spus că dacă aş privi o femeie şi aş pofti-o în inima mea, chiar dacă nu aş face nimic în acest

sens, voi fi blestemat pentru eternitate, căci am comis adulterul. Ei, m-aş lăsa cu plăcere încătuşat de una ca asta.” Domnul Davis are dreptate: chiar este încătuşat de păcat. Ca orice altă persoană este sclavul nevoilor sale de bază care sunt pasiuni ale plăcerii.

Aminteşte-ţi că Dumnezeu a văzut orice păcat comis vreodată, a văzut cele mai profunde gânduri şi dorinţe ale inimii tale; nimic nu e ascuns ochilor Săi curaţi. Va veni ziua când va trebui să te înfăţişezi în faţa Judecătorului a cărui Lege ai încălcat-o. Scriptura spune că cei necuraţi (aceia care nu au o inimă curată), oamenii imorali (curvarii – cei care au avut relaţii sexuale înainte de căsătorie) şi adulterii nu vor intra în Împărăţia lui Dumnezeu. Adulterul se pedepseşte cu moartea.

Cea de-a Opta Poruncă este: „Să nu furi.” Ai luat vreodată ceva ce aparţinea altcuiva? Atunci eşti un hoţ şi nu poţi intra în Împărăţia lui Dumnezeu. Fie că ai furat o carte de la librărie, fie că nu ai plătit o amendă de parcare, fie că ai „împrumutat” ceva şi nu l-ai mai returnat, verdictul e acelaşi – furt. Dumnezeu nu e impresionat de valoarea lucrului furat. Atunci când ai furat, ai păcătuit împotriva lui Dumnezeu şi ai încălcat Legea Lui. Hoţii nu vor moşteni Împărăţia lui Dumnezeu.

Cea de-a Noua Poruncă este: „Să nu mărturiseşti strâmb împotriva aproapelui tău.” Ai spus vreodată o minciună inocentă, o jumătate de adevăr sau o exagerare? Atunci ai minţit. Câte minciuni ar trebui să spui pentru a fi considerat mincinos? Doar una şi Biblia te previne că „cât despre toţi mincinoşii, partea lor este în iazul, care arde cu foc şi cu pucioasă, adică moartea a doua” (Apocalipsa 21:8). Scriptura nu poate fi desfiinţată; nu e neapărat să credem că înşelătoria este un păcat grav, însă Dumnezeu aşa o consideră.

Ultimul cui în sicriul nostru este cea de-a Zecea Poruncă: „Să nu pofteşti.” Şi acest lucru înseamnă să nu poftim lucruri care aparţin altora. Cine din noi poate declara că este inocent din acest punct de vedere? Cu toţii am păcătuit, după spune Biblia: „Nu este nici un om neprihănit, nici unul măcar. Nu este nici unul care să aibă pricepere. Nu este nici unul care să caute cu tot dinadinsul pe Dumnezeu” (Romani 3:10, 11). Nu trebuie să încalci zece legi civile pentru a fi un infractor. Biblia ne face cunoscut faptul că „cine păzeşte toată Legea, şi greşeşte într-o singură poruncă, se face vinovat de toate” (Iacov 2:10). Cel mai orb dintre noi va recunoaşte în mod normal că omul are greşeli bătătoare la ochi; din totdeauna am greşit unii împotriva altora, însă încălcările reale sunt cele de ordin vertical, nu orizontal. Crimele noastre

reale sunt împotriva lui Dumnezeu, nu împotriva oamenilor.

Dacă eşti adus în faşa unui judecător şi eşti acuzat de a fi comis o crimă gravă, vei fi întrebat: „Înţelegi învinuirile care ţi se aduc?” Te întreb acelaşi lucru în numele Judecătorului universului – înţelegi acuzaţiile care sunt aduse împotriva ta? Vezi caracterul real al încălcărilor tale?

Fără Lege, privim păcatul după standardul omenesc, având o viziune distorsionată. Legea este cea care ne dă perspectiva standardelor lui Dumnezeu care sunt perfecţiunea totală.

Biblia ne spune: „Cine va putea să se suie la muntele Domnului? Cine se va ridica până la locul Lui cel Sfânt? Cel ce are mâinile nevinovate şi inima curată, cel ce nu-şi dedă sufletul la minciună, şi nu jură ca să înşele” (Psalmul 24:3,4) şi „Ferice de cei cu inima curată, căci ei vor vedea pe Dumnezeu!” (Matei 5:8). Isus ne învaţă să „fim desăvârşiţi după cum şi Tatăl nostru din Ceruri este desăvârşit” (Matei 5:48).

Cum te consideri? Eşti perfect, curat, sfânt, drept şi bun? Sau ai aruncat o privire asupra a ceea ce Dumnezeu vrea să fii? Tabloul pe care ni-l prezintă Scriptura nu este unul prea drăguţ.

Diamante sau apă?

Să reformulez cele enunţate mai sus. Dacă ţi-aş oferi un pumn de diamante sau o căldare de apă rece, ce ai prefera? Diamantele, bineînţeles. (Ce persoană în toate minţile n-ar alege în felul ăsta?) Dar dacă te-ai târî prin deşert cu buzele uscate şi limba umflată, murind de sete şi ţi s-ar face aceeaşi ofertă? Vei privi cu dispreţ diamantele şi vei striga: „Dă-mi apă sau voi muri!” Acest fel de alegere este numită „prioritate contextuală”. Priorităţile se schimbă în conformitate cu circumstanţele.

Creştinismul susţine alegerea între diamantele strălucitoare ale păcatului şi apa curată a vieţii veşnice. Cei mai mulţi oameni preferă diamantele păcatului, ceva destul de normal pentru omenirea iubitoare de păcat. Însă în Ziua Judecăţii circumstanţele lor se vor schimba radical. Se vor afla în deşertul Judecăţii lui Dumnezeu, aproape de pieire sub căldura arzătoare a Creatorului care Se face cunoscut ca un „foc arzător”. Ei au dispreţuit Apa Vieţii atunci când le-a fost oferită în Hristos şi acum trebuie să suporte consecinţele eterne. Acele diamante

sclipitoare pe care le-au înşfăcat vor deveni dintr-odată dovada orbitoare a condamnării lor.

Cu ani în urmă o reclamă de la televizor cu o voce puternică a comentatorului punea serioasa întrebare: „Ce-i trece prin cap unui conducător auto în momentul impactului din faţă, dacă nu şi-a pus centura?” În timp ce vorbea, reclama arăta un nesăbuit fără centura de siguranţă reacţionând cu încetinitorul la o lovitură din faţă. În timp ce conducătorul auto se mişca spre impact, comanda direcţiei îi intra prin cap. Apoi comentatorul continua pe un ton sumbru: „...comanda direcţiei. Poţi învăţa multe de la un nesăbuit. Pune-ţi centura!”

CEL MAI RĂU LUCRU PE CARE-L POŢI FACE ESTE SĂ SPUI CĂ ÎŢI VEI SCHIMBA STILUL DE VIAŢĂ

Cum au permis cei de la comisia de cenzură o tactică ce implică frica? Acea reclamă a adus frământarea în rândurile conducătorilor auto. Şi motivul este clar: se spunea adevărul. E un lucru înspăimântător să aibă loc o ciocnire frontală şi să nu ai centura pusă.

Ceea ce îţi spun este adevărul Evangheliei. Biblia ne aduce la cunoştinţă următorul lucru: „Grozav lucru este să cazi în mâinile Dumnezeului celui viu!” (Evrei 10:31). E adevărat că ar trebui să-ţi fie frică pentru că te afli în pericolul condamnării veşnice. Te vei ciocni cu Legea lui Dumnezeu. Lasă ca Ziua Judecăţii să se desfăşoare în faţa ochilor tăi cu încetinitorul. Priveşte îndeaproape consecinţele înfiorătoare de a nu-ţi asigura mântuirea lui Dumnezeu.

S-ar putea să sune ciudat pentru tine, însă cel mai rău lucru pe care l-ai putea face în acest moment ar fi să spui că îţi vei schimba stilul de viaţă – că vei duce de azi înainte o viaţă bună. Să presupunem că chiar eşti în stare să-ţi îndeplineşti promisiunea: de acum încolo nu doar că vei duce o viaţă bună, ci vei avea şi gânduri curate. În ciuda acestui fapt, cine îţi va ierta păcatele trecutului? Ar putea judecătorul unui criminal să-l elibereze pe baza promisiunii că va duce o viaţă bună în viitor? Acest lucru nu este posibil întrucât cel ce a încălcat legea trebuie să dea socoteală justiţiei; el trebuie să fie pedepsit.

Capitolul al şaisprezecelea

ANTIPATICUL

În capitolul precedent „am atins pânza” inimii tale cu băţul Legii lui Dumnezeu. Motivul pentru care am făcut acest lucru a fost să vedem dacă-l putem face pe păianjenul hidos al firii tale păcătoase să iasă din ascunziş. Am încredere că a ieşit în câmp deschis şi pentru prima dată ai văzut cine eşti în ochii sfinţi ai lui Dumnezeu. Scriptura ne spune: „Toţi am ajuns ca nişte necuraţi” (Isaia 64:6). Adevărul este că ai încălcat Legea de nenumărate ori. Legea, ca un dig al dreptăţii veşnice, a fost lovită în multe locuri şi se înalţă deasupra capului tău aşteptând să izbucnească asupra ta. Biblia ne spune că mânia lui Dumnezeu aşteaptă să se descopere. Isus ne-a înştiinţat că dacă piatra dreptăţii şi sfinţeniei lui Dumnezeu cade asupra ta, te va face praf, ceea ce presupune o activitate minuţioasă: orice lucru întinat din fiecare colţ al inimii umane va fi adus la lumină în Ziua Judecăţii.

Poate că ţi s-a strecurat gândul în minte că Dumnezeu *îţi va trece cu vederea* păcatele. Poate că El, în îndurarea Lui, ar putea să privească în altă parte. Dacă va proceda în felul ăsta, atunci va fi nedrept. Şi din nou făcând analogia cu legea civilă: un judecător nu poate privi în altă parte atunci când un criminal este vinovat în mod evident, considerându-l nevinovat. Chiar dacă judecătorului îi este milă de criminal, el trebuie să susţină adevărul legii; justiţia trebuie îndeplinită. Timp de zece ani din 1980 până în 1990 doar în Statele Unite mai mult de 60.000 de criminali au comis crime de care au scăpat nepedepsiţi. Fără îndoială că numărul este mai mare având în vedere „accidentele” şi „sinuciderile” care sunt de fapt muşamalizate. Aceştia sunt oamenii care au violat, au torturat şi şi-au sugrumat victimele. Ar trebui oare Dumnezeu să treacă cu vederea crimele lor în Ziua Judecăţii? Ar trebui să se prefacă chiar? Ar trebui să compromită Justiţia Eternă?

Poate că te gândeşti că Dumnezeu ar trebui să pedepsească doar încălcările grave ale Legii, însă minciunile, furturile şi curviile din inima ta, răzvrătirea sunt lucruri grave în ochii Lui. Biblia spune că El nu va considera pe cel vinovat drept nevinovat. Cine şi-ar dori să vadă o justiţie compromisă? Ar fi corect?

POATE CĂ TE GÂNDEŞTI CĂ DUMNEZEU
AR TREBUI SĂ PEDEPSEASCĂ

DOAR ÎNCĂLCĂRILE GRAVE ALE LEGII

Ce este deci pedeapsa păcatului? Este condamnarea veşnică. Scriptura vorbeşte despre un loc numit iad. Imaginează-ţi cum ar fi dacă locul pedepsei lui Dumnezeu ar fi locul unei însetări continue. Ţi-a fost vreodată aşa de sete încât să crezi că vei muri din cauza lipsa lichidului? Sau imaginează-ţi dacă ar fi locul înfometării complete sau a durerii cronice de dinţi. Ai avut vreodată dureri de o asemenea intensitate încât să-ţi doreşti să mori? Ai simţit vreodată durerea unei mâini, a unui picior sau coaste rupte? Te-ai trezit vreodată dintr-un coşmar pătruns de teroare încât să-ţi ia zece minute pentru a-ţi reveni? Durerile noastre în viaţa aceasta sunt temporare, însă Biblia avertizează cu privire la „pedeapsa veşnică". Va fi locul „plânsului şi scrâşnirii dinţilor", locul în care moarte nu va mai putea aduce uşurarea binevenită. Dumnezeu Îşi va retrage orice binecuvântare pe care Şi-a revărsat-o peste omenirea păcătoasă, răzvrătită şi nerecunoscătoare. Îţi poţi imagina locul în care va lipsi lumina, culoarea, bunătatea, pacea, frumuseţea, dragostea şi râsul? Este un sălaş al întunericului, disperării şi apăsării. Un loc umplut cu groază, unde vor sălăşlui cei care au omorât, violat, torturat, furat, minţit, urât, au fost lacomi, plini de poftă, invidioşi, geloşi, blasfemiatori şi răzvrătiţi. Iadul este locul în care omenirea păcătoasă va primi ceea ce merită pentru încălcările de Lege a unui Dumnezeu sfânt. Ce îngrozitor trebuie să fie păcatul în faţa lui Dumnezeu încât să merite o asemenea pedeapsă.

Îmi displace să spun asemenea lucruri. Aş spune mai degrabă: „Te rog, nu merge în iad", însă acestea sunt cuvinte goale pentru omenirea iubitoare de păcat. De multe ori am auzit oameni spunând: „Nu mă deranjează să merg în iad." Pentru ei, diamantele strălucitoare ale păcatului sunt mult mai atractive decât apele limpezi şi curate ale îndurării lui Dumnezeu. Singura mea metodă în asemenea circumstanţe este „să te agăţ în afara avionului de glezne" în speranţa că grija pentru sufletul tău te va determina să face ceea ce trebuie făcut.

Cum îţi este conştiinţa? Îşi îndeplineşte menirea? Te acuză de păcat? Îţi confirmă că cele Zece Porunci sunt adevărate? Dacă nu, atunci care dintre cele Zece Porunci te face să te simţi vinovat? „Să nu furi", „Să nu juri strâmb", „Să nu ucizi"? Poate că ai comis adulter sau ţi-ai dorit cu ardoare oportunitatea să procedezi în felul ăsta? În timp ce nici o fiinţă omenească nu poate îndrepta spre tine degetul acuzator, cele zece degete ale Legii

Dumnezeului celui Sfânt stau drept acuzatori în faţa ta. Legea îţi cere sângele. Conform acesteia, pedeapsa pentru adulter este omorârea cu pietre. Nu eu îţi sunt acuzatorul; eu îmi plec capul vinovat ca unul care am fost în locul tău. Ca şi oricare bărbat din tagma noastră, am comis adulter în inima mea şi n-aş putea cu conştiinţa împăcată să chem dreptatea să mă judece.

Prinşi în flagrant

Eşti asemeni femeii prinse în adulter. Cele zece pietre ale Legii aşteptau să-i zdrobească viaţa. Rugăciunea mea fierbinte este ca tu să nu încerci să te dezvinovăţeşti, ci să-ţi pleci capul şi să accepţi Legea şi vocea imparţială a conştiinţei tale, spunând: „Vinovat! Ce pot să fac pentru a fi mântuit?” Procedând astfel, accepţi că mărturia lui Dumnezeu despre omenire este adevărată şi că inimile noastre sunt deznădăjduit de înşelătoare nu doar fiind păcătoşi josnici, dar şi înşelători încât nu suntem dispuşi să ne acceptăm propriile păcate.

Asemeni femeii prinse în adulter, nu poţi alege altă cale. Singura ta speranţă este să cazi la picioarele Fiului lui Dumnezeu. În mod ironic, este doar o fiinţă omenească care poate cere ca dreptatea să fie îndeplinită. Totuşi, El este Singurul care îţi poate ierta păcatele. Doar la picioarele Lui Legea este împlinită. Dacă te rogi smerit în Numele Lui, vei auzi întrebarea: „Nu te-a condamnat nimeni?” şi vei răspunde asemeni femeii: „Nu, Doamne.”

Din fericire, Legea a trezit judecătorul conştiinţei tale. În trecut puteai păcătui fără a-ţi păsa de acest lucru din cauză că judecătorul era adâncit într-un somn liniştit. Tunetele Legii l-au trezit şi acum el stă drept acuzator în faţa ta cu un aer de indignare că a fost redus la tăcere de atâta timp. S-a trezit din somnul lui cu răzbunarea, astfel încât cu fiecare Poruncă declară: „Vinovat!” Ce-ar trebui să faci pentru a-i îndeplini acuzaţiile? Nici o sumă de bani nu-i va linişti responsabilităţile de acuzare. Nici o sentinţă cu închisoarea nu-i va reduce la tăcere învinuirile drepte. Atunci ce te-ar putea elibera de chinurile a ceea ce lumea numeşte „conştiinţa vinovată”?

Biblia spune că doar un singur lucru ar putea să o facă – sângele lui Isus Hristos: „cu cât mai mult sângele lui Hristos, care, prin Duhul cel veşnic, S-a adus pe Sine însuşi jertfă fără pată lui Dumnezeu, *vă va curăţi cugetul vostru de faptele moarte*, ca să slujiţi Dumnezeului

cel viu!” (Evrei 9:14). Cu alte cuvinte, orice ai încerca să faci pentru a te mântui de consecinţele păcatului toate sunt „fapte moarte”.

Să ne întoarcem la legea civilă. Imaginează-ţi că ai încălcat legea şi eşti vinovat de o crimă îngrozitoare. Nu poţi face nimic pentru a îndrepta situaţia, nu ai ce face pentru a te îndreptăţi; justiţia trebuie să-şi îndeplinească rolul atunci când cineva pe care nici nu-l cunoşti va păşi în sala de judecată şi va plăti amenda în locul tău. Dacă acest lucru se întâmplă, cererile legii sunt satisfăcute în totalitate de cel care a plătit taxa în locul tău. Eşti liber să părăseşti sala de judecată. Acest lucru l-a făcut Dumnezeu pentru tine. Atunci când Legea te condamnă, Isus Hristos păşeşte în sala de judecată şi plăteşte preţul pentru condamnarea noastră prin sângele Lui de preţ.

Atunci când Legea ţi-a cerut sângele, Isus l-a dat pentru tine. Atunci când Dreptatea Eternă a strigat după răsplata păcatului, Isus a strigat de pe Cruce în agonia morţii şi a împlinit ce era necesar. Legea nu a cerut doar moartea Fiului lui Dumnezeu, ea a cerut moartea în suferinţă a Mântuitorului fără păcat. Păcatul este atât de grav în ochii lui Dumnezeu încât singurul mod de a satisface dreptatea Lui este prin suferinţa de nedescris a unei jertfe neprihănite.

Am auzit la un moment dat povestea unui şef african care a aflat zvonuri despre o revoltă. În eforturile sale de a reprima revolta, a chemat tot tribul la adunare, apoi i-a avertizat că oricine participă la acea revoltă va primi 100 de lovituri de bici fără milă.

La scurt timp după aceea, spre disperarea şefului, a aflat că fratele lui era iniţiatorul revoltei, dorind să devină şeful tribului. Toţi credeau că şeful îşi va încălca cuvântul dat, însă, fiind un om corect, şi-a legat fratele de copac. Apoi s-a legat şi pe el alături şi a primit cele 100 de lovituri de bici pe propria piele. Procedând în felul ăsta nu doar că şi-a ţinut cuvântul – dreptatea a fost împlinită – ci şi-a demonstrat dragostea pentru fratele lui.

Atunci când Dumnezeu S-a întrupat ca Mesia şi a suferit pe Cruce, nu doar că împlinea dreptatea, dar şi demonstra profunzimea dragostei Lui pentru noi. Îţi poţi imagina cum s-a simţit acel frate atunci când şeful tribului a suportat pedeapsa în locul lui? Înţelegi că fiecare lovitură a biciului îi rupea inima răzvrătită? Îi poţi vedea ochii umezi şi faţa crispându-se de durere în timp ce auzea fiecare şfichiuire a biciului? E inima ta atât de insensibilă încât să nu poţi auzi cuiele bătute în mâinile Fiului lui Dumnezeu şi să nu fii mişcat de o asemenea

dragoste? Nu e nici un strigăt în inima ta în timp ce auzi suferinţele de pe Cruce? Sau ai o inimă de piatră? El a suferit în locul tău, luând pedeapsa ta asupra Lui. Fie ca Dumnezeu să facă real acest lucru pentru tine!

Să ne întoarcem la analogia cu avionul pentru un moment. Imaginează-ţi că am cheltuit ceva eforturi încercând să te conving să iei paraşuta. Ţi-am vorbit despre consecinţele îngrozitoare ale sfidării legii gravitaţiei, te-am agăţat în afara avionului, ţinându-te de glezne şi vorbindu-ţi despre ce ţi s-ar întâmpla dacă te-ai prăbuşi la pământ cu viteza de ?? pe oră. Ţi s-au mărit ochii în timp ce ţi-am descris detaliile. Ai început să-ţi dai seama cu încetul că dacă vrei să trăieşti ar fi bine să-ţi iei paraşuta. Dintr-odată, eşti convins şi nu ai nevoie de alte cuvinte din partea mea. Cu mâinile tremurânde, cauţi paraşuta sub scaun şi-ţi dai seama că nu se află acolo. Frica te cuprinde în timp ce te gândeşti la moartea îngrozitoare ce te aşteaptă în orice moment. În timp ce stai stupefiat, eşti trezit din coşmarul tău de o voce blândă. Un străin îţi oferă paraşuta lui; o iei şi o pui pe tine cu mâinile tremurânde – cuvintele n-ar putea exprima recunoştinţa ta, o bucurie de nedescris îţi umple inima în timp ce-ţi dai seama că nu vei muri. Nici un gând cu privire la aspectul paraşutei oferite de acel străin nu te deranjează.

După salt, vezi că toţi ceilalţi pasageri au ajuns cu bine la pământ cu excepţia unuia. Abia atunci realizezi că acel străin ţi-a dat paraşuta lui, a renunţat la viaţa lui pentru ca tu să poţi trăi.

Aceasta a făcut Isus Hristos pentru tine. Şi-a dat viaţa pentru ca tu să trăieşti. Un Străin, Cineva pe care nici măcar nu-l cunoşteai, a făcut acest lucru pentru tine. Moartea Lui a fost una plină de voinţă, teribilă pentru a o înlocui pe a ta.

Ce ar trebui să faci?

Ceea ce trebuie să faci este să te supui poruncii lui Dumnezeu şi să întorci spatele păcatelor, punându-ţi încrederea în Isus Hristos. Trebuie să te naşti din nou (Ioan 3:7). Alternativa este ca mânia Legii lui Dumnezeu să se descopere împotriva ta în Ziua Judecăţii. Nu ai o altă opţiune. Dacă nu te căieşti de păcatele tale, vei pieri. Doar o Singură persoană a învins moartea şi n-a fost posibil ca mormântul să-L ţină pe Isus din Nazaret. Nu există Purgatoriu, nici o a doua şansă, nici un alt nume, nici o altă speranţă şi nici o altă cale pentru a

fi mântuit. Dumnezeu îţi oferă iertarea păcatelor şi darul vieţii veşnice. Roagă-te într-un fel similar din toată inima:

> „Doamne drag, am încălcat Legea Ta, am încălcat cele Zece Porunci. Am păcătuit împotriva Ta. Mi-ai văzut fiecare gând şi faptă; îmi vezi păcatele tinereţii şi dorinţele necurate ale inimii mele. Îmi pare foarte rău. Înţeleg acum cât de grave au fost călcările mele de lege. Dacă ar trebui să se facă dreptate şi toate păcatele mi-ar fi descoperite în Ziua Judecăţii, ştiu că aş fi vinovat şi aş ajunge pe bună dreptate în iad. Cuvintele n-ar putea exprima recunoştinţa mea pentru Crucea Domnului Isus Hristos. Poate că nu am lacrimi în ochi, însă ele sunt în inima mea. Îmi pare realmente rău pentru păcatele mele. Din această zi, îmi voi arăta recunoştinţa pentru îndurarea Ta, Doamne, trăind o viaţă care să fie plăcută ochilor Tăi. Voi citi zilnic Cuvântul Tău şi voi împlini cele citite. În Numele lui Isus m-am rugat, Amin."

Capitolul al şaptesprezecelea

O PREZUMŢIE PLINĂ DE SPERANŢĂ

Voi formula o prezumţie optimistă. Nădăjduiesc că ţi-ai dăruit viaţa lui Isus Hristos, căci în următoarele capitole vreau să-ţi împărtăşesc câteva gânduri foarte importante. Dacă eşti deja creştin, te rog să continui să citeşti, deoarece ceea ce vreau să spun te vizează şi pe tine.

Dacă ţi-ai dedicat viaţa, Dumnezeu Îşi va dovedi credincioşia, aşa cum a făcut-o cu milioane de oameni pe parcursul istoriei. Ţi se cere doar ascultarea faţă de El. Citeşte Biblia în fiecare zi, crede în promisiunile Lui, ţinând minte că nu există insultă mai mare adusă lui Dumnezeu decât a nu-L crede pe cuvânt.

Aşteaptă acolo

Dintr-o închisoare de război nazistă a avut loc evadare îndrăzneaţă printr-un tunel săpat care însă nu fusese prea bine calculat, căci ieşea la suprafaţă cu 7 metri mai departe de zona împădurită. Prizonierii au aşteptat o noapte fără lună, au trimis un om prin tunel pentru a vedea când gardianul stătea cu spatele. În acel moment trebuia să arunce o bucată de lemn în tunel pentru ca al doilea prizonier să ştie că poate ieşi în siguranţă.

Unul câte unul, oamenii au simţit lovitura lemnului şi au ieşit la suprafaţă, fugind în siguranţa pădurii întunecoase. La un moment dat, paznicul a auzit un sunet şi a mers în direcţia gurii tunelului. Nu văzuse deschizătura, însă a stat deasupra ei ceva vreme, privind în jur cu suspiciune. Timpul părea să fi încremenit pentru următorul prizonier care aştepta lovitura produsă de lemn.

Dintr-odată, şi-a pierdut răbdarea, nemaiîndurând suspansul. S-a mişcat înainte, apoi a ieşit din tunel în întuneric. Acesta a fost ultimul lucru pe care l-a făcut; garda a deschis focul asupra lui.

Putem învăţa din greşeala fatală a acestui om, căci greşeala lui avea trei aspecte: îi lipsea răbdarea, credinţa şi ascultarea. Dacă ar fi avut încredere în persoana de la celălalt capăt, dacă s-ar fi supus instrucţiunilor date, şi-ar fi găsit libertatea. În schimb, şi-a pierdut viaţa.

MÂNDRIA ESTE UN PĂCAT CARE-I VA ÎMPIEDICA PE MULŢI SĂ INTRE ÎN ÎMPĂRĂŢIA LUI DUMNEZEU

Biblia ne spune că moştenim promisiunile lui Dumnezeu prin „credinţă şi răbdare". Vor fi momente în umblarea ta pe Calea lui Dumnezeu când Îi vei cere ceva lui Dumnezeu şi va fi o amânarea în venirea răspunsului. Nu-ţi pierde răbdarea, aşteaptă răspunsul Lui. Cel care trage sforile poate vedea lucruri la care nu ai acces. El ştie ce e mai bine pentru tine. Ascultă Instrucţiunile din Cartea Sa şi „încrede-te în Domnul din toată inima ta şi nu te bizui pe înţelepciunea ta" (Proverbe 3:5). Nu te încrede în judecăţile sau emoţiile tale.

Dacă te-ai căit de păcatele tale şi te-ai încrezut în Hristos, te afli într-o împărăţie diferită – Împărăţia lui Dumnezeu. Dumnezeu face lucruri foarte diferite de modul în care te-ai obişnuit. Devenind creştin e ca şi cum ţi-ai părăsi ţara naşterii şi te-ai aşeza în alta; ai parte de un şoc cultural.

În 1989 familia noastră s-a mutat din Noua Zeelandă în Statele Unite ale Americii. Deşi ţara noastră seamănă cu Statele Unite, ne-am dat seama că am avut parte de un şoc cultural. În ţara noastră circulaţia are loc pe cealaltă parte a drumului. Schimbarea de la „Stânga înseamnă viaţă, dreapta înseamnă moarte" la polul opus e destul de simplă până nu ajungi la o intersecţie şi trebuie s-o iei la stânga. Doar o singură dată (în prima săptămână) am condus pe partea greşită a drumului; Sue a ţipat încet, ceea ce m-a atenţionat că ceva nu era în regulă.

Mai sunt şi alte diferenţe minore. În Noua Zeelandă maşinile au roata de rezervă în partea opusă. Când am ieşit dintr-un supermarket şi am deschis uşa, aşezându-mă în maşină, m-am întrebat cine ar fi vrut să-mi fure roata de rezervă. Atunci când mi-am dat seama rapid de greşeală, m-am simţit mai ridicol ca oricând. Mândria mi-a fost rănită. Am pretins că mă jucam pe lângă compartimentul de mănuşi până nu m-am asigurat că nimeni nu mi-a văzut greşeala.

Durerea de nas

Mândria e un lucru subtil. Îmi amintesc că cu mulţi ani în urmă am păşit câţiva paşi în faţă pentru a privi mai îndeaproape o canapea din vitrina magazinului. Dintr-odată, m-am oprit: dădusem de o uşă de sticlă. Crezi că m-am gândit măcar pentru un moment la durerea nasului meu turtit? Nu, primul meu gând a fost dacă m-a văzut cineva. Atunci când mi-am dat seama că nimeni nu văzuse incidentul, am început să-mi alin durerea nasului.

Am văzut odată o femeie plimbându-se în spatele meu în timp ce predicam în aer liber. În timp ce se plimba, s-a împiedicat şi şi-a sucit glezna. Nu părea s-o fi durut deloc. Cu tot sângele rece de care era capabilă, a păşit graţios prin faţa mulţimii ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Totuşi, din poziţia mea puteam vedea că atunci când a ajuns după colţ, s-a îndoit de durere.

Biblia susţine că Dumnezeu urăşte mândria; e un păcat care va împiedica mulţimile să intre în Împărăţia Cerurilor. Mândria distruge familii; împiedică soţii să recunoască că nu au dreptate – mai degrabă şi-ar destrăma familia, păstrându-şi mândria decât să se smerească şi să se împace, chiar şi de dragul copiilor.

Mândria mea a suferit mai multe lovituri. Alte ajustări cu privire la venirea noastră în State au fost relativ minore: în Noua Zeelandă lumina se stingea apăsând butonul în sus şi în jos pentru aprindere; soarele apune la celălalt capăt al oraşului; atunci când aici e vară, acolo e iarnă; accentul e diferit; când tragi apa de la closet, ea se învârte în direcţia opusă. Cuvântul „fag", pentru noi, neozeelandezii, însemna o ţigară, nu un homosexual.[18] Acest cuvânt familiar e minor până în momentul în care e folosit într-o predică. Predicam în aer liber în Hawaii când un bărbat beat a început să mă bombardeze cu întrebări; îşi spunea că e creştin, deşi era beat şi-i atârna o ţigară in gură. După un viu schimb de vorbe, spre consternarea mea, dădu să plece, aşa că l-am strigat: „Pleci după altă ţigară, nu?" Mulţimea începu să murmure, iar eu am rămas uimit. După aceea, mi s-a explicat de ce am primit acel răspuns...

Un incident similar mi s-a întâmplat când mi s-a cerut să donez sânge la Crucea Roşie. Atunci când am sosit, am petrecut ceva timp completând un formular despre contextul din care provin. Virusul SIDA i-a făcut pe cei de la punctele de colectare a sângelui să devină paranoici. Băncile obişnuite sunt îngrijorate de retrageri de sume, iar băncile de sânge de donaţii. Lista părea fără sfârşit: dacă am avut SIDA, dacă am avut vreo boală de inimă, dacă

[18] În varietatea de limbă engleză vorbită în Australia şi Noua Zeelandă, termenul *fag* înseamnă ţigară, în timp ce în SUA el înseamnă homosexual. N.tr.

am leşinat, etc. Am privit lista lungă, apoi la căsuţele din partea dreaptă a formularului. Era simplu: tot ce conţineau era „Da” sau ”Nu”, aşa că am completat toate căsuţele aşa cum orice om bun ar fi făcut la Antipozi, în Noua Zeelandă: le-am tăiat pe cel ce nu erau potrivite. Dacă am fost bolnav de SIDA? Am încercuit un „Da”, lăsând un „Nu” clar pentru persoana care prelua formularele. Mie mi s-a părut logic.

I-am dus formularul asistentei medicale şi aşteptam – s-a uitat peste el câteva secunde, apoi m-a privit cu oroare. Felul în care am marcat formularul îmi spunea că avusesem SIDA, hepatită, febră tifoidă, malarie, cancer, boli cardiovasculare, excrescenţe sub braţe, eczemă, leşinuri şi că am avut diaree de mai mult de o lună, printre alte lucruri neplăcute.

Expresia feţei ei s-a schimbat atunci când i-am spus că cei din Noua Zeelandă conduc maşina pe cealaltă parte a drumului şi completează formularele în alt mod.

TRĂIEŞTI ACUM ÎNTR-O ÎMPĂRĂŢIE ALE CĂREI REGULI SUNT REVOLUŢIONARE

Deci, într-un anume sens, prin dedicarea ta pentru Hristos, te-ai mutat într-o cultură total diferită. Trăieşti acum într-o împărăţie ale cărei reguli sunt revoluţionare. Ţi-ai plecat genunchii în faţa suveranităţii Regelui regilor. Acum Îi datorezi loialitate mai presus de toate şi căile Lui sunt cu siguranţă diferite de ale noastre. Nici un om nu a vorbit vreodată ca Isus; El a spus să-ţi iubeşti duşmanii, să-ţi întorci celălalt obraz şi să faci bine celor ce te urăsc. Mulţi au înţeles greşit ideea pentru care creştinul ar trebui să lase pe ceilalţi să-l calce în picioare. Motivul nu stă în faptul că un creştin este un bleg, ci că a predat Domnului lucrarea răzbunării. Dacă cineva îmi greşeşte, nu voi prelua problema făcându-mi dreptate, ci o voi aduce în rugăciune înaintea lui Dumnezeu şi dacă El (în dreptatea Sa perfectă) consideră că e bine să procedeze astfel, va lovi persoana respectiva şi El are o palmă cinstită (şi mai mare).

Să-ţi dau câteva exemple despre aceste aspecte. Sue şi cu mine obişnuiam să ne vindem cărţile şi casetele într-un sistem de creditare. După un seminar dacă oamenii nu aveau bani în acel moment, îi lăsam să ia ce le plăcea şi apoi le trimiteam factura. Era un sistem bun, doar că după o vreme am descoperit că nu se plătiseră facturi în valoare de 3.000 $. Creştinii practicanţi ne luau averea şi nu plăteau pentru aceasta, astfel încât le-am trimis note pentru a le

reaminti datoria, ceea ce nu a avut nici un rezultat. Astfel, am decis să devenim radicali şi să o facem în modul lui Dumnezeu – am trimis mesaje în care anunţam un premiu de 10 dolari celor care au furat cărţi şi casete de la noi, bazându-ne pe faptul că Isus spunea să facem bine celor ce ne fac rău. El a spus că dacă cineva vrea să-ţi ia haina, să-i dai şi cămaşa (Matei 5:40). Ceea ce spuneam era de fapt: „Doamne, le lăsăm în mâna Ta. Vrem ca Tu să fii consultantul nostru financiar. Dacă e potrivit să-i pedepseşti pe aceşti oameni, decizia Îţi aparţine, căci Tu le cunoşti vieţile. Poate că au dificultăţi financiare, dar între timp ne vom iubi aproapele şi îi vom face bine."

În următorul weekend, am organizat o serie de întâlniri pentru o biserică şi am văzut că onorariul oferit de ei era de zece ori mai mare decât cel obişnuit! Ne place modul în care lucrează Dumnezeu, astfel încât umblăm în căile Lui.

Acesta nu a fost un incident izolat. Am trimis la un moment dat 14 cutii cu cărţi în Africa de Sud. Atunci când au ajuns, persoana care le-a comandat, mi-a spus că toate au ajuns deteriorate. Eram la 4000 de mile distanţă, astfel încât tot ce puteam face era să-l rog să pretindă despăgubiri. Din anumite motive, el a refuzat să procedeze în acest fel. Un prieten mi-a spus să deschid un proces împotriva acelui om, însă am ales să mă sprijin pe Consultantul meu în afaceri, aşa că am predat problema în rugăciune în mâinile Domnului şi m-am eliberat de ea. În următoarea săptămână la o tabără de creştini, am vândut de şapte ori mai multe cărţi şi casete decât vindeam de obicei.

Un prieten foarte bun era partener într-o întreprindere ce fabrica tricouri creştine. Unul din tricouri avea un anume cuvânt pe el care era folosit de o întreprindere de îmbrăcăminte. După puţin timp de la apariţia acelor tricouri, acea întreprindere i-a ameninţat că-i va da în judecată pentru folosirea acelui cuvânt dacă nu vor plăti imediat 10.000 de dolari. Chiar dacă avocaţii erau de părere că nu aveau cum să piardă procesul, prietenul meu s-a rugat şi a simţit că trebuie să se supună principiilor biblice. Ceea ce a făcut e că le-a trimis cecuri în valoare de 10.000 de dolari, apoi încă câteva în valoare de 1000 de dolari.

Fapta lui nu avea nici un sens. Totuşi, într-o lună Dumnezeu le-a binecuvântat întreprinderea încât de la 8 angajaţi au ajuns la 42. De fapt, în trei ani de afaceri, au vândut peste 1.000.000 de tricouri.

Poate că nu eşti implicat în vânzarea de cărţi sau de tricouri, însă poţi aplica aceleaşi

principii. Dacă cineva te nedreptăţeşte, opreşte-te pentru un moment şi întreabă-te: „Ce ar vrea oamenii să fac şi ce ar vrea Isus să fac?” Căile omului te vor încuraja să te ridici pentru a-ţi apăra drepturile şi acesta este modul care pare bun pentru mintea ta, o modalitate care pare bună, însă lasă toate în mâna lui Dumnezeu în rugăciune, apoi procedează conform principiilor Lui.

Dacă cineva îţi greşeşte la serviciu, cumpără-i un cadou. Fă-i bine persoanei respective, apoi roagă-te ca prin dragostea lui Dumnezeu inima lui să se deschidă la mesajul Evangheliei.

Capitolul al optsprezecelea

VEGHEAZĂ ŞI ROAGĂ-TE

Odată predicam în aer liber şi cineva mi-a spus: „Dacă ai fi creştin, mi-ai da ceasul tău.” Astfel încât, fără a fi distras din ceea ce spuneam, mi-am scos ceasul şi i l-am dat. Uitasem faptul că ceasul avea inscripţia „American Revival – pray without ceasing”[19] Atunci când a văzut-o, cineva mi-a spus că şi-a făcut semnul crucii şi i l-a dat cuiva să mi-l înapoieze. Mă întreb ce l-o fi supărat? Cuvântul „revival”?

Mulţi necreştini nu ştiu ce înseamnă acest cuvânt; el şi-a pierdut sensul chiar şi în multe cercuri de creştini din zilele noastre. Pentru mulţi, acesta nu înseamnă decât un predicator transpirat, cu cravata lărgită, tulburând o adunare timp de două sau trei nopţi. Se cântă mult, oamenii se dedică lui Hristos, apoi toţi merg acasă şi totul se uită în câteva săptămâni. Trezirea spirituală, renaşterea reală este o mişcare fără margini a lui Dumnezeu, asemănător cu ce s-a întâmplat în Wales la sfârşitul secolului. S-au convertit atât de mulţi, încât poliţia nu mai avea de lucru, barurile erau goale, chiar şi catârii minerilor care cărau cărbuni au trebuit să fie redresaţi pentru că proprietarii lor nu mai înjurau şi nu le mai vorbeau aspru. Acum erau blânzi şi iubitori, iar catârii nu recunoşteau comenzile.

În timp ce făceam duş, meditam la problemele ce planau asupra Statelor Unite. Mă gândeam la milioanele de avorturi, la crime, violenţă, familii destrămate, violenţă în familii, violuri, lăcomie, boli excesive, rata mare a teroriştilor sinucigaşi, inundaţii, cutremure de pământ, singurătate, frică, suferinţă, durere şi frica de moarte care torturează omenirea. Apoi m-am gândit la groaza Zilei Judecăţii şi la inevitabilul iad pentru acei care au respins îndurarea lui Dumnezeu. Mintea mea părea să se rotească în confuzii cu privire la ce am de făcut ca şi creştin. Dintr-odată, am privit capul duşului şi mi-am dat seama din instrucţiunile notate pe exterior, acestea fiind incorecte. În vreun fel, literele au fost inscripţionate în mod greşit, încât tot textul era o dezordine totală şi nimic nu avea sens. Era o dezordine totală, cu excepţia unui singur cuvânt: „s” lipsea din cuvântul „spray”, lăsând singur printre celelalte cuvinte confuze

[19] „Trezirea spirituală americană – roagă-te fără încetare”. N. tr.

cuvântul „pray”[20].

Ca şi creştini, acesta e lucrul pe care îl putem face pentru ca tu şi cu mine să ajutăm ţara aceasta. Ne putem ruga cu toţii. Un mare predicator a spus la un moment dat: „Ce constituie spiritul rugăciunii? Sunt multe cereri şi cuvinte calde? Nu, e o stare de dorinţă continuă şi nelinişte a minţii pentru mântuirea păcătoşilor.” Aceasta ar trebui să fie atitudinea de bază a minţii fiecărui creştin. Dar ce ar trebui să-i cerem lui Dumnezeu? Sunt nevoile zilnice ale vieţii, „pâinea noastră cea de toate zilele”, etc., însă Isus ne-a spus să ne rugăm specific pentru „lucrători”. De aceasta avem nevoie pentru a aduce trezirea spirituală în America. Un lucrător este acel care este pregătit să meargă la seceriş şi să transpire pentru Împărăţia lui Dumnezeu. În timp ce sunt mii de oameni în Statele Unite care trudesc pentru Domnul, mulţi dintre ei au plecat fără „secera” de care au nevoie - din pricina ignoranţei, au încercat să secere cu mâinile goale.

Poate ţi-este cunoscută expresia „baloane de săpun” asociată mesajului Evangheliei moderne. Este cea care promite dragoste, bucurie, pace şi împlinire celor care îşi dedică viaţa lui Isus Hristos. De fapt, ceea ce promite Scriptura celor care-L urmează pe Isus sunt necazurile, ispitele, prigoana...şi viaţa veşnică. Ultima dintre ele este cireaşa de pe tort, făcându-le pe primele trei suportabile.

Simt că sunt chemat să fac un anumit lucru (cu ajutorul lui Dumnezeu): să sparg baloanele de săpun, apoi să încurajez Biserica să se întoarcă la prezentarea biblică a mântuirii. În loc de a spune păcătoşilor că Isus îi va face fericiţi, trebuie să-i avertizăm că mânia lui Dumnezeu se descoperă împotriva lor şi ei au nevoie de pocăinţă – modul corect de a face acest lucru este folosirea Legii lui Dumnezeu pentru a-i aduce la cunoştinţa păcatului. Aceasta este ceea ce mă străduiesc să fac în această carte, aşa că răsfoieşte capitolele şi învaţă despre modul în care este scrisă.[21] Trebuie să faci acest lucru pentru a fi eficient ca lucrător. E vital să fi preocupat pentru cei pierduţi, nu doar pentru binele lor, ci şi pentru al tău. Iubirea pentru binele veşnic al aproapelui tău este un semn al convertirii tale. Atunci când eşti născut din nou, primeşti o inimă nouă cu dorinţe noi. Îl vei iubi pe Dumnezeu şi pe aproapele tău într-un mod

[20] De la „spray” (pulverizator) la „pray” (rugăciune). N.tr.

[21] Alte resurse care te învaţă cum să împărtăşeşti Evanghelia sunt: *Hell’s Best Kept Secret* (Whitaker - Logos), *How to Win Souls and Influence People* (Bridge - Logos) şi *Revival’s Golden Key* (Bridge- Logos).

natural din pricina faptului că Dumnezeu a promis că va pune Legea Lui în inimile noastre, determinându-ne să facem lucrurile care sunt după voia Lui. Pe când eram neconvertiţi era „normal" pentru noi să păşim pe calea răzvrătirii faţă de voia Lui, acum, din pricina naşterii din nou, este normal ca plăcerea noastră să fie împlinirea dorinţelor Lui. Acest lucru înseamnă că atunci când vezi starea celor pierduţi, vei dori să le împărtăşeşti calea mântuirii.

ATUNCI CÂND EŞTI NĂSCUT DIN NOU, PRIMEŞTI O INIMĂ NOUĂ ŞI NĂZUINŢE NOI

E nevoie disperată de lucrători, căci America se află în necaz, chiar şi cei din lume ştiu acest lucru. Baronii drogurilor, asemeni bestiilor devoratoare, sfâşie hotarele ţării. Ţara sângerează din cauza atacurilor din afară şi este terminată şi măcinată din interior. Tineretul ei, însuşi viitorul naţiunii este distrus de ruşine şi păcat. Treizeci şi trei de mii de tineri contactează una din bolile cu transmitere sexuală în fiecare zi. În ciuda accesului facil la sex şi a altor plăceri trecătoare, mii de tineri alegând evadarea cu moartea prin sinucidere, dezorientând experţii. Rata sinuciderii în Statele Unite s-a triplat în ultimele trei decenii. Aproximativ 100.000 de americani sub 25 de ani încearcă să se sinucidă în fiecare an; 5.000 reuşesc. Sinuciderea este a treia cauză majoră a morţii a adulţilor între 25 şi 64 de ani. Per total, 30.000 de americani se sinucid anual.

Corupţia din rândurile liderilor politici orbi din punct de vedere moral poate duce America în groapă. Isus ne-a avertizat că şi liderii, şi susţinătorii lor vor cădea. Au loc lucruri de neimaginat: familiile sunt într-un proces de dezintegrare; ba mai mult, părinţii îşi omoară copiii, soţii îşi ucid nevestele. În ciuda sondajelor recente din TV Guide care vorbesc despre 99% din americani crezând în Dumnezeu, violul, violenţa rasială, omorul, furtul, pariurile, adulterele şi avorturile sunt excesive. Producătorii de filme pornografice reuşesc cu greu să facă faţă cererii; 20 de milioane de reviste pornografice sunt vândute în fiecare săptămână. Cele mai renumite filme avertizează că e nevoie de permisiunea părinţilor; cu alte cuvinte, ele conţin perversiuni, sex, limbaj vulgar, blasfemii şi violenţă. De fapt, un adolescent obişnuit de 16 ani a văzut 200.000 de acte de violenţă şi 32.000 de omoruri prin intermediul televiziunii şi filmelor.

Homosexualitatea este văzută acum ca un mod de viaţă alternativ, cu 100.000 de homosexuali trăind în San Francisco şi 4 milioane estimativ în lume. Virusul SIDA nu doar că a adus peste zeci de mii de homosexuali la umilinţă şi moarte în agonie, ci a inundat şi comunitatea heterosexuală. La sfârşitul anilor ’70, judecători fără Dumnezeu au deschis larg uşa criminală a practicii avortului care a luat peste 40 de milioane de vieţi de americani nenăscuţi. În ciuda credinţei pretinse în Dumnezeu a acestei naţiuni, se estimează că anual au loc 140 de milioane de atacuri asupra magazinelor. În 1987, 13 milioane de aparate video au fost furate, la fiecare 78 de secunde o persoană a fost jefuită, la fiecare cinci minute avea loc un viol, la fiecare 33 de secunde era furată o maşină şi la fiecare 10 secunde un spărgător dădea lovitura. Peste 40 de milioane de americani sunt victime ale crimelor violente din fiecare an. Atât de mulţi infractori sunt închişi în închisorile din Statele Unite, încât judecătorii sunt forţaţi să elibereze criminali vinovaţi în stradă după ce au stat după gratii doar o parte a sentinţei lor.

În toată naţiunea sunt expuse poze triste şi emoţionante ale copiilor care au fost răpiţi în speranţa că vor fi aduşi înapoi înainte de a fi abuzaţi sexual sau folosiţi în ritualuri satanice îngrozitoare. Copiii sunt împuşcaţi la şcoală sau molestaţi în clasă sau acasă. Nazismul antisemitic şi ura rasială fierb sub suprafaţa naţiunii, aşteptând să explodeze. Mii de persoane fără adăpost hoinăresc pe străzi, robiţi de alcool şi droguri. Milioane de oameni sunt dominaţi de frică – frica de semen, frica de viitor, frica de cancer, frica de prea obişnuitele cutremure, secete, tornade şi inundaţii.

Uşi larg deschise

Între timp, cele 1485 de posturi de radio creştine din America şi peste 300 de posturi de televiziune creştine, „sarea pământului”, sunt călcate în picioare. În 1988, o revistă creştină importantă a condus un sondaj secret printre 300 de pastori: 23 % dintre ei au recunoscut că au fost implicaţi în imoralităţi sexuale de vreun anume fel. Ceea ce înseamnă 1 din 5 *pastori*! Dacă aceasta e starea păstorilor, atunci cum e turma?

Problema este că Biserica a părăsit adevăratul mesaj al mântuirii, cel conform căruia calea spre Împărăţia lui Dumnezeu este o „poartă strâmtă” şi o „cale îngustă”. Am făcut din el

un mesaj de fericire mai degrabă decât de neprihănire. Apoi cu muzică manipulatoare şi apeluri la emoţii mai degrabă decât la voinţă şi conştiinţă, deschid larg uşile lumii şi ale păcatului. Am semănat propria noastră sământă, spunând oamenilor că modalitatea de a intra în Împărăţie e uşoară şi largă. Drept consecinţă acestui fapt, am secerat o „mulţime amestecată", dovadă fiind starea Bisericii contemporane.

Starea tipică a multor creştini practicanţi a fost văzută recent pe un program care a fost transmis peste tot în lume. Atunci când o creştină bine cunoscută, care conducea un talk-show la televiziune, a vorbit despre vremurile grele prin care a trecut, a relatat că actorul Kevin Costner a sunat-o pentru a-i spune că era o lumină strălucitoare într-o lume întunecoasă. Apoi i-a spus: „Cel ce este în tine e mai mare decât cel ce este în lume." Femeia a spus că fusese surprinsă că actorul ştia un verset din Biblie şi a aflat că l-a învăţat la şcoala duminicală. Mi-a plăcut mult că a citat cu îndrăzneală din Cuvântul lui Dumnezeu pe un program vizionat de milioane de oameni. Apoi moderatoarea a spus: „Avem cinci secunde. Am înţeles că turnaţi un film, spuneţi-ne despre el". A concluzionat spunând: „Joc rolul unei nimfomane care e chiar o târfă."

Un tratament facial gratuit

În zilele noastre, din oastea lui Dumnezeu vin sunete incerte: trâmbiţe care vestesc „pace şi siguranţă", altele vestesc „întuneric şi judecată", iar ironia este că ambele extreme vin de la surse respectabile. Unii susţin că păcatele sexuale ale Americii sunt mai rele decât cele din Sodoma şi Gomora sau că nu mai are şanse de pocăinţă. Alţii vin cu o mărturisire pozitivă, cea a prosperităţii, ca şi cum toate ar fi bune şi frumoase.

Cu mulţi ani în urmă, am dat o serie de reclame la televizor în care încercam să avertizez părinţii despre muzica ocultă care sprijinea omorul. După ce am transmis reclamele, mă întrebam dacă voi avea parte de un tratament facial. Eram în maşina mea parcată o săptămână mai târziu când un domn cu pumnul încleştat şi cu expresia foarte hotărâtă a feţei a venit spre maşina mea şi m-a întrebat: „Eşti Ray Comfort?". După ce am recunoscut că eram, şi-a băgat mâna prin geamul deschis, mi-a lăsat douăzeci de dolari în poală şi a plecat, spre uşurarea mea. Bănuiesc că era modul lui de a spune „Mulţumesc".

BISERICA A PĂRĂSIT ADEVĂRATUL MESAJ AL MÂNTUIRII

S-ar părea că lui Dumnezeu îi place să aducă biruinţă în situaţii dezastruoase. În timp ce Israel stătea neajutorat la Marea Roşie, goniţi de duşmanii săi fără posibilitate de salvare, Dumnezeu făcea imposibilul. Cu Daniel, Dumnezeu aduce biruinţă într-un dezastru. Cu Lazăr, El a făcut imposibilul înviindu-l din morţi. Ce groază, întuneric, deznădejde şi moarte a înconjurat dealul Calvarului şi totuşi, acesta a devenit biruinţa totală, cea mai plină de slavă a Învierii. A spune că America este în întuneric, într-o stare deznădăjduită, ar fi un adevăr spus pe jumătate. Satan ţine America în pumnul lui de fier încleştat şi rece într-o răzvrătire fermă. Lucrările lui sunt evidente, ostentative – boli, crime, frică, violenţă, lăcomie, violuri, omoruri, pornografie, sinucideri, adulter, corupţie, alcoolism, dependenţă de droguri, rasism, ocultism, căsătorii destrămate – doar câteva dintre ele. Adaugă la aceasta mânia lui Dumnezeu împotriva păcatului şi situaţia e dezastruoasă. Totuşi, Dumnezeu în suveranitatea Sa poate într-o clipă să deschidă strânsoarea de fier a lui Satan şi să picure din plin trezirea în mijlocul Bisericii.

Între timp, trebuie să ne supunem fiecare Poruncii divine să „ne înălţăm glasul ca o trâmbiţă şi să vestim poporului nelegiuirile lui” (Isaia 58:1). Să lucrăm împreună cu Duhul Sfânt a lui Dumnezeu şi să-i permitem să se roage prin noi rugăciuni fierbinţi cu „suspine negrăite” pe care Dumnezeu Îşi poate împlini scopurile în ultimele momente ale vremurilor. Să dăm uitării eşecurile trecutului şi, prin credinţă, să privim peste Marea Roşie, peste gurile leilor, etc., căci cu Dumnezeu nimic nu este imposibil (Matei 19:26).

Capitolul al nouăsprezecelea

ALTARUL PIERDUT

În cazul în care ai sau ai avut părinţi, următoarea informaţie îţi va trezi interesul: un studiu ştiinţific recent a descoperit că dacă părinţii tăi nu au avut copii, atunci nu vei avea nici tu.

Aşa cum am văzut în capitolul anterior, America este în mijlocul zilelor întunecoase. De ce Statele Unite se află într-o asemenea dilemă? Motivul este foarte clar:

> Ascultă, poporul meu, învăţăturile mele! Luaţi aminte la cuvintele gurii mele! Îmi deschid gura şi vorbesc în pilde, vestesc înţelepciunea vremurilor străvechi. Ce am auzit, ce ştim, ce ne-au povestit părinţii noştri, nu vom ascunde de copiii lor; ci vom vesti neamului de oameni care va veni laudele Domnului, puterea Lui, şi minunile pe cari le-a făcut. El a pus o mărturie în Iacov, a dat o lege în Israel, şi a poruncit părinţilor noştri să-şi înveţe în ea copiii, ca să fie cunoscută de cei ce vor veni după ei, de copiii care se vor naşte, şi cari, când se vor face mari, să vorbească despre ea copiilor lor; pentru ca aceştia să-şi pună încrederea în Dumnezeu, să nu uite lucrările lui Dumnezeu, şi să păzească poruncile Lui. Să nu fie, ca părinţii lor, un neam neascultător şi răzvrătit, un neam, care n-avea o inimă tare, şi al cărui duh nu era credincios lui Dumnezeu!
>
> Psalmul 78:1-8.

Observă că lui Israel i s-a spus să facă cunoscută Legea lui Dumnezeu copiilor lor. Acum priveşte în Deuteronom 6 (chiar după ce Legea a fost dată lui Moise) şi observă aceleaşi sfaturi:

> Şi poruncile acestea, pe care ţi le dau astăzi, să le ai în inima ta. Să le întipăreşti în mintea copiilor tăi, şi să vorbeşti de ele când vei fi acasă, când vei pleca în călătorie, când te vei culca şi când te vei scula. Să le legi ca un semn de aducere aminte la mâini, şi să-ţi fie ca nişte fruntarii între ochi. Să le scrii pe uşciorii casei tale şi pe porţile tale.

Deuteronom 6:6-9.

În vremurile Vechiului Testament oamenii construiau uneori un altar lui Dumnezeu ca un semn de aducere aminte a ceva ce Dumnezeu a făcut. Altarele serveau ca o construcţie comemorativă (aducere aminte) pentru alţii despre Dumnezeu şi caracterul Lui. Iosua scrie despre un prilej de a construi un altar pentru a servi mărturie şi învăţătură generaţiilor următoare:

> Iosua a ridicat la Ghilgal cele douăsprezece pietre pe care le luaseră din Iordan. El a zis copiilor lui Israel: „Când vor întreba copiii voştri într-o zi pe părinţii lor: „Ce însemnează pietrele acestea?" să învăţaţi pe copiii voştri, şi să le spuneţi: „Israel a trecut Iordanul acesta pe uscat. Căci Domnul, Dumnezeul vostru, a secat înaintea voastră apele Iordanului până ce aţi trecut, după cum făcuse Domnul, Dumnezeul vostru, la Marea Roşie, pe care a secat-o înaintea noastră până am trecut, pentru ca toate popoarele pământului să ştie că mâna Domnului este puternică, şi să vă temeţi totdeauna de Domnul, Dumnezeul vostru."
>
> Iosua 4:20-24.

Este trist faptul că Biserica a pierdut „altarul" familiei, în mod special învăţătura Legii lui Dumnezeu pentru copiii noştri şi aceasta probabil probabil cauza numărul unu de ce Biserica şi deci America sunt într-o asemenea dezordine. A durat doar o generaţie sau două pentru ca putreziciunea morală să se instaureze. Nu cu mult timp în urmă Statele Unite puteau fi numite „naţiunea cu frica de Dumnezeu", respectând cele Zece Porunci.

Adunându-ne la „altarul" familiei sau pentru un timp devoţional este un mod bun de a ne învăţa copiii despre Dumnezeu şi căile Lui. Cu acest gând în minte, să mergem cu mâinile hotărâte şi să construim un altar al familiei pe opt pietre solide. Dacă nu ai copii, ia aceste pietre masive şi fixează-le la colţurile minţii tale ca atunci când ai influenţă asupra copiilor, ei să crească spre plăcerea ta şi a lui Dumnezeu.

Rugăciunea

Întâi, să luăm piatra rugăciunii. E inutil să menţionăm că trebuie să începem rugăciunile, cerându-i lui Dumnezeu: „Deschide-mi ochii, ca să văd lucrurile minunate ale Legii Tale!” (Psalmul 119:18). Biblia foloseşte cuvântul „Lege” referindu-se la timpuri diferite cu privire la Cuvântul lui Dumnezeu, Legea lui Moise şi cele Zece Porunci. Cele Zece Porunci sunt coloana vertebrală a Sfintelor Scripturi. Trebuie să căutăm ajutorul Duhului Sfânt al lui Dumnezeu dacă dorim să pricepem lucrurile incredibile ale Legii lui Dumnezeu. Apostolul Pavel a spus: „Îmi place Legea lui Dumnezeu” (Romani 7:22). De ce ar trebui să ne găsim plăcerea în Legea lui Dumnezeu, chiar dacă nu suntem mântuiţi prin ascultarea ei? Deoarece Legea descoperă sfinţenia Domnului, dreptatea Lui, neprihănirea şi adevărul. Este însuşi instrumentul Duhului Sfânt folosit pentru convertirea sufletului (Psalmul 19:7). Este mijlocul prin care calea spre inima păcătosului este pregătită pentru a primi harul lui Dumnezeu. Dacă dorim să ne vedem copiii cu adevărat convertiţi şi dedicaţi lui Dumnezeu, trebuie să ştim în primul rând lucrurile minunate ale Legii Lui şi aceasta vine doar prin rugăciune şi descoperirea Sfântului Duh.

Deschiderea Scripturii

Biblia spune: „Şi robul Domnului nu trebuie să se certe; ci să fie blând cu toţi, în stare să înveţe pe toţi” (II Timotei 2:24). Nu spune: „Nu pot învăţa pe alţii”, ci: „Succesul vine în putinţe”. Memorează această promisiune din Biblie: „Pot totul în Hristos care mă întăreşte” (Filipeni 4:13). Dacă ai copii mici, începe să-i înveţi dintr-o Biblie cu imagini. Am făcut-o cu mulţi ani în urmă atunci când am găsit o Biblie frumoasă cu imagini ale lui Adam şi Eva, a arcei lui Noe, a lui David şi Goliat, etc. Însă când am răsfoit Noul Testament am văzut o imagine cu regele Irod prezentat cu capul lui Ioan Botezătorul pe farfurie! Ochii lui Ioan erau aţintiţi în spaţiu, iar gura îi era deschisă; era oribil, aşa că am luat nişte creioane şi (Doamne, iartă-mă) am schimbat capul lui Ioan Botezătorul într-un tort. Ani de zile probabil copiii mei se întrebau uimiţi de ce musafirii lui Irod erau atât de îngroziţi privind tortul lui Irod.

O carte excelentă pentru copiii până la 12 ani este *Little Visits with God*[22] de Mary Manz Simon (Concordia Publishing). De asemenea, poate ţi-ar plăcea să foloseşti *The Evidence – For Kids*[23] (Bridge-Logos).

Aşezarea Legii în inimă

Supune-te poruncii din Deuteronom 6:6 pentru a pune Legea lui Dumnezeu în inima ta şi în inimile copiilor tăi. Copiii tăi au memorat cel Zece Porunci şi versetele importante din Noul Testament? Copiii tăi nu vor aprecia Crucea dacă nu înţeleg ceea ce cere Legea. De ce a murit Isus? Care a fost rostul acelei morţi? În primul rând pentru a îndeplini cerinţele Legii.

Nu demult, doi băieţi care pescuiau au încercat să traverseze un curent de apă. În timp ce înotau, un trunchi de copac i-a dus în ape mai adânci. Unul din ei a ajuns la mal, însă celălalt era într-o situaţie dificilă. Un bărbat a văzut acest lucru şi s-a aruncat să-l ajute şi după o luptă grea cu curentul, a adus băiatul la mal. Ridicând băiatul cu ambele mâini, l-a aruncat la ţărm. O femeie l-a înşfăcat pe băiat şi a privit cum omul epuizat s-a înecat în râu. S-a ridicat încă o dată la suprafaţă, apoi s-a înecat. În chip tragic, a depus toate eforturile pentru a-l salva pe băiat, fără a mai avea puteri pentru a se salva pe el însuşi.

Imaginează-ţi repovestirea sfârşitului istoriei fără detaliile ce o precedau: „Un bărbat s-a înecat în râu astăzi.” Adevărul este că pericolul în care se afla băiatul, din pricina rapidităţii curentului, l-a determinat pe bărbat să depună toate eforturile, arătând ce mult îi păsa de băiat.

Nici măcar să nu le spui copiilor tăi: „Isus a murit pentru tine pe cruce.” Învaţă-i realitatea mântuirii. Curentul puternic al Dreptăţii Eterne mătura toată omenirea în gura iadului, însă Isus a depus toate eforturile pentru a ne răscumpăra din blestemul Legii, devenită blestem pentru noi. Învaţă-i pe copiii tăi Legea şi-i vei ajuta să aprecieze lucrarea Crucii.

---

[22] *Vizite scurte cu Dumnezeu.* N.tr.
[23] *Dovada – pentru copii.* N.tr.

Implicarea simţurilor

Cu cât mai multe simţuri sunt implicate în atmosfera învăţării, cu atât mai bine se va imprima în memorie lecţia. Într-un mediu al altarului familial fiecare persoană să citească cu voce tare versete din Scriptură. Acest fapt va avea două efecte:

- Le va întări încrederea de a citi cu voce tare.
- Îi va ajuta să rămână atenţi.

Atunci când auzi ceva, reţii aproximativ 10% din informaţie. Atunci când vezi ceva, reţii aproximativ 45%, iar atunci când vezi şi auzi ceva, reţii 80%. Deci, după lectura devoţională (atunci când copiii sunt mici), să citim pasajele pe roluri. Vom juca scena cu învierea lui Lazăr, cu Daniel în groapa cu lei, cu David şi Goliat. Copiii vor învăţa principiile biblice şi se vor distra în acelaşi timp.

Utilizarea povestioarelor

Este scris despre Mesia: „Îmi deschid gura şi vorbesc în pilde" (Psalmul 78:2). Isus spunea povestioare care aveau un sens mai adânc şi noi ar trebui să procedăm la fel. Când am fost recent pe coasta de Est, un prieten mi-a spus despre un restaurant în care un medic a mâncat ton şi s-a otrăvit. După ce au venit paramedicii, medicul a spus: „Arătaţi-mi EKG-ul." S-a uitat peste el şi a spus: „Voi muri în 15 minute!" Şi a avut dreptate. A avut la dispoziţie 15 minute pentru a-şi găsi pacea cu Dumnezeu. Sper că ştia calea mântuirii.

Am auzit despre o femeie care fusese implicată într-un accident de maşină foarte grav. În timp ce stătea întinsă la spital, a chemat-o pe mama ei, a luat-o de mână şi i-a spus: „Mamă, m-ai învăţat cum să cos, cum să gătesc şi cum să-mi ţin casa curată. M-ai învăţat toate cu privire la viaţă, însă nu m-ai învăţat cum să mor!" Cum să o faci? Cum să-ţi înveţi copilul despre moarte?

Sue şi cu mine am fost la Knotts Berry Farm cu cumnatul meu căruia îi plac Roţile Gigantice. Atunci când m-a rugat să merg cu el pe „Montezuma's Revenge", am refuzat. Această plimbare face un circuit complet de 360 de grade, merge vertical şi apoi se întoarce înapoi cu 360 de grade!

În timp ce intra pe poartă singur, un sentiment de tristeţe pentru el mi-a întunecat bunul simţ. M-am simţit jenat că fiica mea, Rachel, s-a dat pe acel carusel de cinci ori. M-am lăsat păgubaş şi am fost cu cumnatul meu. Atunci când s-a sfârşit tura, genunchii îmi erau slăbiţi. Mă consolam cu faptul că atunci când fiica mea fusese pentru prima dată acolo, era şi ea îngrozită. A doua dată era temătoare, a treia îngrijorată, însă a patra dată i-a plăcut, iar a cincea oară fusese plictisită. Cu cât mai multe ori experimenta, cu atât mai neînfricată devenea. În loc să fie paralizată de frică, a început să se bucure când şi-a dat seama că nu avea de ce să-i fie frică. Caruselul se dovedise a fi demn de încredere.

Aceasta este cheia învăţăturii despre moarte pentru copii. De ce ar trebui să-i învăţăm pe copiii noştri Legea şi „laudele Domnului şi tăria, şi minunatele lui lucrări pe care le-a făcut?" pentru că ei pot învăţa din experienţele oamenilor lui Dumnezeu şi pot „să-şi pună nădejdea în Domnul." Acei care-şi pun nădejdea în Domnul, sunt eliberaţi de puterea şi frica morţii.

CEI CARE-ŞI PUN NĂDEJDEA ÎN DUMNEZEU
SUNT ELIBERAŢI DE PUTEREA ŞI FRICA MORŢII.

Poate că nu ţi-ai dat seama, dar tocmai am folosit trei povestioare:

- Omul care avea doar 15 minute de trăit.
- Mama care o învăţase pe fiica ei totul afară de modul în care să moară.
- Experienţa caruselului.

Nu ţi-au reţinut atenţia? Urmează aceşti paşi ai marelui Învăţător şi foloseşte-te de parabole.

Folosirea repetiţiilor

Repetiţia este mama învăţării. Pentru a-i ajuta pe copiii noştri să ţină minte Cuvântul lui Dumnezeu, repetăm un verset de şase ori cu ei, apoi le oferim o recompensă (o bomboană) atunci când au memorat versetul. Am calculat că am avut aproape 6.000 de asemenea întâlniri devoţionale cu copiii. Trei dintre ei au trecut prin anii de adolescenţă fără nici măcar un semn de rebeliune şi aceasta în ciuda avertismentelor că vom avea probleme cu ei în perioada adolescenţei. Aceste principii funcţionează.

Împărtăşirea experienţelor personale

Dacă ai fi fost martor al timpului devoţional din familia noastră probabil că ai fi crezut că deviam de la subiect. Vorbeam despre cum ne-am întâlnit Sue şi cu mine, despre cum erau copiii mici, despre şcoală şi o groază de alte lucruri pe lângă Scriptură. Făceam acest lucru deliberat pentru a ne cunoaşte copiii, iar ei, la rândul lor, să ne cunoască pe noi, pe ei între ei şi povestea familiei lor. Dacă nu am fi făcut acest lucru, copiii noştri ar fi fost în pericolul de a deveni străini în trecere prin propria casă.

Croirea drumului prin epoca de gheaţă

Fără a fi conservator, nu lăsa pe nimeni să te împiedice să ai timp devoţional cu familia. Copiii tăi vor creşte dorind să se joace de-a David şi Goliat. Pe la vârsta de 13 ani ei mai mult ca sigur vor intra în „epoca de gheaţă”. În loc de a râde la glumele tale sau a chicoti atunci când te rostogoleşti pe podea, ei vor sta ca nişte blocuri de gheaţă. Pe la acea vreme te vei întreba: „Merită?” Continuă cu nepăsare. Le împărtăşeşti Cuvântul lui Dumnezeu şi El va veghea asupra lor.

Cu câţiva ani în urmă, un bărbat a scris o scrisoare unui editor de la *The British Weekly*, plângându-se că nu poate reuşi să reţină predicile din biserică şi întrebând dacă merita

efortul. El relata: „Am fost la o slujbă la biserică...în ultimii 30 de ani am auzit probabil 3000 de predici. Spre propria-mi consternare, am descoperit că nu-mi pot aminti o singură predică!”

Timp de câteva săptămâni oamenii îi răspundeau în coloana scrisorilor pentru editor, însă următoarea scrisoare a stabilit în cele din urmă problema: „Sunt căsătorit de 30 de ani. În acest răstimp am mâncat 32.850 de mese – majoritatea gătite de soţia mea. Dintr-odată am descoperit că nu-mi puteam aminti meniul nici măcar unei singure mese. Şi totuşi, am primit hrană de la fiecare din ele. Sunt pe deplin convins că fără ele aş fi murit de foame de multă vreme.”

Scopul învăţării

Ar trebui să avem un scop în timp ce ne învăţăm copiii. Biblia spune: „Ţinta poruncii [contextul pare a fi cel al Legii lui Dumnezeu] este dragostea, care vine dintr-o inimă curată, dintr-un cuget bun, şi dintr-o credinţă neprefăcută.” (I Timotei 1:5). Ceea ce căutam să facem (cu ajutorul lui Dumnezeu) era să aducem dragoste şi credinţă, care împreună aduc alte roade ale Duhului Sfânt. Dacă ai dragoste, vei avea automat şi bunătate, şi blândeţe, etc., şi dacă ai credinţă, aceasta va aduce pace şi bucurie. Ceea ce căutam să cultivăm era şi o conştiinţă bună, „un cuget curat înaintea lui Dumnezeu şi înaintea oamenilor” (Fapte 24:16). Inima omului este ca o vistierie plină de bunuri de contrabandă. Dacă forţez să intru în ea, declanşează o alarmă. Dacă nu închid uşa şi plec, sunt în pericolul de a fi luat de Lege şi pedepsit.

În timp ce fiecare din noi deschide uşa inimii lui, găsim acolo tot felul de comori care sunt plăcerea sufletelor păcătoase. Isus a spus că „din inimă ies gândurile rele” – adulterul, furtul, invidia, etc. (Marcu 7:21-23). Dar cum începem să ţinem la bunurile ilegale, conştiinţa noastră va declanşa o alarmă şi dacă nu acordăm atenţie avertismentului şi nu închidem uşa, Legea va veni în cele din urmă şi ne va pedepsi.

Cum Legea se aplică conştiinţei, ea deschide conştiinţa ofilită a păcătosului. Legea aduce beneficii creştinului, păstrând conştiinţa deschisă şi blândă înaintea lui Dumnezeu. Dacă îţi înveţi copiii că pofta şi adulterul sunt considerate la fel în ochii lui Dumnezeu, acest fapt le va da o conştiinţă ascultătoare care va declanşa alarma când apare o ispită.

Primesc adesea scrisori care spun ceva de genul ăsta: „Johnny şi-a predat inima lui Isus când avea 4 ani, însă acum că a crescut, este dependent de droguri şi trăieşte cu prietena lui.”

PÂNĂ NU EXISTĂ POCĂINŢĂ,
NU EXISTĂ NICI MÂNTUIRE.

Sue şi cu mine nu am aşteptat „decizii” de la copiii noştri. Deciziile sunt uşor de obţinut; tot ce ai de făcut este să aduni un grup de copii şi să întrebi: „Copii, cum puteţi trăi veşnic?” şi ei ar răspunde: „Predându-ne inima lui Isus!” Următoarea întrebare ar fi: „Cine vrea să-şi predea inima lui Isus?” O pădure de mâini ridicate: 50 de decizii. Problema e că vor fi bine până când ispitele adolescenţei vor descoperi starea lor de neconvertire. Tot ceea ce facem este că ne înconjurăm copiii şi pe noi înşine cu un sentiment fals de siguranţă. Trebuie să existe o înţelegere a păcatului, a neprihănirii şi a judecăţii înainte ca cineva să fie mântuit. Până nu există o pocăinţă, nu e loc de mântuire. Viaţa veşnică vine din „pocăinţa faţă de Dumnezeu şi credinţa în Domnul nostru Isus Hristos” (Fapte 20:21).

Pasărea telefon

Insula de Sud a Noii Zeelande nu are stoluri de papagali. Timp de un an sau mai mult de când ne-am mutat în Statele Unite, eram fascinaţi de diferitele feluri de triluri de păsări pe care le auzeam în California. Într-o zi, săpând o groapă, m-am oprit să ascult o varietate de melodii. Una mi-a surprins urechea în mod deosebit, suna foarte asemănător cu sunetul telefonului. Stăteam acolo captivat de sunet; era atât de apropiat de soneria telefonului, încât m-am gândit: „Pariez că cei din California îi spun „pasărea telefon”. Face exact ca soneria telefonului.

Dintr-odată mi-am dat seama – era chiar telefonul şi tocmai pierdusem un apel.

Observă că, după ce am priceput corect, rezultatul a fost acţiunea. Noaptea convertirii mele, când înţelegerea mea devenise bună, a rezultat cu acţiuni. Realizarea faptului că am

păcătuit înaintea lui Dumnezeu m-a condus la pocăinţă şi aşezarea credinţei în Isus. „Credinţa vine din ascultare [o credinţă sau o înţelegere bună] şi ascultarea Cuvântului lui Dumnezeu" (Romani 10:17). Cunosc o doamnă care citeşte Biblia cu voce tare deoarece crede că credinţa vine literalmente din auzire. Totuşi, cred că aceasta înseamnă mult mai mult decât atât. În timp ce copiii noştri auzeau Cuvântul lui Dumnezeu – şi din momentul în care înţelegeau sfinţenia, dreptatea Lui, adevărul, neprihănirea, dragostea şi credincioşia – ei acţionau conform Cuvântului, exersând păstrarea credinţei şi au ajuns să cunoască mântuirea lui Dumnezeu.

Acestea sunt pietre solide cu ajutorul cărora ar trebui să ne zidim altarul familiei: rugăciune, deschiderea Scripturii, aşezarea Legii în inimă, implicarea simţurilor, utilizarea povestioarelor, folosirea repetiţiilor, împărtăşirea experienţelor personale şi pătrunderea în „epoca de gheaţă".

Acum, dedică-te construirii altarului familiei împreună cu copiii tăi. Dacă nu ai copii, roagă-L pe Dumnezeu să te ajute să găseşti pentru a-i învăţa din Sfânta Scriptură. Fă acest lucru ca „o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească" (Romani 12:1).

Capitolul al douăzecilea

FALSIFICAREA REŢETEI

Fiind proaspăt convertit, citam adesea statistici despre căsătoriile creştine pentru a dovedi validitatea a ceea ce pretindea creştinismul. Evidenţiam faptul că 3 din 5 căsnicii din Statele Unite se terminau cu prin divorţ, în timp ce doar 1 din 1100 se terminau cu divorţul în cercurile creştine. Dragostea lui Dumnezeu a legat bărbatul şi femeia împreună. Totuşi, statisticile cu privire la divorţul celor din lume şi a celor necreştini merg mână în mână. Din acest motiv, în acest capitol vom examina elementele care fac o căsătorie creştină bună, deoarece dacă există un lucru care ar arunca un copil cu capul înainte pe calea păcatului, acela este produsul unei căsnicii nereuşite.

Ce este căsătoria?

Potrivit definiţiei reci date de dicţionar, o căsătorie este „un contract legal dintre un bărbat şi o femeie pentru a trăi împreună ca soţ şi soţie.” S-au spus multe despre instituţie: şi bune, şi rele. Un poliţist a oprit un motociclist şi l-a informat că soţia lui a căzut de pe motocicletă în urmă cu o milă. Motociclistul a exclamat: „Bine! Credeam că o să mă asurzească femeia asta!” Solomon ne spune din înţelepciunea sa: „Mai bine să locuieşti într-un pământ pustiu, decât cu o nevastă gâlcevitoare şi supărăcioasă” (Proverbe 21:19). În Luca 14:16-20, atunci când Isus le vorbea oamenilor invitaţi la sărbătoare, se pare că e şi un pic de umor sec prezent. Scuza primului om era că a cumpărat ceva pământ, apoi a dat detalii de ce nu putea veni. Al doilea invitat a cumpărat nişte boi şi a dat detalii cu privire la scuza lui. Al treilea abia dacă a zis: „Tocmai acum m-am însurat şi de aceea nu pot veni.”

Dacă nevestele îşi necăjesc bărbaţii e pentru că de cele mai multe ori o merită. Sunt sigur că dacă eşti căsătorită, ştii că e nevoie să spui ceva de două ori pentru ca bărbaţii să

proceseze. Poate ai observat şi faptul că atunci când Dumnezeu le vorbeşte bărbaţilor în Biblie, le spune numele de două ori: „Avraame, Avraame”, „Moise, Moise”, „Samuel, Samuel”, „Saul, Saul”.

„Negrese” cu arahide

Cu ani în urmă, când copiii noştri erau mici, în momentul în care Sue a plecat pentru a participa la un studiu biblic la mijlocul săptămânii, înşfăcam o carte de reţete pentru a face ceva experimente. Cu asemenea ocazii, modificam adesea reţeta. Am făcut o dată împreună cu copiii mei un bărbat şi o femeie din turtă dulce, în care am pus o cantitate de praf de copt dublă decât era nevoie.

În timp ce priveam pe geamul cuptorului, şi bărbatul, şi femeia din turtă dulce s-au umflat dintr-odată şi apoi s-au contopit unul cu celălalt.

Cât de des în căldura binecuvântărilor lui Dumnezeu ne lăudăm şi ne umflăm de mândrie. Dar dacă suntem realmente în Hristos, atunci când vine căldura intensă a ispitelor, suntem aduşi dintr-odată înapoi cu picioarele pe pământ. Sub acea căldură ne contopim ca un singur trup.

Alte chefuri de gătit nu au fost la fel de spirituale – de la neaşteptatele torturi pietroase la „negrese” cu arahide. Din nefericire, din cauză că anumite ingrediente lipsesc, mulţi creştini au o căsătorie „pe jumătate crudă”. Nu se ridică niciodată la înălţimea aşteptărilor lor sau se sfărâmă în mâinile lor. Asemenea experienţe lasă un gust neplăcut în gurile celor implicaţi. În concluzie, aş vrea să-ţi împărtăşesc şapte ingrediente pentru o căsătorie reuşită.

În primul rând, stabiliţi o viaţă de rugăciune regulată împreună. În I Petru 3:7 Biblia spune: „Bărbaţilor, purtaţi-vă şi voi, la rândul vostru, cu înţelepciune cu nevestele voastre, dând cinste femeii ca unui vas mai slab, ca unele cari vor moşteni împreună cu voi harul vieţii, ca să nu fie împiedicate rugăciunile voastre.” Nu se specifică faptul că soţii şi soţiile lor să se roage împreună – nici nu se pune problema că nu o facem.

Dacă te afli într-o clădire înaltă şi are loc un incendiu, răspunsul corect la această problemă este să cazi în genunchi. Deoarece fumul se ridică, vei vedea mai clar din acea

poziţie şi vei evita fumul otrăvitor. Faceţi din viaţa de rugăciune al doilea caracter pentru amândoi, încât în momentul în care te afli în focul încercărilor, să cazi în genunchi. Vei vedea mai mult pe genunchii rugăciunii decât prin fumul gros şi confuz al nenorocirii.

STABILEŞTE-ŢI DREPT SCOP SĂ SCAPI DE FIREA OMENEASCĂ EGOISTĂ ŞI PĂCĂTOASĂ.

Nu spune: „Nu ştiu cum să mă rog”, ci spune: „Pot face totul în Hristos care mă întăreşte” (Filipeni 4:13). Apoi intră pe porţile Lui cu mulţumire şi mergi la curţile Lui cu laudă. Mulţumeşte lui Dumnezeu pentru un partener credincios, pentru casă, viaţă, libertate, sănătate, mântuire, etc.

În al doilea rând, stabileşte-ţi ca scop să te lepezi de firea pământească cea păcătoasă şi egoistă: „Jertfele plăcute lui Dumnezeu sunt un duh zdrobit: Dumnezeule, Tu nu dispreţuieşti o inimă zdrobită şi mâhnită” (Psalmul 51:17). Un duh zdrobit se află în cel ce nu mai trăieşte pentru el însuşi, ci răspunde la chemările Stăpânului. Am consiliat suficiente căsnicii pentru a şti care este cauza tuturor rupturilor: este simpla filosofie „Nu voia ta, ci a mea să se împlinească.” Să ai un duh zdrobit înseamnă să renunţi la toate drepturile tale în folosul partenerului tău. Nu fi asemeni soţiei care i-a spus consilierului marital: „Totul a început în ziua căsătoriei noastre – atunci când el a vrut să fie în pozele de la nuntă!” Memorează şi pune în practică Filipeni 2:3: „Nu faceţi nimic din duh de ceartă sau din slavă deşartă; ci în smerenie fiecare să privească pe altul mai pe sus de el însuşi.”

În al treilea rând, arătaţi-vă îndurători unul faţă de celălalt. Ambii parteneri trebuie să înţeleagă adevărul că „n-avem de luptat împotriva cărnii şi sângelui”, ci împotriva forţelor demonice (Efeseni 6:12). Dorinţa lui Satan este să distrugă căsnicia (vezi Ioan 10:10). În lumina acestui adevăr trebuie să luăm următoarele decizii:

- Nu menţionaţi niciodată cuvântul „divorţ” în timpul unei discuţii aprinse. Acest cuvânt ar trebui să şocheze pe cei creştini. Cu cât mai mult e folosit ca o armă argumentativă, cu atât mai dezagreabil va părea. Evită declaraţii de genul: „Uneori

chiar înţeleg de ce unele căsătorii sfârşesc cu divorţul.” Dacă ambii decideţi că divorţul nu este o opţiune, veţi fi motivaţi să munciţi din greu pentru a avea o căsătorie reuşită.

- Făgăduiţi-vă să nu lăsaţi emoţiile să pună stăpânire pe voi, astfel încât să spuneţi lucruri de care vă va părea rău. Eşti cel mai vulnerabil faţă de cel în care te încrezi cel mai mult – soţii ştiu cum să se rănească unul pe celălalt. Dacă te simţi incapabil să-ţi muşti limba ascuţită într-o ceartă, aşteaptă până te vei fi liniştit şi poţi vorbi rezonabil.
- Învăţaţi cum să spuneţi: „Îmi pare rău.” Spun adesea că îmi pare rău nu pentru că nu aveam dreptate, ci pentru că a început cearta. O soţie a mărturisit la sfârşitul divorţului: „Totul a început când el a plecat şi a trântit uşa.” Soţul a intervenit: „Nu am trântit uşa!” S-a dovedit că vântul a făcut-o. Dacă în locul îngâmfării şi mândriei în acea zi ar fi fost încrederea şi smerenia...
- Fiţi conştienţi de propriile greşeli. Amintiţi-vă de Proverbe 16:2: „Toate căile omului sunt curate în ochii lui, dar cel ce cercetează duhurile este Domnul.” Soţul care spune: „N-am făcut nici o greşeală” are o nevastă care a făcut una foarte mare.
- Cădeţi de acord să nu vă certaţi în faţa copiilor voştri – le vei pierde respectul, le vei provoca întrebări cu privire la siguranţa casei lor şi vei distruge mărturia în faţa celor ce sunt cei mai importanţi pentru tine.
- Nu lăsaţi soarele să apună peste mânia voastră, nu adormiţi cu ea în suflet, pentru că vă va chinui şi, în cele din urmă, vă va otrăvi.

În al patrulea rând, hrăniţi-vă cu Cuvântul: „să doriţi laptele duhovnicesc şi curat, pentru că prin el să creşteţi spre mântuire” (1 Petru 2:2). Psalmul 1 promite binecuvântările lui Dumnezeu pentru toţi acei care meditează „zi şi noapte” la Legea Domnului. Împreună cu Sue am făcut ordine în vieţile noastre, astfel încât să avem trei mese pe zi:

- Citim Cuvântul dimineaţa.
- Avem timp devoţional seara.
- Citim împreună înainte de a merge la culcare.

Atât de mulţi creştini suferă de subnutriţie spirituală. Din pricina faptului că sunt slabi spiritual, diavolul îi apasă, după cum e vizibil în atâtea căsnicii sfărâmate.

În al cincilea rând, arătaţi-vă dragoste şi respect unul altuia. Scapă de prejudecăţile lumeşti. De exemplu, cei cu mentalitatea „emancipării femeii" cred că în relaţiile biblice dintre soţ şi soţie e vorba de un stăpân şi un câine bine dresat. N-ar fi putut fi mai departe de adevăr. Biblia vorbeşte despre femei ca un „vas mai slab", ceea ce e adevărat din punct de vedere fizic. Totuşi, ordinea biblică este următoarea: asemeni unei tulpini puternice cu ţepi ce susţine trandafirul firav, cu aroma lui, aşa ar trebui bărbatul să-şi susţină, iubească şi respecte soţia. Atunci când studiezi un trandafir, observă cum frunzele ieşite din tulpină înconjoară floarea delicată. În acelaşi fel mâinile bărbatului ar trebui să-şi îmbrăţişeze nevasta. Aceasta este ordinea stabilită de Dumnezeu.

Biblia porunceşte bărbaţilor: „Bărbaţilor, iubiţi-vă nevestele cum a iubit şi Hristos Biserica şi S-a dat pe Sine pentru ea" (Efeseni 5:25). Bărbaţii se vor supune acestei porunci în măsura în care înţeleg cât de mult a iubit Hristos Biserica. Am vorbit odată într-o tabără de opt bărbaţi spunându-le că dacă şi-ar fi tratat soţiile în acest mod, cu siguranţă soţiile lor i-ar fi răsplătit într-un mod foarte plăcut. În următoarele secunde, ai fi putut auzi un ac căzând. Dintr-odată, un bărbat ridicând vocea în numele întregului grup a spus: „Bine!" Toţi din cameră au izbucnit într-un râs spontan, bucurie şi „amin" rostit cu voce tare.

INTRĂM ÎN ÎMPĂRĂŢIA LUI DUMNEZEU
PRIN FOCUL „MULTOR NECAZURI".

Doamnă, dacă soţul nu deschide uşa maşinii atunci când vii obosită noaptea acasă, aşteaptă în maşină până o va face. Dacă vezi lumina din dormitor stinsă, renunţă şi încearcă altă dată. Soţule, dacă ştii ce e bine pentru voi, arată respectul cuvenit pentru soţia ta. Va deveni ceva reciproc şi veţi fi răsplătiţi. Veţi culege ceea ce aţi semănat şi vă veţi îmbogăţi şi ridica căsătoria.

În al şaselea rând, comunicaţi. Biblia spune că atunci când un bărbat şi o femeie sunt uniţi prin căsătorie, ei devin „un singur trup". Sue şi cu mine ne-am cunoscut în timp ce lucram la aceeaşi bancă. Ni se spunea „porumbeii" pentru că obişnuiam să stăm împreună în

fiecare zi şi obişnuiam să iau prânzul la ea. Nimic nu s-a schimbat: nu doar că Sue e soţia mea, dar e şi cel mai bun prieten al meu.

Iată un lucru ciudat. În Fapte 17:21 ni se spune că atenienii şi străinii nu făceau altceva decât „să spună sau să asculte ceva nou”. Cum adică? Oameni în toată firea stând împreună ca femeile în vârstă care croşetează şi pălăvrăgesc despre lucruri noi? *Este aproape de necrezut*. Totuşi, apetitul lor nu se poate compara cu apetitul nesăţios al omului modern de a auzi lucruri noi. Avem publicaţii uriaşe de aproape 1 metru înălţime şi 50 cm lăţime, pline de lucruri noi; avem mii de asemenea publicaţii. A spune noutăţi este o industrie de miliarde de dolari. Avem ştiri la radio, noutăţi la televiziune, ştirile de dimineaţă, de seara târziu şi chiar noutăţi de scandal!

Bărbaţi, gândiţi-vă la acest aspect serios: dacă butonul „fără sonor” ar funcţiona şi pentru soţiile voastre ca şi în cazul televizorului, iar ele ar vorbi în timpul ştirilor, pentru care telecomandă aţi opta? Veţi avea parte tot timpul de ştiri, aşa că nu luaţi de bună că veţi beneficia tot timpul de compania soţiilor voastre. Comunicarea este lipiciul care ţine căsătoria strâns lipită.

Şi în ultimul rând, aşteptaţi-vă la încercări, nu le puteţi evita. Biblia ne aduce la cunoştinţă că intrăm în Împărăţia lui Dumnezeu prin „multe necazuri”. Focul încercărilor ne va arăta dacă avem ingredientele corecte, „vă va desăvârşi, vă va întări, vă va da putere şi vă va face neclintiţi” (I Petru 5:10). Astfel, asiguraţi-vă că sunteţi pe calea credinţei, încercaţi să trăiţi cu conştiinţa fără pată înaintea lui Dumnezeu şi înaintea oamenilor şi nu veţi cădea niciodată.

Capitolul al douăzeci şi unulea

DACĂ FATA OBIŞNUITĂ AR FI ŞTIUT

Un savant a condus o serie de experimente: a aşezat doi oameni în camere separate, care se vedeau printr-un geam. Fiecare persoană avea un rând de întrerupătoare de lumini la îndemână şi în timp ce se aprindea o lumină, se întreceau cine o închide primul. Câştigătorul putea să trimită un şoc electric în oponentul său şi putea să aleagă intensitatea curentului pe o scară de 1 la 10.

Savantul a aflat că, fără excepţii, alcoolul afecta mărimea şocului trimis de voluntari. Atunci când voluntarii nu erau băuţi, trimiteau şocuri mai puţin intense, dar atunci când erau intoxicaţi, indiferent de faptul că erau femei sau bărbaţi, deveneau cruzi, trimiţând oponentului şocuri mult mai mari.

Chiar dacă drogul părea să-i facă pe oameni veseli, atunci când erau ameninţaţi în vreun fel, majoritatea oamenilor băuţi reacţionau agresiv. Concluzia era că natura umană este de fapt foarte vulcanică, cei mai drăguţi dintre noi au potenţialul de a ne zbura creierul dacă cineva ne zgârie puţin. Savantul respectiv ar fi economisit o mulţime de timp dacă ar fi citit Biblia, în care scrie că inima omului este „nespus de înşelătoare”.

Un tânăr creştin îngrijorat mi-a arătat o scrisoare primită recent pentru a-mi cere părerea. Scrisoarea era de la o persoană foarte supărată care credea că ar putea avea tendinţe homosexuale. Societatea a fost indusă în eroare acceptând multe minciuni şi una dintre cele mai mari este că homosexualii „se nasc în acest fel”. Dacă aceasta ar fi adevărat, toţi ne-am fi născut homosexuali. În timp ce am fi crescut, am fi avut cu toţii abilitatea de a fi homosexuali. Fiind în perioada maturizării, am aflat că aveam în mine potenţialul unui violator, criminal, hoţ, mincinos şi adulter. De fapt, în timp ce mă cercetam profund în sufletul meu, am găsit capacitatea de a mă implica în tot felul de perversiuni. Tot ce am descoperit era o inimă plină de păcat.

A deveni creştin nu înseamnă că acum vei trăi o viaţă în curăţie. De fapt, acum mai mult ca oricând vei fi tot mai conştient de comportamentul tău moral şi păcatul va fi tot mai

evident. În timp ce înainte te mâniai şi abia dacă te gândeai la acest lucru, acum te vei mâhni când vei păcătui în acest fel.

Am vorbit cu sute de creştini care sunt adesea pe punctul de a plânge pentru că se luptă cu pofta sexuală. Consolează-te, creştine drag, nu eşti singur în această bătălie. Un semn al faptului că eşti creştin este că lupţi cu păcatul. Dacă nu duci această luptă, probabil că ai pierdut-o sau nici nu te-ai apropiat de partea inamicului. Nu te gândi că bătălia va fi mai uşoară în timp ce vei înainta în vârstă. Am consiliat mulţi creştini maturi (chiar şi un bărbat de 74 de ani) care se luptă cu problema poftei.

Dacă eşti femeie, îmbracă-te modest. Dacă fata obişnuită ar şti cum gândesc băieţii, s-ar îmbrăca cu mai multă discreţie. Lungimea unor rochii ale fetelor creştine le descoperă naivitatea. Fetelor, să clarificăm un lucru – sunt doar două feluri de bărbaţi: depravaţi şi depravaţi care sunt iertaţi - arată-mi un bărbat normal (în afară de Isus Hristos) care pretinde că nu a poftit în viaţa lui şi îţi voi arăta un mincinos.

Dacă eşti creştin şi ai o problemă cu pornografia, următoarele zece principii te vor ajuta:

- De ce nu iei ceva poze pornografice cu tine la biserică să le priveşti în timpul programului de închinare? Ai putea să o faci pentru că Dumnezeu e la fel de prezent în dormitorul tău ca şi în biserică.
- Realizează faptul că nu vei fi mântuit. Cercetează-te pentru a te asigura că Hristos trăieşte în tine (II Corinteni 13:5). Vezi Romani 6:11-22; 8:1-14 şi Efeseni 5:3-8.
- Fii conştient de faptul că atunci când te dedai acestei plăceri, comiţi adulter (Matei 5: 27, 28).
- Conştientizează natura serioasă a păcatului tău. Isus a spus că va fi mai bine pentru tine să fii orb şi să ajungi în Ceruri decât să ai ambii ochi şi să cazi în păcat, ajungând în iad (Matei 5:29).
- Cei care pretind că sunt creştini, şi totuşi îşi găsesc plăcerea în materiale pornografice nu au frica de Domnul, în mod evident (Proverbe 16:6). Cultivă-ţi frica de Domnul citind Proverbe 2:1-5.

- Citeşte Psalmul 51 şi fă din el rugăciunea ta.
- Memorează Iacov 1:14, 15 şi I Corinteni 10:13. Urmează exemplul lui Isus (Matei 4:3-11) şi citează din Cuvântul Domnului când eşti ispitit.
- Nu te îngriji de firea ta pământească (Romani 13:14; 1 Petru 2:11). Scapă de orice acces la materialele pornografice – internetul, publicaţiile de orice fel, televizorul, video şi filmele. Încetează să mai hrăneşti pofta.
- Păzeşte-ţi inima cu credincioşie (Proverbe 4:23). Nu lăsa regatul demonic să aibă acces în viaţa ta. Dacă îi laşi porţi deschise, vei deveni robul lui (Romani 6:16). Citeşte Biblia zilnic, fără excepţii. Dacă te vei supune lui Dumnezeu, diavolul va fugi de la tine (Iacov 4:7, 8).
- Data viitoare când va veni ispita, fă 50 de flotări, apoi 50 de abdomene. Dacă mai eşti tentat, repetă procesul (vezi I Corinteni 9:27).

Plonjări sau căderi

În timpul unui meci de fotbal cu câţiva ani în urmă, am văzut un jucător căzând chiar în faţa porţii. Eram sigur că se va acorda penalty, însă arbitrul a făcut semn să continue meciul: jucătorul făcuse o scenă demnă de Hollywood. Comentatorul a fost de acord. Dacă a fost faultat, era inocent şi ar fi trebuit să fie recompensat. Dar dacă a fost deliberat şi a căzut intenţionat, era înşelător şi ar fi trebuit penalizat.

Motivul care l-a determinat era dovada inocenţei sau a vinovăţiei lui. În aceasta constă diferenţa dintre un ipocrit (un creştin ce pretinde doar a fi creştin) şi un creştin autentic. Ipocritul plonjează în păcat, în timp ce creştinul cade: unul este vinovat şi îşi va primi pedeapsa în cele din urmă, în timp ce altul este nevinovat. Epistola lui Ioan conţine un verset ce aduce alinare: „Şi prin aceasta ştim că Îl cunoaştem dacă împlinim poruncile Lui.” Cum ştiu că Îl cunosc pe Domnul? Timp de 22 de ani puţin mi-a păsat de Domnul, însă după convertirea mea, am o dorinţă arzândă de a trăi după voia Lui şi spre slava Lui. Nimic nu contează mai mult decât să fim plăcuţi lui Dumnezeu. Mi s-a dat o „inimă nouă” cu dorinţe noi. Ceva în mine doreşte să împlinească poruncile Lui şi astfel ştiu că Îl cunosc. Atunci când păcătuiesc, este împotriva voinţei mele. Dacă iau cea mai mare felie de tort de ciocolată, mă simt dintr-

odată mâhnit, căci nu vreau să fiu lacom, ci vreau să fiu bun, grijuliu şi iubitor. Dacă păcătuiesc este din pricina faptului că „am căzut”, nu pentru că „m-am scufundat”.

Aceasta este învăţătura curată a Scripturii: „Oricine este născut din Dumnezeu, nu păcătuieşte...” (I Ioan 3:9). Dacă plonjezi în păcat, dacă planifici intenţionat să faci ceva ce ştii că este greşit, eşti într-o mare încurcătură. S-ar putea să fii un credincios fals: „Dacă zicem că avem părtăşie cu El, şi umblăm în întuneric, minţim, şi nu trăim adevărul.”

Cu ceva timp în urmă vorbeam în Houston, Texas. Creştinii care m-au invitat să vorbesc m-au primit călduros în casa lor imensă cu nouă dormitoare. Sentimentele calde pe care le simţeam la sosire s-au răcit un pic când mi-au spus că au prins şapte scorpioni în casă săptămâna precedentă, or eu nu sunt un prea mare fan al păianjenilor şi scorpionilor. Odată în timp ce intram împreună cu Sue într-un dormitor în Hawaii, soţia mi-a spus: „Nu te uita acum, că e un păianjen pe perete!” şi chiar aşa era: deasupra patului meu era o bestie neagră imensă de mărimea unui pumn omenesc. Era atât de mare, încât îi putem auzi sunetul picioarelor în timp ce mergea pe perete.

IPOCRITUL *PLONJEAZĂ* ÎN PĂCAT,
ÎN TIMP CE UN CREŞTIN AUTENTIC *CADE*.

M-am furişat în cealaltă parte a camerei, am înşfăcat spray-ul şi l-am stropit. Dintr-odată s-a desprins de pe perete pe patul nostru şi a dispărut! Dacă nu-l puteam găsi, nu mai aveam cum dormi în acea cameră. Când a apărut de sub pat, am deschid spray-ul şi l-am stropit; cred că acea creatură mai degrabă s-a înecat decât a murit de asfixiere.

Deci nu eram prea încântat la gândul că ar putea fi scorpioni. De fapt, credeam că văzusem unul în timp ce vorbeam duminică dimineaţa la biserică. Am arătat spre covor în faţa mea la 5 metri distanţă şi am strigat: „Un scorpion!” chiar în mijlocul predicii. S-a dovedit a fi un greier mare spre satisfacţia celor din adunare.

Duminică seara eram pe punctul de a-mi dezvolta mesajul când am privit în jos şi am văzut la amvon un păianjen negru îndreptându-se spre mâna mea. Semăna cu o tarantulă mică, aşa că am ţipat: „O tarantulă!” Apoi am luat o cană mare de apă care era pe amvon şi am turnat-o pe păianjen. După aceea, o doamnă mi-a spus că trebuia să-l ghiontească pe soţul ei

pentru că se cutremura de râs şi douăzeci de minute mai târziu.

Nu fusese o tarantulă după cum crezusem, ci doar văduva neagră, cel mai periculos păianjen din America.

Ascultă cu atenţie. Dacă te vei dedica în totalitate lui Dumnezeu, va exista o bestie slută care va dori să-şi împlânte dinţii în tine. Atunci când Biblia vorbeşte de carne, se referă la firea ta păcătoasă. Atunci când demonul poftei îţi bate la uşă, nu-i răspunde, ci varsă apa Cuvântului pe capul lui hidos. Aşa a procedat Isus când diavolul L-a ispitit – a citata din Scriptură ceva ce nu-i era pe plac. Efectul e ca şi cum ai lăsa o rază de lumină pe un gândac de bucătărie infect.

Ultimele cuvinte

Nu voi uita niciodată o experienţă pe care am avut-o slujind în Australia. În timpul unei slujbe, un bărbat în vârstă de vreo 80 de ani s-a ridicat şi a venit neinvitat spre amvon. Săracul bărbat era numai piele şi oase. Cu mâinile şi vocea tremurânde de emoţie, a spus: „Am doar un singur lucru de spus: când eram tânăr m-am dedicat sportului.” Nu cred că era nevoie să mai adauge ceva. Unde-i era fizicul, unde-i erau muşchii, unde-i era gloria? Ascultă aceste cuvinte înţelepte: nu te irosi în deşertăciunea acestei vieţi. Singura diferenţă dintre tine şi cel în vârstă este timpul. Acum, în timp ce te poţi mişca şi vorbi, dedică-te la ceea ce este veşnic. Nu spun să neglijezi sănătatea fizică, ci să te gândeşti mai bine la priorităţile tale. Tot ce obţii în afara Împărăţiei lui Dumnezeu îţi va fi în cele din urmă smuls din mâini de moarte. Lecturarea cărţii *Last Words of Saints and Sinners* de Herbert Lockyer ar produce mari schimbări în vieţile multor creştini. Nu e genul de carte pe care să o citeşti din scoarţă în scoarţă, însă câteva momente în care s-o răsfoieşti sunt suficiente să înţelegi ideea. Aş vrea să citez câteva cuvinte rostite la sfârşitul câtorva vieţi.

Atunci când Louis XVII, regele Franţei, a murit în 1795, ultimele lui cuvinte au fost: „Am ceva să-ţi spun!” Fie că îi plăceau glumele seci şi sadice, fie că era unul dintre acei care au învăţat adevărul simplu că moartea nu aşteaptă după nici un om.

Generalul John Sedwick a spus cuvinte memorabile în timpul luptei din 1864. În timp ce privea peste o baricadă, a declarat cu îndrăzneală: „Ridicaţi-vă, laşilor – ei n-ar putea

nimeri nici măcar un elefant de la această dist– ...” Genialul Albert Einstein a rostit şi el câteva cuvinte înainte de moarte, însă nimeni nu ştie semnificaţia lor. Deşi era isteţ, Einstein a făcut greşeala să le rostească în limba lui maternă, germana, pe care infirmiera n-o cunoştea.

Cei care neglijează mântuirea lui Dumnezeu dau dovadă de nebunie prin ultimele lor cuvinte. John Randolph, un om de stat american de la sfârşitul secolului trecut, a strigat: „Remuşcare, remuşcare, remuşcare! Daţi-mi să văd cuvântul, arătaţi-mi-l din dicţionar. Scrieţi-l! Ah! Remuşcare, nu ştii ce înseamnă aceasta. Mă arunc în faţa Domnului Isus Hristos cerşind îndurare!”

Milioane de oameni care resping Evanghelia se scufundă în moarte într-o groază tăcută. Cei care se încred în Isus înţeleg cuvintele de adio a poetului John Milton: „Moartea este marea cheie care deschide palatul veşniciei.”

Speranţa mea este ca tu şi cu mine să avem ca ultime cuvinte cuvintele în spiritul celor spuse de Isus înainte de moarte. Strigătul Lui de pe Cruce a fost: „S-a sfârşit!” (Ioan 19:30). Cu alte cuvinte, El Şi-a îndeplinit în totalitate misiunea – voia lui Dumnezeu. Totuşi, nu acestea au fost ultimele Lui cuvinte. După ce S-a înălţat din mormânt, El a spus multe lucruri, iar ultimele cuvinte însemnate ale Lui (după ce a murit şi a înviat) erau adresate apostolului Ioan: „Da, Eu vin curând!” (Apocalipsa 22:20).

Dacă murim înainte de reîntoarcerea Lui şi noi vom birui moartea asemeni Lui. Credinţa noastră în El va alunga groaza morţii. Cu cât mai mult creşte credinţa ta în Dumnezeu, cu atât mai puţin te vei teme de moarte. Dacă, totuşi, suntem în viaţă când Cerul se va despărţi pentru a descoperi slava Sa de nedescris, trupurile noastre muritoare vor fi transformate în trupuri de slavă. Nu vor mai avea parte de durere, frică, singurătate, suferinţă, îmbătrânire sau moarte. Meditează asupra corpului uman şi asupra creaţiei fantastice a lui Dumnezeu. Gândeşte-te la frumuseţea pădurilor tropicale din Amazon, la gloria apusului de soare, la măreţia Alpilor, la splendoarea Marelui Canion. Apoi aminteşte-ţi că toate se află sub blestemul lui Dumnezeu, că este o creaţie decăzută, nimic altceva decât o palidă umbră a „Cerului şi Pământului nou”. Biblia spune că lucruri pe care ochii nu le-au văzut, urechile nu le-au auzit şi imaginaţia nu le-a plăsmuit, aşa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei care-L iubesc.

PREA MULŢI CREŞTINI SUNT NEŞTIUTORI ÎN CEA CE PRIVEŞTE NĂDEJDEA ÎN HRISTOS.

Prea mulţi creştini sunt neştiutori cu privire la nădejdea în Hristos, înţeleg puţin din ceea ce are Dumnezeu pentru acei care ascultă de Cuvântul Lui. Împărăţia lui Dumnezeu vine pe pământ: Isus ne-a învăţat să ne rugăm: „Vie Împărăţia Ta, facă-Se voia Ta, precum în Cer, aşa şi pe Pământ” (Matei 6:10). Blestemul va fi îndepărtat de pe acest Pământ vechi şi binecuvântările lui Dumnezeu vor fi asupra lui. Atunci când Isus a purtat coroana de spini pe capul Său, El lua asupra Lui blestemul din Geneza. Copiii flămânzi, muşcăturile de şarpe, atacurile rechinilor, înţepăturile de scorpion, ciuma, cutremurele de pământ, cancerul, inundaţiile, uraganele, tornado şi multe alte suferinţe asemănătoare ale omenirii sunt rezultatul acestui blestem – nu sunt voia lui Dumnezeu cea plăcută. Biblia spune că El „ne dă toate lucrurile din belşug” (I Timotei 6:17). Însă aceste bucurii promise sunt doar pentru acei care Îi dau ascultare şi se încred în Isus Hristos.

Am citit despre un tânăr care a sărit dintr-un avion pentru prima dată şi când a tras de paraşuta principală, aceasta nu s-a deschis. În timp ce se gândea cum să procedeze cu privire la paraşuta de urgenţă, s-a prăbuşit la pământ. Prietenii lui s-au grăbit la el, crezând că era mort, însă au descoperit că aterizase în mod miraculos pe un pământ proaspăt afânat şi încă trăia. În timp ce zăcea acolo cu 14 oase rupte, cu unul pătrunzându-i prin picior, a murmurat: „Frate, ce-am dat-o-n bară!”

Avea dreptate; o dăduse-n bară. Ascultase de instructorul său şi îl crezuse, însă nu i-a dat ascultare. N-o da în bară cu privire la veşnicia ta. Supune-te nu doar Evangheliei, căindu-te de păcate şi încrezându-te în Isus, dar şi Marii Trimiteri pe care a dat-o Isus fiecărui credincios – de a merge şi a împărtăşi Evanghelia altora.

Roagă-te ca Dumnezeu să-ţi dea mare înţelepciune şi îndrăzneală pentru a-i urmări pe cei ce sunt în umbra morţii. Dacă nu-ţi mărturiseşti credinţa, nici nu te vei ruga fierbinte pentru cei pierduţi. Vinovăţia ta te va reţine să te rogi pentru lucrători, deoarece te vei simţi ca un ipocrit dacă nu eşti tu însuţi un lucrător. Diavolul va repurta o victorie dublă: deoarece te vei ruga pentru orice altceva faţă de ce ţi-a spus Isus să te rogi.

Dacă eşti temător în ce priveşte depunerea mărturiei, începe prin a folosi broşuri evanghelice. Nu încerca să vorbeşti cu oamenii, doar lasă literatura în diverse locuri publice – târăşte-te înainte să mergi. Va veni şi timpul când Dumnezeu îţi va pune pe inimă aceste lucruri şi compasiunea îţi va înghiţi temerile. Ştiu despre un bărbat care a primit 1700 de scrisori despre mântuire de la oameni care şi-au dedicat viaţa lui Hristos din pricina unei broşuri pe care a publicat-o.

Împreună cu Sue aşteptam în antecamera unui medic. Era un loc ideal pentru a împărţi broşuri, însă, ca de obicei, m-am gândit la o sută de motive pentru care nu ar trebui să o fac. Mai întâi, n-aş fi vrut să o fac să se simtă jenată că umblu prin cameră pentru a împărţi literatură creştină. Apoi, cei mai mulţi dintre ei citeau şi ultimul gând pe care-l aveau era la Dumnezeu. În al treilea rând, mereu împărţeam broşurile astea, aşa că azi voi lua o pauză, etc.

DUMNEZEU TE VA SENSIBILIZA ÎN AŞA FEL
ÎNCÂT COMPASIUNEA ÎŢI VA ÎNGHIŢI TOATE TEMERILE.

Dintr-odată, o fetiţă de trei ani care stătea în faţa noastră a început să spună cu voce tare o rugăciune, apoi a început-o din nou, apoi din nou, de data asta mai tare. Toţi cei de acolo o puteau auzi, însă acum toţi se gândeau la Dumnezeu, fie că vroiau sau nu. A patra oară când a reînceput să spună rugăciunea era şi mai tare; atunci am împărţit broşurile.

Nu eşti singur cu temerile tale. De când am devenit creştin, din 1972, am împărţit aproximativ 200.000 de broşuri şi totuşi, încă mai am bătălii cu frica. Aceasta însă nu mă opreşte; am mereu broşuri la mine şi dacă Dumnezeu mă ajută, voi continua să le împart (dacă mă găseşti vreodată în locuri publice fără broşuri, îţi voi da 1000 de dolari).

O broşură scrisă de un ateist a schimbat viaţa lui C. T. Studd (1860-1931) în mod dramatic – l-a ajutat să se schimbe dintr-un creştin fără entuziasm (căldicel) într-unul înflăcărat pentru Dumnezeu. După ce a citit pliantul, s-a dezis de o stare financiară foarte bună şi de statutul de mare atlet din istoria Angliei pentru a deveni misionar în China şi Africa. Acesta este pliantul cu pricina:

Dacă aş crede cu fermitate, asemeni multor milioane, că cunoaşterea şi

practicarea religiei în această viaţă îmi influenţează destinul în cealaltă, religia ar fi însemnat totul pentru mine. Aş alunga toate plăcerile lumeşti ca pe cenuşă, grijile pământeşti ca nebunii şi gândurile şi sentimentele lumii acesteia ca vanitate. Religia ar fi primul meu gând la trezire şi ultima imagine înainte de somn care să-mi pătrundă în subconştient. Aş munci doar pentru această cauză, gândindu-mă doar la ziua de mâine ca veşnicie. Aş preţui un suflet câştigat pentru ceruri meritând o viaţă de suferinţe. Consecinţele lumeşti n-ar trebui să-mi fie apropiate ca fapte, nici ca pecete pe buzele mele. Pământul, cu bucuriile şi necazurile lui, n-ar ocupa nici un moment al gândurilor mele. M-aş lupta să privesc doar la veşnicie şi la sufletele nemuritoare din jurul meu, în curând fie fericite, fie nenorocite pentru veşnicie. Aş aş cutreiera lumea şi aş predica la timp şi ne la timp şi discursul meu ar fi: „Ce i-ar folosi unui om să câştige lumea întreagă dacă şi-ar pierde sufletul?"

Domnul Studd a spus: „Am văzut dintr-odată că aceasta era viaţă creştină consistentă. Când am privit înapoi la propria mea viaţă, am văzut cât de neîmplinită fusese. De aceea m-a decis de atunci încolo că viaţa mea ar trebui să fie consistentă şi m-am hotărât să cunosc care este voia lui Dumnezeu pentru mine. Însă de data aceasta m-am decis să nu-mi consult carnea şi sângele, ci doar să aştept până Dumnezeu îmi va arăta." C. T. Studd a trăit după motto-ul său: „Unii doresc să trăiască sub sunetul clopotului bisericii sau clopotniţei; eu vreau să construiesc un loc de adăpost la un kilometru de iad."

Fie ca Dumnezeu să dea fiecăruia dragostea şi curajul ca, prin orice mijloace, să ţină pasagerii în afara avionului de glezne până vor vedea gravitatea stării lor. Apoi vom avea bucuria de a le spune despre dragostea lui Dumnezeu arătată la Calvar, dându-le acea paraşută plină de slavă care îi poate salva de la moarte sigură.

Încercarea focului

Petru îşi încălzea mâinile reci la foc. Declarase că nu-i va fi niciodată ruşine de Isus şi totuşi era pe punctul de a se lepăda de El în faţa unei slujnice. Va trece în curând printr-o

încercare de foc şi va fi vinovat de a se fi ruşinat de Acela pe care-L numea Domn.

Petru a făcut câteva greşeli în acea noapte întunecoasă. În loc de a se ruga pentru a evita ispita, aşa cum i-a spus Isus să facă, el a dormit în timp ce Isus se ruga (Luca 22:45). El pierduse experienţa din Gheţimani şi când momentul ispitirii veni, într-un anume sens el încă dormea. A fost nevoie de strigătul puternic al cocoşului pentru a-l trezi. De asemenea a recurs la violenţă în faţa potrivnicului (Luca 22:49-51).

Se presupunea că era ucenic al lui Isus, un pescar de oameni, însă L-a urmat „la distanţă". Petru s-a aşezat în mijlocul celor necredincioşi (Luca 22:55) fără vreun gând cu privire la viitorul lor veşnic. Nu vroia să-şi ia barca pentru a arunca vreo plasă de pescuit.

Scriptura ne spune că o slujnică l-a văzut în timp ce stătea la foc. Era sigură că l-a văzut cu Isus, însă Petru a negat acest lucru foarte tare, spunând: „Femeie, nu Îl cunosc." Au urmat alţi doi acuzatori şi alte două negări. Acuzaţiile veneau din gura a trei martori; procesul de lângă foc luase sfârşit – se făcuse vinovat de trei ori.

Atunci când Petru şi-a amintit de vorbele lui Isus, a plecat şi a plâns cu amărăciune (Luca 22:62). Ca şi Isaia, s-a plâns deja la picioarele lui Isus de starea sa păcătoasă, spunând: „Depărtează-Te de la mine, căci sunt un om păcătos, Doamne!" Însă această experienţă era diferită.

Negarea lui Petru pare la prima vedere ceva misterios. De trei ani mergea alături de Isus din Nazaret fără nici o ruşine. A stat chiar lângă El când ştia că evreii vroiau să-L omoare (vezi Ioan 11:8). Atunci cum de i-a fost frică de o slujnică? Păşise în afara bărcii pentru a merge pe apă; şi-a riscat viaţa cu îndrăzneală luând sabia pentru a-L apăra pe Domnul. Nu era un laş; frica lui nu era pentru că pur şi simplu Îl cunoştea pe Isus. Era ceva mai adânc.

Se pare că crucea romanilor era frica lui Petru. Acest instrument de pedeapsă nu era nici pe aproape de o injecţie mortală. Era pedeapsa obişnuită şi plină de cruzime pe care romanii o foloseau pentru a executa pe cei ce încălcau legea, ridicând nivelul suferinţei umane la un nivel înalt.

Crucea trebuia să provoace frică. Etalarea publică a acesteia era asemeni unei expoziţii libere, gândite pentru a reduce din multele nereguli. Petru văzuse cu siguranţă oameni zvârcolindu-se ca viermii în timp ce romanii le înţepau cu suliţe trupul firav. Văzuse soldaţi ţintuind la pământ cu supunere mâini nesupuse. Auzise zgomotul de neuitat al ciocanului în

timp ce împingea cuie reci prin carnea caldă, eliberând şuvoaie de sânge din mâini şi picioare. Fusese un martor tăcut a momentului în care oamenii împovăraţi începeau dintr-odată să strige ca animalele, îngroziţi de realitatea dezolantă de teribila lor stare. O privire în ochii lor era suficientă pentru a îngrozi cele mai împietrite inimi.

Privise tortura de nedescris în timp ce crucea era aruncată la pământ, smulgând carnea moartă asemeni unei bestii rupând cu lăcomie din prada neajutorată. Poate că nu de slujnică îi fusese frică. Poate că fusese ameninţarea terifiantă a stâlpului de tortură a romanilor.

Petru a scos la iveală şi înainte dispreţul faţă de cruce, mustrându-L aspru pe Mântuitorul (Marcu 8:31-33). Isus a menţionat motivul lui Petru (chiar şi atunci) ca un caz de „nu voia Ta, ci voia mea să se împlinească."

Nu-ţi este ruşine

Poate că şi tu ai căzut la picioarele Fiului lui Dumnezeu şi ţi-ai mărturisit păcatele. Ştii cum e să te plângi cu privire la inima ta înşelătoare. Acum Îi aparţii lui Isus...şi nu-ţi este ruşine să mărturiseşti despre El înaintea oamenilor.

Lasă-mă deci să-ţi pun câteva întrebări scrutătoare. E o noapte rece. Apropie-te de foc ca să-ţi poţi încălzi mâinile. Vino mai aproape de lumină ca să-ţi vedem faţa. Să vedem cât de rece eşti. Când ai vorbit ultima dată despre credinţa ta? Nu te întreb dacă ai un adeziv cu „Dumnezeu e bun" pe maşina ta sau dacă porţi o insignă cu peşte. Nu te întreb dacă îţi este ruşine să spui că eşti a lui Isus; desigur că nu-ţi este. Te întreb când ai împărtăşit cuiva despre Crucea plină de sânge. Când ai vorbit ultima dată despre Hristos crucificat? Când l-ai rugat ultima dată pe un păcătos să fugă de mânia lui Dumnezeu şi să se adăpostească la Cruce?

Poate că L-ai urmat pe Isus, însă te-ai îndepărtat doar un pic...din cauza Crucii. Orice menţiune despre cadrul ei va însemna că lumea păcătoasă va înceta să mai zâmbească la umblarea ta cu Isus. Va începe însă să-şi scuipe ura. Îţi este frică de ceea ce apostolul Pavel a numit „ofensa Crucii". Asemeni lui Petru te înspăimânţi din cauza durerii personale pe care o da aduce.

Poate că e din cauză că ai dormit atunci când ar fi trebuit să te rogi: „Nu voia mea, ci voia Ta să se facă." Ţi-ai pierdut experienţa Gheţimani. În consecinţă, ţi-e frică de Crucea care

te-a ţinut departe de poziţia în care ar trebui să fii – Îl urmezi pe Isus „de la distanţă”.

Eşti vinovat de a te fi lepădat de Domnul? Auzi cântecul cocoşului propriei conştiinţe? Te-a trezit acea voce? poate că ai nevoie să te retragi undeva şi să plângi cu amărăciune.

Ştim că Duhul Sfânt i-a dat lui Petru îndrăzneala din Ziua Cincizecimii. Poate că plânsul lui amarnic l-a aşezat deasupra celorlalţi în acea zi. Ceilalţi ucenici erau umpluţi de acelaşi Duh Sfânt şi ceilalţi au auzit vântul puternic, au avut acelaşi foc deasupra capului, însă Petru s-a ridicat cu un foc sfânt ce-i atinsese limba.

Avem nevoie de mai mulţi creştini asemenea lui Petru – care se vor ridica şi vor predica fără ruşine sângele crucii. Avem nevoie de mai mulţi care s-au lepădat de sine pentru a-şi putea lua zilnic crucea şi a-L urma pe Isus. Ei de bună voie şi-au predat mâinile şi picioarele cuielor străpungătoare şi persecuţiei dureroase. Experienţa lor din grădina Gheţimani le-a descoperit adevărul gol-goluţ, şi anume că dacă trebuie ca sângele lor să curgă pe pământul acestei lumi de dragul Evangheliei, atunci aşa să fie.

Avem nevoie de aceia a căror preocupare e doar mandatul divin, nu voia lor proprie – acei care au o profundă preocupare pentru bunăstarea unei lumi legate de iad şi care fac parte dintr-o lume a cărei pedeapsă nu va fi doar o cruce romană. Oswald J. Smith spunea: „Oh, să realizezi că sufletele, preţioase şi nemuritoare, pier peste tot în jurul nostru, îndreptându-se către negura întunericului şi a disperării, pierduţi pentru veci, şi totuşi… să nu simţi nici nu chin, să nu verşi nici o lacrimă, să nu ştii ce e aia travaliu?! Cât de puţin cunoaştem compasiunea lui Isus!”

Să ne ajute Dumnezeu să înţelegem că acei care mor în păcatele lor, cad în mâinile Dumnezeului celui viu şi, după cum spune Biblia, acesta este un lucru înspăimântător. Ei nu vor avea opţiunea de a primi îmbrăţişarea morţii care le-ar aduce eliberarea de tortura lor înfricoşătoare.

Fii sincer cu tine însuţi

Dacă ai reuşit să citeşti această publicaţie şi încă nu eşti împăcat cu Dumnezeu, atunci sângele tău va cădea asupra ta. În ziua Judecăţii, voi fi liber faţă de sângele tău. Mi-am descărcat inima înaintea ta. Am judecat lucrurile împreună cu tine. Am discutat serios cu tine -

şi nu vei mai avea pe cine să dai vina decât pe tine însuţi că ai refuzat să primeşti iertarea lui Dumnezeu. Dacă nu eşti convins de păcat de partea aceasta a mormântului, atunci va fi nevoie de iad ca să te convingă de partea cealaltă. Atunci vei cunoaşte înţelesul deplin al cuvântului „remuşcare”. Deşi aceste cuvinte par dure, Dumnezeu ştie că motivaţia mea e una de dragoste şi preocupare pentru tine.

Cuvântul „ateu” este compus din două cuvinte greceşti: *a-* (fără) şi *theos* (Dumnezeu). Prin propria ta alegere tu eşti fără Dumnezeu, prin urmare fără speranţă.

Cel puţin fii sincer cu tine însuţi şi lasă să-ţi cadă eticheta de „ateu”. Tu doar te foloseşti de acest cuvânt ca de un scut şubred şi transparent pentru a păcătui. Cunoştinţele pe are le deţii acum te fac mai vinovat decât erai înainte de a citi această carte. Paraşuta ta e plină de găuri. Dwight Eisenhower spunea: „ Nu ai nevoie de inteligenţă ca să fii ateu. Orice persoană stupidă poate să nege existenţa unei puteri supranaturale, pentru că simţurile fizice ale omului nu o poate detecta. Dar nu se poate ignora influenţa conştiinţei, respectul pe care-l simţim faţă de Legea Morală, misterul primei vieţi... sau remarcabila ordine universală. Toate aceste evidenţiază lucrarea mâinilor binefăcătoare ale Divinităţii... Această Divinitate este Dumnezeul Bibliei şi al lui Isus Hristos – Fiul Său.”

Nu mai poţi fi un credincios al religiei atee. Acum ştii că există un Dumnezeu. Credinţa ta a fost zdruncinată. Nici măcar nu mai crezi că eşti ateu. Eu cu siguranţă nu cred, de altfel nici Dumnezeu. El te numeşte nebun. Tind să fiu de acord: „Nebunul a spus în inima lui: ‚Nu este Dumnezeu” (Psalmul 14:1).

Apendice

ARGUMENTE ÎN FAVOAREA CREDINŢEI

Următoarele întrebări sunt luate de pe site-ul unei organizaţii ateiste de la Hollywood. După cum au declarat, aceste informaţii sunt utile pentru acei care „nu s-au gândit prea mult la religie decât atunci când erau copii şi vor să-şi testeze credinţa cu întrebări serioase… Aceste întrebări merită osteneala doar pentru cei care cred că raţiunea este instrumentul cel mai valid în formarea opiniilor”.

Am dat răspunsuri la dificultăţile pe care le aveau ei. Probabil că aceste răspunsuri te vor ajuta la orice întrebare care ţi-ar mai fi rămas cu privire la creştinism.

1. *Cum l-ai defini tu pe Dumnezeu şi de ce eşti convins că există?*

Dumnezeu este Creatorul, Ocrotitorul şi Sprijinitorul Universului. El s-a arătat lui Moise ca singurul Dumnezeu adevărat.

2. *Dacă orice lucru are un creator, atunci cine sau ce anume L-a creat pe Dumnezeu?*

El a creat „timpul” şi, pentru că noi locuim în dimensiunea timpului, raţiunea cere ca toate lucrurile să aibă un început şi un sfârşit. Dumnezeu, oricum, este în afara dimensiunii timpului. El păşeşte în timp aşa cum răsfoim prin paginile unei cărţi de istorie; aceasta poate fi dovedit prin studierea simpla a profeţiilor din Matei 24, Luca 21 şi II Timotei 3. El domneşte în „eternitate” neavând început sau sfârşit. Aceasta este, de altfel, dimensiunea în care umanitatea va locui când Dumnezeu ne va scoate din dimensiunea timpului.

3. *Cum se face că putem spune că există un lucru ce nu poate fi descris?*

Culoarea albastră nu poate fi descrisă cu precizie unui om care s-a născut orb. Dar, doar pentru că nu poate fi descrisă, nu înseamnă că nu există. Există specii de plante pe fundul celor mai adânci oceane, ce nu au fost văzute niciodată, darămite descrise de oameni. În ciuda acestui fapt, totuşi acele plante există. Iese din ecuaţie existenţa părţii îndepărtate şi nevăzute a unei planete deoarece doar pentru că omul n-o poate descrie?

4. *Având în vedere că în lumea de azi există nenumărate religii iar toate se declară ca fiind „cea adevărată" de ce crezi că religia ta este mai adevărată decât a lor?*

Nici o religie nu este mai „adevărată decât cealaltă". „Religia" este efortul zadarnic al omului de a încerca să găsească pacea cu Dumnezeu. Creştinul nu se străduieşte să aibă pace cu Creatorul său. Aceasta i-a fost dată în persoana Mântuitorului. Unicitatea lui Isus din Nazaret este dată de afirmaţia Sa: „Fiul omului are putere pe Pământ să ierte păcatele". Nici o religie a omului nu poate să facă acest lucru. Creştinismul nu este o „religie" inventată de mintea umana, ci o relaţie personală cu Singurul Dumnezeu Adevărat.

5. *Poate exista mai mult de o religie adevărată?*

Într-o afirmaţie cutremurătoare, Isus discreditează toate celelalte religii considerându-le o cale de a găsi iertarea de păcate. Isus, cel care s-a proclamat ca fiind Dumnezeu, a spus: „Eu sunt Calea, Adevărul şi Viaţa. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine" (Ioan 14:16). Biblia spune despre Isus: „Căci este un singur Dumnezeu şi un singur mijlocitor între Dumnezeu şi oameni, Omul Isus Hristos" (I Timotei 2:5) şi „În nimeni altul nu este mântuire, căci nu este sub cer nici un alt nume dat oamenilor, în care trebuie să fie mântuiţi" (Fapte 4:12). Vezi, de-asemenea, răspunsul la întrebarea 4.

6. *Dacă simţi în inima ta că religia ta este cea adevărată, cum le răspunzi acelora care au altă credinţă şi care pretind acelaşi lucru ca şi tine?*

Creştinii nu îşi bazează credinţa pe sentimente; sentimentele lor sunt irelevante în comparaţie cu adevărul. Dacă iau avionul de la Los Angeles până la New York, sentimentul deplasării mele în direcţia corectă nu are nimic de-a face cu faptul că eu zbor cu avionul. Putem cunoaşte cu intelectul nostru că creştinismul este adevărat, indiferent care ar fi sentimentele noastre. Miile de profeţii împlinite, acurateţea istorică şi multe dovezi infailibile fac din Biblie o sursă de încredere.

7. *Dacă există într-adevăr vreo religie adevărată, cum poţi desfăşura o dezbatere aşa încât să poţi stabili care dintre aceste multe religii este cea adevărată?*

Isus a promis că El împreună cu Tatăl Se vor revela acelor care-L iubesc şi care ascultă de El. Aceasta este ultima provocare a oricărui sceptic. Dacă te căieşti şi-ţi pui încrederea în Isus Hristos, El îţi va da viaţa veşnică şi vei şti că veşnicia ta este asigurată.

8. *De ce îngăduie Dumnezeu existenţa acestor religii false ?*

Pentru că Dumnezeu doreşte ca omenirea să se închine şi să-L iubesc, El le-a dat lui Adam şi Eva voinţă liberă să aleagă, fie să se supună, fie să nu asculte de El. Umanitatea a ales să respingă calea Lui Dumnezeu şi, în loc de aceasta, a căutat să-şi stabilească propria lor dreptate prin religii bazate pe fapte.

Dumnezeu îngăduie existenţa ateismului şi a acestor religii false din acelaşi motiv pentru care El îngăduie ca oamenii păcătoşi să existe. Biblia ne spune că Dumnezeu nu doreşte ca cineva să piară (indiferent dacă este religios sau adept ai ateismului), ci ca toţi să vină la pocăinţă.

9. *Corespunde istoria sângeroasă a creştinismului cu ceea ce ar trebui să fie o religie a dragostei, sau pur şi simplu ea ilustrează consecinţa abandonării raţiunii de dragul credinţei?*

Biblia cere creştinilor să-şi iubească duşmanii şi să facă bine. Teroriştii atacului de la World Trade Center şi-au dus la bun sfârşit planul lor în numele lui Allah (dumnezeul lor). Aceasta nu este ceva nou.

Cruciaţii şi alţii care au comis atrocităţi în numele creştinismului erau de asemenea oameni răi care au dus la bun sfârşit planurile lor depravate. O persoană care gândeşte poate face diferenţa dintre cei care folosesc credinţa creştină pentru scopurile lor politice sau religioase şi cei care sunt urmaşi adevăraţi a lui Hristos.

10. *Dacă totul ar fi produsul unui „mare proiect" al atotştiutorului şi binevoitorului Proiectant, de ce este istoria vieţii umane o înregistrare a oribilelor suferinţe, a risipelor oarbe, şi a eşecurilor mizerabile? De ce permite acest Dumnezeu atâtea mii de ani de masacre, fără ca totuşi să-Şi atingă scopul?*

Începutul creaţiei a fost „bun", dar datorită păcatului omului, noi trăim acum într-o creaţie decăzută. Înainte ca păcatul să intre în lume, nu era suferinţă, boală, decădere sau moarte. Explicaţia biblică a suferinţei scoate în evidenţă substanţa adevărului Scripturii.

11. *De ce a intervenit Dumnezeu, de atâtea ori în antichitate în vieţile oamenilor (după cum spune Biblia) şi nu a făcut nimic în timpul Holocaustului sau în timpul celui de-al Doilea Război Mondial?*

Nici un om nu poate să pretindă că ştie dacă Dumnezeu a intervenit sau nu în viaţa oamenilor între anii 1939 – 1945. Totuşi, Vechiul Testament spune foarte clar faptul că au fost şi vremuri în care Dumnezeu nu a intervenit în viaţa poporului Lui. El dinadins a lăsat ca duşmanii lor să-i asuprească astfel încât ei să se întoarcă la El.

12. De ce ar trebui să fii convins în lăuntrul tău de existenţa unui Dumnezeu care indică faptul că El/Ea/Ei/Acel lucru există în afara minţii tale?

Biblia spune că Dumnezeu a aşezat veşnicia în inimile oamenilor şi i-a făcut conştienţi pe oamenii de pretutindeni de existenţa Lui, astfel că ei nu se pot dezvinovăţi. El ne-a creat ca să-L cunoaştem. Pe tot parcursul istoriei şi pretutindeni în lume toate culturile conştientizează existenţa lui Dumnezeu.

Făcând abstracţie de acest lucru, de ce ar trebui ca propriile noastre convingeri lăuntrice să indice faptul că El nu există în afara minţii proprii? Convingerile noastre personale şi opiniile noastre nu afectează realitatea. Dumnezeu pur şi simplu există.

13. Ar putea să fie considerat „numai bunătate" un Dumnezeu care şi-ar abandona copiii când ei au nevoie de El cel mai mult?

Una din marile greşeli ale oamenilor este înţelegerea greşită a cuvântului „bun". O „bună" judecată va pronunţa o sentinţă aspră asupra unui criminal în serie. O judecată „iubitoare" achită un caz împotriva unui criminal în serie pentru că îl iubeşte, dar nu este un judecător bun. Dreptatea şi bunătatea sunt inseparabile. De multe ori Dumnezeu l-a alungat pe Israel (oferindu-i bine-meritata „pustie") datorită bunătăţii Sale. El voia ca israeliţii să se întoarcă la El pentru binele lor.

14. Dacă ceva nu este raţional ar trebui totuşi să fie crezut?

Demult, ideea unui avion de mii de tone, care ar putea să zboare prin aer, părea iraţională şi absurdă. Dar după ce omul a studiat legile fizicii s-a descoperit că era ceva destul de raţional şi credibil. Dacă cineva studiază Cuvântul lui Dumnezeu şi înţelege Legea Lui, creştinismul devine pentru el raţional şi credibil. Ateismul, pe de altă parte, respinge logica şi dovezile, şi este exemplu tipic al iraţionalismului. Ar trebui să fie abandonat de orice persoană raţională ca fiind culmea prostiei.

15. Dacă Dumnezeul Bibliei e „numai bunătate", de ce El Însuşi spune că a îngăduit răul (Isaia 45:7)?

Ceea ce poate fi considerat „rău" în acest verset ("Eu dau propăşirea şi aduc restriştea") este de fapt "calamitatea" sau "suferinţa" - Dumnezeu foloseşte şi evenimentele bune şi rele din viaţa noastră ca să ne aducă într-o relaţie corectă cu El. Oricum pentru că Dumnezeu este suveran peste toate evenimentele, El îngăduie ca răul să ia fiinţă.

Dumnezeu a dat omenirii o şansă să aibă o relaţie plină de dragoste cu El. Păcatul originar a avut loc atunci când Adam şi Eva au ales să mănânce din Pomul Cunoştinţei Binelui şi Răului. O dată ce omul a ajuns să cunoască binele şi răul, el a avut posibilitatea să aleagă dintre aceste două. Deoarece Dumnezeu doreşte ca oamenii să I se închine Lui de bună voie, cu dragoste, şi să se bucure de binecuvântările Lui incredibile, El ne spune fiecăruia dintre noi: „Iată îţi pun azi înainte viaţa şi binele, moartea şi răul…, de-aceea alege viaţa, ca să trăieşti tu şi sămânţa ta" (Deuteronom 30:15, 19).

16. Există o cale mai bună decât raţiunea ca să dobândeşti cunoştinţă şi adevăr?

Nu. Şi de-aceea Biblia ne spune: „Veniţi totuşi să ne judecăm, zice Domnul". De aceea Pavel a rostit „cuvintele pline de adevăr şi chibzuinţă", iar regele Agripa a spus: "Aproape m-ai înduplecat să devin creştin". De aceea Pavel judeca raţional "dreptatea, autocontrolul şi judecata ce va veni" împreună cu Felix Guvernatorul. Şi de aceea Felix „se temea".

17. Dacă ai răspunde cu "credinţă" la întrebarea 16 atunci de ce sunt atâtea credinţe contradictorii în lume?

Sunt multe credinţe pentru că toate naţiunile recunosc că există un Creator. Oricum, în ignoranţa lor, ele se închină lunii, soarelui sau unui idol. Nimeni nu a găsit vreodată un trib ateu pentru că acei oameni nu sunt chiar aşa de ignoranţi. Dumnezeu a dat lumină fiecărui om.

18. Dacă tu crezi, ca mulţi alţii, că toate religiile se închină aceluiaşi Dumnezeu, doar că Îl numesc diferit, cum îţi explici existenţa religiilor care au mai mulţi dumnezei, sau budismul care, în forma sa pură, nu are nici un Dumnezeu?

Nu toate religiile se închină aceluiaşi Dumnezeu. Oamenii care resping adevăratul Dumnezeu al Bibliei, găsesc oricâţi dumnezei şi de orice fel, care să se potrivească gusturilor lor. Ei pot să aleagă să se închine unui mic dumnezeu de lemn care nu cere decât un mic loc pe raft, unul care promite Paradisul în schimbul unui număr exact de rugăciuni zilnice, sau unul care cere în schimb nişte sacrificii specifice sau fapte bune. Oamenii care-L resping pe singurul Dumnezeu adevărat au fost totdeauna capabili să născocească un înlocuitor.

19. Ce anume te-ar convinge pe tine că nu ai dreptate?

Eu am fost deja convins că nu aveam dreptate. Timp de 22 de ani, cât timp trăisem o viaţă neconvertită, am continuat să mă înşel pe mine însumi. Convertirea la creştinism are loc atunci când fiinţa umană supusă greşelii admite că greşeşte şi că Creatorul infailibil are dreptate.

20. Dacă nimic nu te poate convinge că te înşeli, atunci de ce nu ar trebui considerată credinţa doar un cult?

Un cult este definit ca fiind „un sistem de închinare religioasă şi ritualică" care se pare că descrie orice religie inventată de om. Creştinismul, pe de altă parte, nu este o strictă urmare a unui ritual, ci o relaţie personală cu un Dumnezeu Viu. Când o persoană se căieşte de păcatele sale şi îşi pune încrederea în Isus, Dumnezeu îl umple cu Duhul Său – acea persoană devine vie din punctul de vedere spiritual. Ea a păşit din sfera *credinţei* în sfera *experienţei*. O dată ce ea ştie adevărul, nimic nu o mai poate clinti.

Pe lângă asta, de ce ar trebui loialitatea faţă de adevăr să fie un factor hotărâtor în determinarea validităţii unei credinţe? Eu cred în legea gravitaţiei şi nimic nu mă convinge că am greşit – ci convingerea mea rămâne adevărată.

21. *Dacă un ateu trăieşte o viaţă morală, decentă, de ce ar trebui ca unui Dumnezeu iubitor şi pasionat să-I pese dacă noi credem sau nu în El/Ea/Ei.*

Nu contează cât de morali sau de decenţi ne considerăm noi, oricum noi toţi am păcătuit încălcând Legile sfinte ale lui Dumnezeu. Pentru a vedea cât de bine te descurci fără standardul lui Dumnezeu, revizuieşte cele Zece Porunci (date în Exod 20). Grija lui Dumnezeu nu este dacă noi credem sau nu în El; Biblia spune că şi dracii cred şi se înfioară. Dumnezeu ne porunceşte să ne recunoaştem păcatele şi să ne încredem doar în Isus Cristos pentru salvarea noastră. Dacă noi refuzăm să facem aceasta, în Ziua Judecăţii vom auzi sentinţa dreptăţii şi vom pieri.

22. *Cum se poate ca acelaşi Dumnezeu care, conform Vechiului Testament, a omorât toţi oamenii de pe Pământ, cu excepţia a opt dintre ei, să nu fie considerat chiar mai rău decât Diavolul?*

Uită-te la stilul de viaţă al acelor oameni – ei au meritat moartea datorită faptelor lor rele. Asta se întâmplă când oamenii Îl resping pe Dumnezeu. Noi toţi vom muri, pentru că Dumnezeu, Judecătorul Universului, a pronunţat asupra noastră condamnarea la moarte: „Sufletul care păcătuieşte va muri". Criminalii rar vorbesc de bine un judecător. Pentru ei, el este „Diavolul".

23. *Trebuie să ne urâm familiile şi pe noi înşine pentru a putea fi „buni" creştini? (Luca 14:26)*

Nu. Pasajul din Luca 14:26 este o „hiperbolă" – o afirmaţie a extremelor care evidenţiază contrastul dintre iubire şi ură. Isus ne spune că prima şi cea mai mare dintre porunci este să-L iubim pe Dumnezeu cu toată inima noastră, cu tot sufletul nostru şi cu tot cugetul nostru (Matei 22:37,38). Oricât am preţui soţul/soţia, familia şi chiar propria viaţă, nu ar trebui să fie nimeni pe care să-l iubim sau să-l preţuim mai mult decât pe Dumnezeu, să nu fie nimeni care să aibă întâietate faţă de El în viaţa noastră. A pune dragostea de semeni

(inclusiv pe noi înşine) mai presus de Dumnezeu este idolatrie.

24. *Dacă lumea antică era inundată de povestiri a zeilor-salvatori care se presupune că s-au întors din mormânt să salveze umanitatea, de ce ar fi mitul lui Isus mai demn de încredere decât toate celelalte?*

Eu nu am auzit niciodată vreo „povestire despre zei-salvatori care se presupune că s-au întors din mormânt să salveze umanitatea”. Orice mit care ar fi existat a pierit din cauza lipsei dovezilor. Oricum „mitul lui Isus” a rezistat de-a lungul timpului, în culturile de pe întregul glob, pentru că este adevărat şi posibil de dovedit. Citeşte doar Ioan 14:21. Citeşte de câteva ori şi apoi încearcă să faci ceea ce este scris acolo. Dacă îţi pui credinţa în Isus Hristos pentru a fi mântuit, El va veni în viaţa ta şi ţi se va arăta.

25. *Dacă Biblia este cuvântul inerant al lui Dumnezeu, de ce conţine atât de multe greşeli reale, precum cele două relatări contradictorii ale creaţiei din Genesa?*

Nu există două relatări ale creaţiei în Genesa. Capitolul 2 ne dă *detalii* cu privire la aceeaşi creaţie. Am citit Biblia în fiecare zi timp de 30 de ani (fără întreruperi) şi nu am sesizat nici un fel de „erori concrete”.

26. *De ce nu este scrisă Biblia într-un mod direct, care să nu lase îndoieli în ceea ce priveşte sensul ei.*

Biblia este foarte clară pentru cei ce se supun lui Dumnezeu. Ea însăşi afirmă că nu poate fi înţeleasă decât cu ajutorul Duhului şi că omul “carnal” nu poate primi lucrurile lui Dumnezeu. Pentru cineva care nu s-a născut în mod spiritual, lucrurile lui Dumnezeu „sunt o nebunie şi nici nu le poate înţelege, pentru că trebuie judecate duhovniceşte” (I Corinteni 2:14).

Totuşi, cu toţii putem să înţelegem îndeajuns încât să realizăm faptul că noi am păcătuit împotriva unui Dumnezeu Sfânt şi avem nevoie de căinţă. O dată ce facem asta,

Dumnezeu ne dă capacitatea să înţelegem Cuvântul Lui.

27. În vremurile trecute, creştinismul a obţinut puterea totală, aceasta se observă în timpul Evului Mediu. Prin urmare, de ce ar trebui să ne aşteptăm la ceva diferit de la creştinii fundamentalişti de astăzi?

În perioada Evului Mediu nu creştinismul avea puterea, ci Biserica Romano-Catolică. Doctrinele Bisericii Romano-Catolice sunt total opuse învăţăturilor Bibliei. Biserica Romano-Catolică a fost cea care s-a împotrivit lui Galileo, a fost răspunzătoare de Inchiziţie şi a interzis accesul oamenilor simpli la citirea Bibliei. Biserica Creştină nu caută "puterea totală". Ea nu are în plan puterea politică.

28. A fost cineva omorât în numele ateismului?

Da. Regimurile atee au masacrat 100 de milioane de oameni. În China au fost ucişi un număr incredibil de 72 de milioane de oameni, în Uniunea Sovietică au fost ucişi 20 de milioane, în Cambogia 2,3 milioane, în Coreea de Nord 2 milioane, în Africa 1,7 milioane, în Afganistan 1,5 milioane, în Vietnam 1 milion, în Europa de Est 1 milion, în America Latină 150.000 de oameni.

Cu toate acestea, implicaţiile complete ale credinţelor ateiste nu se vor vedea decât în Ziua Judecăţii, când cei care au pretins că sunt atei, prin urmare au ignorant mila lui Dumnezeu, vor pierde cea mai preţioasă posesiune: propria lor viaţă.

RESURSE

Who Is the Lord of the Ring? Evanghelia lui Ioan este unică pentru cei care caută supranaturalul. Descoperă de ce pecetea inelului însemnă moarte pentru mulţi şi studiază identitatea acestui Domn, în faţa Căruia şi demonii se pleacă.

Scientific Facts in the Bible. Cei mai mulţi nu ştiu că Biblia conţine o bogăţie ştiinţifică, medicală şi de fapte profetice. Oferă dovezi convingătoare că Biblia nu este o carte obişnuită.

Nostradamus: Attack on New York… and other Amazing Prophecies. A prezis Nostradamus atacul asupra World Trade Center, asasinarea lui Kennedy şi că Hitler va conduce Germania? Această carte oferă o privire asupra profeţiilor aclamate ale acestui acest renumit profet şi ne arată cum a obţinut el aceste predicţii.

The Evidence Bible. Reprezintă o resursă comprehensivă care te ajută să-ţi împărtăşeşti credinţa şi dă răspunsuri la obiecţiile comune cu privire la creştinism; oferă serioase dovezi ştiinţifice pentru o minte gânditoare. Comentată de Josh McDowell, D. James Kennedy şi Franklin Graham. I s-a decernat cu premiul Gold Medallion Book**,** 2002.

Revival's Golden Key. Ne învaţă cum să împărtăşim credinţa biblică. „Am peste 1000 de cărţi despre evanghelizare, câştigarea sufletului şi trezire spirituală în biblioteca mea, dar nici una nu se compară cu această carte" – R.W. Jones , Word of Truth Ministries.

Publicate de Bridge-Logos Publishers şi disponibile în librăriile creştine.

Pentru a obţine un catalog al cărţilor, tractatelor, înregistrărilor magnetice şi video ale mesajelor rostite de Ray Comfort, vizitaţi website-ul www.raycomfort.com , sunaţi la 800-437-1893, sau scrieţi la Living Waters Publications, P.O. Box 1172, Bellflower, CA 90706.